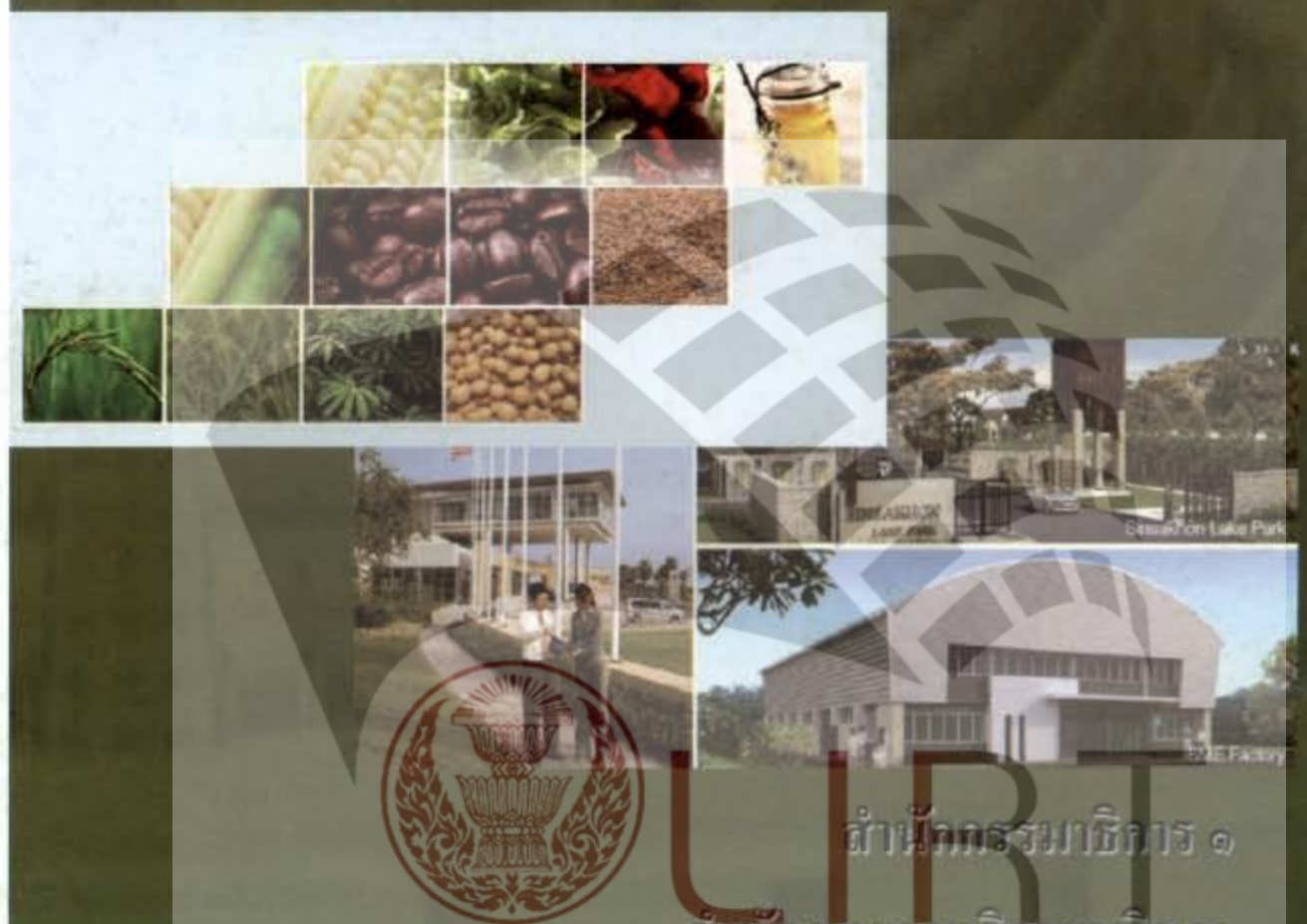
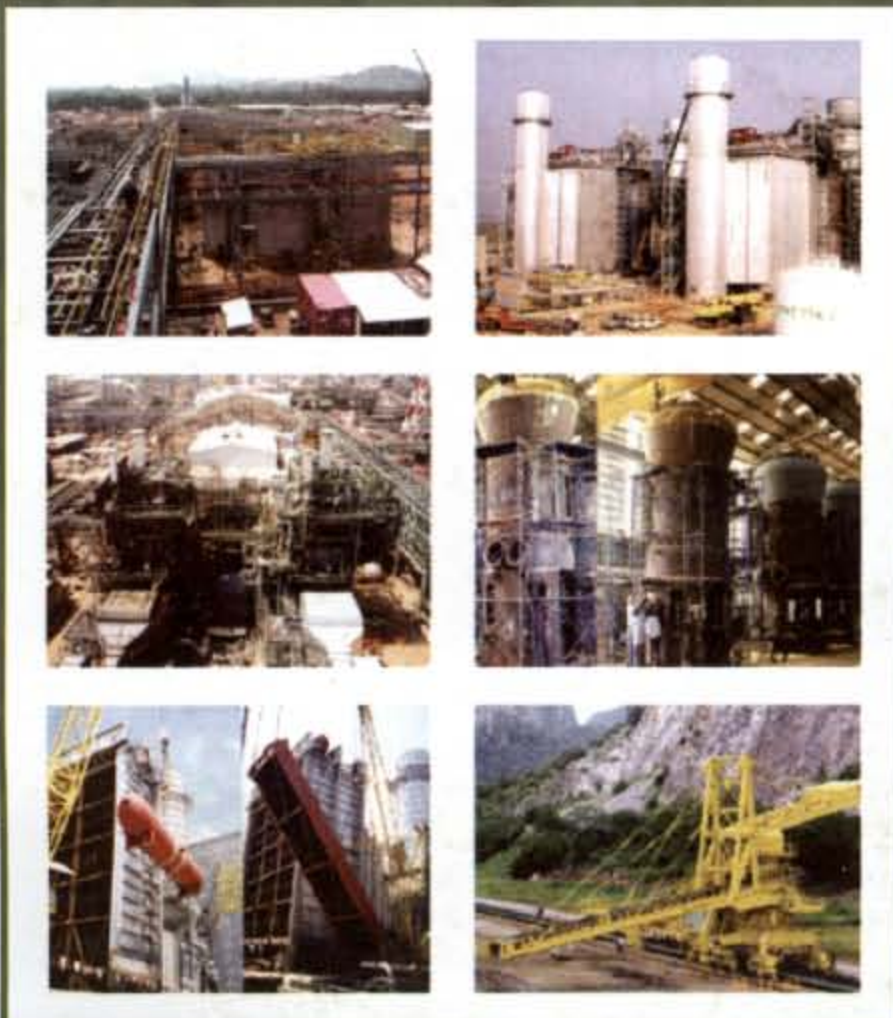

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ
การพาณิชย์และอุตสาหกรรม
วุฒิสภา

รายงาน ผลการพิจารณาศึกษา

การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตร
แปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ วุฒิสภา

ที่ สว. (กมธ. ๑) ๐๐๐๙ / วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๒

เรื่อง รายงานของคณะกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา พิจารณาศึกษา

เรื่อง การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

ด้วยในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๘ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ที่ประชุมได้ลงมติตั้งคณะกรรมการสามัญประจำวุฒิสภา ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๗๗ ซึ่งคณะกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา เป็นคณะกรรมการสามัญประจำวุฒิสภา คณะหนึ่งมีอำนาจหน้าที่เพื่อกระทำการพิจารณาสอบสวน หรือศึกษาเรื่องใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภา แล้วรายงานต่อวุฒิสภา โดยคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาศึกษา เรื่อง “ การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ” ซึ่งคณะกรรมการฯ คณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายบุญชัย โชควัฒนา	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายวันชัย แสงสุขเอี่ยม	ประธานที่ปรึกษาด้านการพาณิชย์
๓. นายสมบูรณ์ งามลักษณ์	ประธานที่ปรึกษาด้านการอุตสาหกรรม
๔. นายสุรชัย ชัยตระกูลทอง	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๕. นายชรินทร์ หาญสืบสาย	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๖. นายพิชัย อุตมาภินันท์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๗. นายสุพจน์ เลียดประดม	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่
๘. นายประเสริฐ ประคุณศึกษาพันธ์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่ห้า
๙. นางรสสุคนธ์ ภูรีเดช	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หก
๑๐. นายสุรเดช จิรรัฐิติเจริญ	เลขานุการคณะกรรมการ
๑๑. พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์	รองเลขานุการคณะกรรมการ
๑๒. นายยุทธนา ยุพฤทธิ	โฆษกคณะกรรมการ
๑๓. นายบรรศักดิ์ คณาเสน	กรรมการ
๑๔. นายประดิษฐ์ ดันวัฒนะพงษ์	กรรมการ
๑๕. นายสิทธิศักดิ์ ยนต์ตระกูล	กรรมการ

อนึ่ง เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ นายประดิษฐ์ ดันวัฒนะพงษ์ ได้ขอลาออกจากการเป็นกรรมการ โดยมีผลตั้งแต่วันจันทร์ที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๒

LIBRT /เนื่องจาก..

เนื่องจากสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบันมีผลกระทบในเรื่องแรงงานการขนส่ง และวัตถุดิบรวมทั้งโรงงานอุตสาหกรรมมีการกระจุกตัวกันในเขตกรุงเทพมหานคร ทำให้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมด้านการผลิตโดยเฉพาะผลิตผลทางการเกษตร อันส่งผลต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป ดังนั้นแนวคิดการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จึงมีความสำคัญโดยตรงต่อพัฒนาการด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศไทยในระยะยาวต่อไป

บัดนี้ คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา ได้พิจารณาศึกษาเรื่อง “การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เสร็จเรียบร้อยแล้ว

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอที่ประชุมวุฒิสภา เพื่อพิจารณาต่อไป

(ลงชื่อ) บุญชัย โชควัฒนา

(นายบุญชัย โชควัฒนา)

ประธานคณะกรรมาธิการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา

สำเนาถูกต้อง

นางนันทน์ เนติธนากุล

(นางนันทน์ เนติธนากุล)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานคณะกรรมาธิการเศรษฐกิจฯ

สำนักกรรมาธิการ ๑

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

สำนักกรรมาธิการ ๑

โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๙๑๖๑

โทรสาร ๐ ๒๘๓๑ ๙๑๔๕-๖

โทร ๐ ๒๘๓๑ ๕๘๘๕-๗ (ศูนย์ประสานงานข้อมูลด้านกรรมาธิการ)

คณะกรรมการการตำรวจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม

วุฒิสภา

นายบุญชัย โชควัฒนา
ประธานคณะกรรมการ

นายสมบูรณ์ งามสักขณ์
ประธานที่ปรึกษาด้านอุตสาหกรรม

นายวันชัย แสงสุขเอี่ยม
ประธานที่ปรึกษาด้านการพาณิชย์

นายสุรชัย ชัยตระกูลทอง
รองประธานคณะกรรมการ คนที่ ๑

นายชรินทร์ ทานสินสาย
รองประธานคณะกรรมการ คนที่ ๒

นายพิชัย สุตมาภิวัฒน์
รองประธานคณะกรรมการ คนที่ ๓

LIRI

นายสุพจน์ เลียดประดม
รองประธานคณะกรรมการ คณที่ ๔

นายประเสริฐ ประคุณศึกษาพันธ์
รองประธานคณะกรรมการ คณที่ ๕

นางรสสุคนธ์ ฤทธิเดช
รองประธานคณะกรรมการ คณที่ ๖

นายสุรเดช จิรฉัตรเจริญ
เลขาธิการคณะกรรมการ

พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์
รองเลขาธิการคณะกรรมการ

นายยุทธนา ยุทธทธิ
โฆษกคณะกรรมการ

นายบรรศักดิ์ คณาเสข
กรรมการ

นายประดิษฐ์ ทัศนวิมลพงษ์
กรรมการ

นายสิทธิศักดิ์ ยนต์ตระกูล
กรรมการ

LI RT

Legislative Institutional Repository of Thailand

คณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเชิงพาณิชย์ รุขมิสกมา

นายประเสริฐ ประคณศึกษาพันธ์
ประธานคณะกรรมการ

นายยุทธนา ยุพฤทธิ
รองประธานคณะกรรมการ คนที่ ๑

นายสิทธิศักดิ์ ยนต์ตระกูล
รองประธานคณะกรรมการ คนที่ ๒

พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยทะ มุกดาธนะพงศ์
เลขาธิการคณะกรรมการ

นายบวรศักดิ์ คณาเสณ
อำนวยการ

นายประดิษฐ์ ตันวิวัฒนะพงษ์
อำนวยการ

นายประสิทธิ์ ชินฉวีวิทย์
อำนวยการ

ดร.ปราณี เกียรติสุระยานนท์
อำนวยการ

นายจำเริญ สันติวงษ์
อำนวยการ

ดร.คุชิต บุญญชัชฌ์
อำนวยการ

สาส์น

ประธานคณะกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา

ด้วยคณะกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา ได้มีมติตั้งคณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือขึ้น โดยมีนายประเสริฐ ประคุณศึกษาพันธ์ เป็นประธานฯ เพื่อทำการพิจารณาศึกษาในประเด็นหลักเกี่ยวกับการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมซึ่งนับว่ามีนัยสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศเพราะจะต้องเกี่ยวพันกับประเด็นเรื่องแรงงาน ระบบการขนส่ง และ วัตถุประสงค์ก่อนการแปรรูป

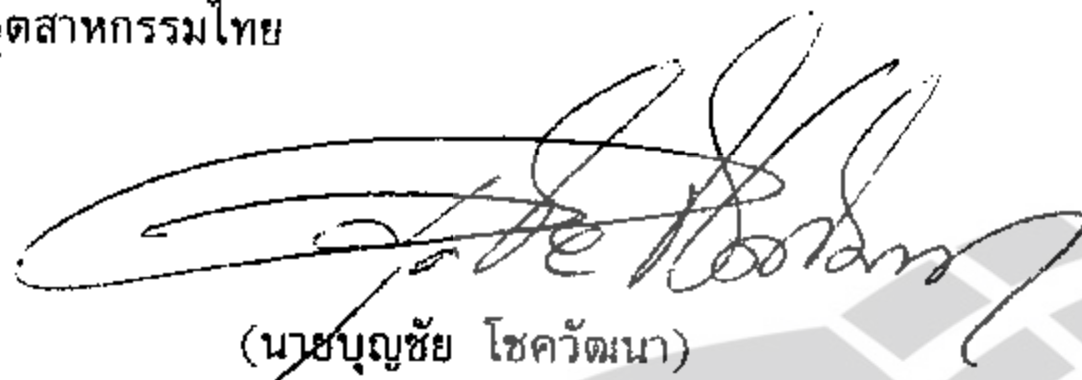
บัดนี้ คณะอนุกรรมการฯ ได้พิจารณาศึกษาในเรื่องดังกล่าวจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยได้รับข้อมูลจากผู้แทนหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนซึ่งได้นำเสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการฯ ประกอบกับการจัดสัมมนาเรื่อง “แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ณ จังหวัดมุกดาหารนั้น ทำให้พอที่จะสรุปเป็นประเด็นเสนอแนะสำคัญ ๒ ประการ ซึ่งภาครัฐควรจัดความสำคัญไว้ในลำดับต้น ได้แก่

๑. ประเด็นเรื่องการขาดแคลนฝีมือแรงงาน และการขาดแคลนแหล่งน้ำเพื่อการอุตสาหกรรมในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๒. ประเด็นเรื่องระบบการขนส่ง ซึ่งมีระยะทาง ระยะเวลาและค่าใช้จ่ายในการขนส่งถึงท่าเรือส่งออกสูง

หากได้มีการพัฒนาในประเด็นทั้งสองประการข้างต้น นอกจากจะเพื่อรองรับการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมและการเกษตรแปรรูปแล้ว จะยังเป็นประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจในแง่ของการลงทุนอีกด้วย

คณะกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์ และอุตสาหกรรมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ข้อมูลที่ได้รับจากการพิจารณาศึกษาตามปรากฏในเอกสารรายงานฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการพาณิชย์และอุตสาหกรรมตลอดจนผู้สนใจศึกษา และเป็นส่วนช่วยให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอันเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรมไทย

(นายบุญชัย โชควัฒนา)

ประธานคณะกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา

LI RT

Legislative Institutional Repository of Thailand

รายงานการพิจารณาศึกษา
เรื่อง การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ของ

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา

ด้วยในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๘ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ที่ประชุมได้ลงมติตั้งคณะกรรมการสามัญประจำวุฒิสภาตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๗๗ ซึ่งคณะกรรมการการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา เป็นคณะกรรมการสามัญประจำวุฒิสภาคณะหนึ่งมีอำนาจหน้าที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทำกิจการ พิจารณาสอบสวน หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนา เศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม การส่งเสริมพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนตามแนวปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของวุฒิสภา แล้วรายงานต่อวุฒิสภา โดยคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาศึกษา เรื่อง “การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและ การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”

บัดนี้ คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาศึกษาเรื่องดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงขอรายงาน ผลการพิจารณาศึกษาต่อวุฒิสภา ดังนี้

๑. การดำเนินการของคณะกรรมการฯ

คณะกรรมการฯ ได้ดำเนินการดังนี้

๑.๑ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย

๑. นายประเสริฐ ประคุณศึกษาพันธ์

๒. นายยุทธนา ยุพฤทธิ์

๓. นายสิทธิศักดิ์ ยนต์ตระกูล

๔. พันตำรวจโท จิตต์ ศรีโยทะ มุกดาธนพงศ์

๕. นายบวรศักดิ์ คณาเสน

๖. นายประดิษฐ์ ตันวัฒนะพงษ์

๗. นายอำนาจ สัจช่วย

๘. นายประสิทธิ์ ชันธีวิทย์

๙. ดร.ปราณี เกียรติสุระยานนท์

๑๐. พันตรี ดร.ดุขฎิ บุญญพันธ์

ประธานคณะอนุกรรมการฯ

รองประธานคณะอนุกรรมการฯ คนที่หนึ่ง

รองประธานคณะอนุกรรมการฯ คนที่สอง

เลขานุการคณะอนุกรรมการฯ

อนุกรรมการฯ

อนุกรรมการฯ

อนุกรรมการฯ

อนุกรรมการฯ

อนุกรรมการฯ

อนุกรรมการฯ

/๑.๒ แต่งตั้ง....

๑.๒ แต่งตั้งที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย

๑. นายบุญชูร อุบลโชติ
๒. นายนพรัตน์ วงศ์รีทา
๓. นายสุทัศน์ ชมวิเศษสมุทร
๔. นางปาจรรย์ บุญญ์พันธ์
๕. นายอรรณวุฒิ วิกิตเศรษฐ
๖. นายอภิวัฒน์ อสมาภรณ์
๗. นายเฉลิมชัย วงษ์นาคเพชร
๘. นายสมชาย ตั้งเชื่อนพันธ์
๙. นายบุญทักษ์ หวังเจริญ
๑๐. ดร.ธีรพงษ์ ตั้งธีระสุนันท์
๑๑. นายพงศ์ศักดิ์ ชิวรัตน์
๑๒. นางมณฑา ประณูทนรทาล

๒. ผลการพิจารณาศึกษา

คณะกรรมการฯ ขอเสนอรายงานการพิจารณาศึกษาเรื่องการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้งนี้ คณะกรรมการฯ ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ดำเนินการพิจารณาศึกษาในรายละเอียด ดังกล่าว

ในการจัดทำรายงานของคณะกรรมการฯ ได้พิจารณารายงานของ คณะอนุกรรมการฯ ด้วยความละเอียดรอบคอบแล้ว และได้มีมติเห็นชอบกับรายงานดังกล่าว โดยถือเป็นรายงานการพิจารณาศึกษาและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ เพื่อเสนอต่อที่ประชุม วุฒิสภาได้โปรดพิจารณาหากที่ประชุมวุฒิสภาให้ความเห็นชอบด้วยกับรายงานผลการพิจารณาศึกษา และข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฯ ได้โปรดแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาตามแต่ เห็นสมควรต่อไป

(นายสุรเดช จิรจิตเจริญ)
เลขานุการคณะกรรมการเศรษฐกิจ

LIART

รายงาน

ของคณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ตามที่ที่ประชุมคณะกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา ครั้งที่ ๔ วันพฤหัสบดี ที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ได้มีมติตั้งคณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือขึ้น เพื่อทำหน้าที่ศึกษาข้อเท็จจริงสภาพปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ในการจัดตั้งการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและกำหนดแนวทางและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาโดยเฉพาะในพื้นที่ที่จะต้องเร่งดำเนินการพัฒนา เพื่อรายงานต่อคณะกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา นั้น

บัดนี้ คณะอนุกรรมการฯ ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวเสร็จแล้ว จึงขอรายงานผลการพิจารณาศึกษาต่อคณะกรรมการฯ ดังนี้

๑. การดำเนินการของคณะอนุกรรมการฯ

๑.๑ คณะอนุกรรมการฯ ได้มีการประชุมรวมทั้งสิ้น ๘ ครั้ง การประชุมแต่ละครั้งได้เชิญผู้แทนส่วนราชการ ผู้แทนรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูล ข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาแนวทางดำเนินการของคณะอนุกรรมการฯ ทำให้ได้ข้อสรุปเบื้องต้นภาพรวมของการดำเนินงานของส่วนราชการในการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๑.๒ คณะอนุกรรมการฯ ได้เดินทางไปศึกษาดูงานการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม ๑ ครั้ง เพื่อรับทราบข้อมูลเชิงประจักษ์ของงานภายในกรอบอำนาจหน้าที่ โดยได้ไปศึกษาดูงานการดำเนินธุรกิจการค้าชายแดนที่ด่านศุลกากรแม่สาย การประกอบกิจการอุตสาหกรรมโรงงาน ของโครงการหลวงดอยคำ จังหวัดเชียงราย โครงการพัฒนาดอยตุง ด่านศุลกากรแม่สาย ด่านศุลกากรเชียงแสน และนิคมอุตสาหกรรมเชียงของ จังหวัดเชียงราย

๑.๓ คณะอนุกรรมการฯ ได้ดำเนินการจัดสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็น ๑ ครั้ง เรื่อง “แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ในวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ณ จังหวัดมุกดาหาร เพื่อรับทราบข้อมูล ปัญหาและผลกระทบในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และให้ผู้เข้าร่วมประชุมได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เพื่อหาข้อสรุปและนำข้อเสนอแนะแนวทางที่ได้เพื่อใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่อรัฐบาลต่อไป โดยมีผู้เข้าร่วมสัมมนาทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน ทั้งสิ้น ๓๐๘ คน

๑.๔ และเพื่อให้ได้ข้อสรุปในการเสนอแนวทาง เรื่อง แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่สมบูรณ์ คณะอนุกรรมการฯ ได้จัดการประชุมหารือร่วมกับภาคเอกชนถึงความพร้อมในการลงทุนในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออีกครั้ง ในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ ณ ห้องประชุมคณะกรรมการ หมายเลข ๓๐๘ อาคารรัฐสภา ๒ โดยนำผลสรุปจากการประชุมสัมมนา ในวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑

ณ จังหวัดมุกดาหาร มาหารือในที่ประชุม และเปิดโอกาสให้องค์กรผู้ประกอบการค้าและอุตสาหกรรม ชี้แจงแสดงความคิดเห็นพร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหา

๒. ระบบขนส่งทางราง ผู้แทนการรถไฟแห่งประเทศไทย(นายภิญโญ จันทน์มหา) แจ้งต่อที่ประชุมสัมมนาแนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ณ โรงแรมพลอยพาสเซอ มุกดาหารว่า การรถไฟแห่งประเทศไทย ได้ทำการศึกษาความเหมาะสมทางเศรษฐกิจและวิศวกรรม(Feasibility Study) เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๗-๒๕๓๘ เริ่มต้นโครงการที่ชุมทางบัวใหญ่-ร้อยเอ็ด-มุกดาหาร ระยะทาง ๓๖๘ กิโลเมตร ลักษณะทางรถไฟ รางเดี่ยว (Single Track) กว้าง ๑ เมตรรางคู่ด้วยรถจักรดีเซล เขตกรรมสิทธิ์ที่ดินกว้างรวมกัน ๕๐ เมตร โดยเพื่อไว้สร้างรางคู่ (Double Track) ในอนาคตด้วยแล้ว

ปี ๒๕๕๒ การรถไฟแห่งประเทศไทยว่าจ้างที่ปรึกษาทำการศึกษาเส้นทางใหม่ เริ่มต้นโครงการที่ สถานีขอนแก่น-เชียงใหม่-ยางตลาด-โนนทอง-มุกดาหาร จะแล้วเสร็จในปี พ.ศ.-๒๕๕๓

แต่การรถไฟแห่งประเทศไทยยังไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณแผ่นดินเป็นค่าใช้จ่ายตาม โครงการที่ศึกษาไว้เมื่อครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ ปี ๒๕๕๒ เท่าที่ว่าจ้างที่ปรึกษาทำการศึกษาไปแล้วนั้น ใช้จ่ายเงินจากรายได้ของการรถไฟแห่งประเทศไทยทั้งสิ้น

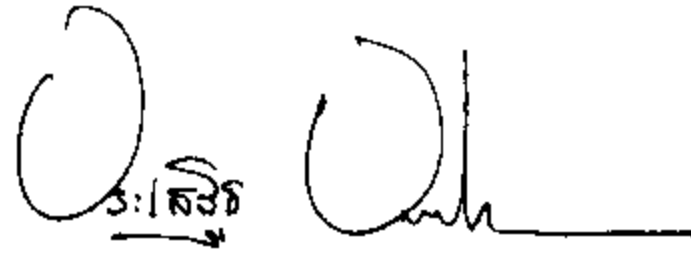
บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ฝ่ายบริหารหรือรัฐบาลสมควรจัดสรรงบประมาณแผ่นดินให้แก่การรถไฟ แห่งประเทศไทยไปดำเนินโครงการตามเส้นทางที่การรถไฟว่าจ้างที่ปรึกษาไว้ในเส้นทางที่ ๑ คือ จากชุมทางบัวใหญ่ ปลายทางมุกดาหาร หรือเส้นทางที่ ๒ จากสถานีขอนแก่น-ผ่านเชียงใหม่-ยางตลาด- โพนทอง-มุกดาหาร เพื่อเป็นระบบขนส่งทางรางลำเลียงสินค้าอุตสาหกรรม หรือสินค้าเกษตรออกสู่แหล่งแปรรูป หรือแหล่งบริโภคต่างๆของประเทศ ตลอดจนขนส่งถึงท่าเรือสินค้าส่งออกไปต่างประเทศ เท่าที่รัฐช่วยลดภาระค่าขนส่งสินค้าตามทางหลวงหรือรถบรรทุกสิบล้อให้แก่ผู้ประกอบการทั้งขนาดย่อม ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

อนึ่งเมื่อมีระบบโลจิสติกส์ทางรางแล้ว ผู้ประกอบการทุกระดับก็จะตามไปลงทุนตามแหล่ง วัตถุดิบที่มีอยู่ของภูมิภาคนี้

ประการสุดท้าย ขณะนี้ฝั่งตรงข้ามของจังหวัดมุกดาหารคือแขวงสะหวันนะเขต สปป.ลาวพัฒนา พื้นที่เป็น Savan Seno Special Economic Zone แล้ว เหตุเพราะมีสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ ๒ แล้ว และกำลังจะมีสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ ๓ ระหว่างนครพนม-แขวงคำม่วน สปป.ลาวอีก ประเทศไทย ควรเร่งรีบพัฒนาพื้นที่เชิงสะพานและปริมณฑล เพื่อไม่ให้พลาดโอกาสอันงดงามดังที่เคยเกิด กรณีเส้นทางรถไฟสายเด่นชัยไปจังหวัดเชียงราย

คณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ขอสนับสนุนฝ่ายบริหารหรือรัฐบาลให้เร่งรัดจัดสรรงบประมาณรายจ่าย
ให้แก่การรถไฟแห่งประเทศไทย นำไปพัฒนาระบบขนส่งทางราง เพื่อเพิ่มความสะดวกรวดเร็วและ
ลดต้นทุนการขนส่งสินค้า ทำให้เกิดแรงจูงใจในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ต่อไป

(นายประเสริฐ ประคุณศึกษาพันธ์)

ประธานคณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป
และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Legislative Institutional Repository of Thailand

Legislative Institutional Repository of Thailand

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศในปัจจุบันมีผลกระทบในเรื่องแรงงาน การขนส่งและวัตถุดิบ รวมทั้งโรงงานอุตสาหกรรมมีการรวมตัวกันในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลหรือในภาคตะวันออก เป็นส่วนใหญ่ ทำให้วัตถุดิบที่ผลิตได้ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและแรงงานอพยพเข้าสู่ กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ทำให้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่มีการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรม การผลิต ทั้งที่มีวัตถุดิบและแรงงานโดยเฉพาะผลิตผลทางการเกษตรเป็นจำนวนมาก ซึ่งสามารถป้อน ให้กับโรงงานอุตสาหกรรม ได้อย่างต่อเนื่อง

การศึกษาเศรษฐกิจในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า อัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจของ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ที่ ประมาณ ๑๐% ซึ่งต่ำกว่าอัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ (ค่าเฉลี่ย) ประมาณ ๑ % โดยโครงสร้างการผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นดังนี้

- ❖ ด้านเกษตร ๒๑.๕ %
- ❖ การค้า ๒๑.๑ %
- ❖ อุตสาหกรรม ๑๔.๙ %

ฐานเศรษฐกิจหลักของภาค ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมา ขอนแก่น อุดรธานี และอุดรธานี มีการจ้างงานทั้งภาค รวม ๑๑.๒ ล้านคนว่างงาน ๑.๙ % (ในขณะที่การว่างงานของประเทศ คิดเป็น สัดส่วน ๑.๕ %)

การผลิตด้านอุตสาหกรรมมีมูลค่า ๑.๑ แสนล้านบาท คิดเป็น ๔.๑ % ของประเทศ อย่างไรก็ตามอัตราการขยายตัวของอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการขยายตัวค่อนข้างสูง กล่าวคือ มีอัตราการขยายตัว ๑๐.๔ % ต่อปี ซึ่งสูงกว่าอัตราการขยายตัวของประเทศ มีการจ้างงาน ๑.๐ ล้านคน โดยอุตสาหกรรมอาหารยังเป็นอุตสาหกรรมหลักของภาค (๕๙.๘ %) เนื่องจากอาหารเป็น ฐานวัตถุดิบของภาคอุตสาหกรรมที่รองลงมาคือ อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย (๑๑.๑%) อุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์ (๕.๓ %) และอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ (๐.๕ %) โดยจำนวนโรงงานขยายตัวเร็ว ในกลุ่มขอนแก่น (๑.๓ %) อุดรธานี (๑.๒ %) และนครราชสีมา (๐.๘ %) ในขณะที่ภาคเกษตรกรรม เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของภาค มีมูลค่า ๑.๗ แสนล้านบาท คิดเป็น ๒๐.๓ % ของประเทศ และยังเป็นแหล่งจ้างงานมากที่สุดด้วย (จำนวน ๖.๕ ล้านคน) ภาคการเกษตรนับเป็นสาขาการผลิตหลักของ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

LIART

พื้นที่ทำการเกษตรของภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีประมาณ ๑๐๖ ล้านไร่ เหมาะสมสำหรับปลูกพืชประมาณ ๗๑ ล้านไร่ เป็นพื้นที่เหมาะสมสำหรับการทำนา ๔๐.๕ ล้านไร่ เหมาะสมต่อการปลูกพืชไร่ ๓๐.๗ ล้านไร่ สินค้าเกษตรที่สำคัญ ได้แก่ ข้าว(มีมูลค่าการผลิตสูงถึง ๗๐,๒๓๒ ล้านบาท) มันสำปะหลัง (มูลค่าการผลิต ๑๗,๒๘๗ ล้านบาท) และอ้อย (มูลค่า ๑๕,๓๕๑ ล้านบาท) รวมทั้งการผลิตปศุสัตว์ที่มีมูลค่ามากกว่า ๓๐,๐๐๐ ล้านบาท)

ด้านการค้า มีมูลค่า ๑.๗แสนล้านบาท แบ่งเป็นค้าปลีก ๖๔.๒ % ค้าส่ง ๒๗.๙% และซ่อมแซม ๒.๙% ทั้งนี้มีการค้าชายแดน มูลค่า ๓.๔ หมื่นล้านบาท ซึ่งขยายตัวถึง ๑๕.๒% และจะขยายตัวต่อเนื่อง โดย ๖๐ % มาจากด่านหนองคายและมุกดาหาร

สำหรับภาคบริการ/การท่องเที่ยว สามารถสร้างรายได้ ๓.๓ หมื่นล้านบาท มีนักท่องเที่ยวเพิ่ม ๖.๗ % ต่อปี มีการจ้างงาน ๐.๕ ล้านคน

สภาพพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไว้ดังนี้

๑. ยกมาตรฐานและประสิทธิภาพการผลิตการเกษตร โดย

- ❖ ปรับโครงสร้างการผลิตสู่สินค้ามูลค่าสูง
- ❖ ส่งเสริมทุ่งกุลารุ่ ทุ่งสัมฤทธิ์ เป็นแหล่งข้าวหอมมะลิ อีสานบน เป็นแหล่งยางพารา อีสานกลางและล่าง เป็นแหล่งข้าวหอมมะลิ พืชพลังงาน ปศุสัตว์
- ❖ ส่งเสริมการผลิตสินค้าปลอดภัย สร้างมูลค่าเพิ่ม และทำ Clustering ภาคเกษตร
- ❖ พัฒนาแหล่งน้ำในลุ่มน้ำสงคราม และลุ่มน้ำมูล
- ❖ ส่งเสริมการศึกษาวิจัย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

๒. เพิ่มประสิทธิภาพ/ศักยภาพการประกอบการอุตสาหกรรม โดย

- ❖ ศึกษาวิจัยต่อยอดผลิตภัณฑ์ มัน ข้าว อ้อย และอบรมทักษะแรงงาน
- ❖ สร้าง มอเตอร์ เวย์ (Motor way) สายบางปะอิน-โคราช และขยาย EWEC เป็น ๔ ช่องจราจรให้ตลอด
- ❖ พัฒนาระบบขนส่งทางราง
- ❖ ส่งเสริมClustering อุตสาหกรรม สิ่งทอ เครื่องแต่งกาย อาหาร พลังงานทดแทน ชิ้นส่วนยานยนต์ และอิเล็กทรอนิกส์

๓. เพิ่มศักยภาพอุตสาหกรรมบริการและท่องเที่ยว โดย

- ❖ ฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวหลัก สร้าง story/Studio ก่อนเข้าชม
- ❖ ส่งเสริม ขอนแก่น กาฬสินธุ์ อุดรธานี เป็นศูนย์ท่องเที่ยวก่อนประวัติศาสตร์ (ไดโนเสาร์ – บ้านเชียง) นครราชสีมา ชัยภูมิ เลย เป็นศูนย์ท่องเที่ยวเชิงนิเวศบุรีรัมย์ เป็นศูนย์ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม อุบลราชธานี มหาสารคาม นครพนม เป็นศูนย์ท่องเที่ยวเชื่อมกับเพื่อนบ้าน
- ❖ พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวให้ได้ตามมาตรฐานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

- ❖ ร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเชื่อมโยงมรดกโลก (หลวงพระบาง-บ้านเชียง-เว้-นครวัด)
 - ❖ ส่งเสริมการท่องเที่ยวใหม่ ๆ เช่น การแสวงบุญ ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น วิถีชีวิตชุมชน ภูมิปัญญาชาวบ้าน
๔. เพิ่มศักยภาพการค้าและการประกอบธุรกิจ โดย
- ❖ ตั้งองค์การภาครัฐร่วมเอกชนในระดับพื้นที่เพื่ออำนวยความสะดวกด้านการค้า
๕. ร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน โดย
- ❖ พัฒนาบริการพื้นฐานเมืองและด่านชายแดน (มหาสารคาม นครพนม ช่องเม็ก) โกดังสินค้า (warehouse) และ ช่องทางลำเลียง (Truck terminal)
 - ❖ พัฒนาสนามบินสะพานนะเขตเป็นสนามบินร่วมไทย-ลาว
 - ❖ ปรับระบบตรวจคนและสินค้าให้รวดเร็วขึ้น (GMS Visa, Single Window Inspection)
 - ❖ เร่งแก้ปัญหาโครงการ Contract Farming
 - ❖ ส่งเสริมการสร้าง Distribution Center
 - ❖ พัฒนาเมืองแฝด นครพนม-คำม่วน มุกดาหาร- สะพานนะเขต

จากวิกฤตอาหารที่ทั่วโลกเผชิญอยู่ นับเป็นโอกาสของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่จะพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมซึ่งใช้วัตถุดิบจากภาคเกษตรได้เป็นอย่างดี ที่ผ่านมา กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้มีแนวทางพัฒนาการเกษตรของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่สำคัญได้แก่ การปรับโครงสร้างระบบการผลิตทางการเกษตรเพื่อรองรับอุตสาหกรรมเกษตรให้เหมาะสมกับศักยภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตร โดยจัดทำยุทธศาสตร์จังหวัดเพื่อเชื่อมโยงการพัฒนาในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ประชากรมีรายได้เพิ่มขึ้น

เมื่อเจาะไปที่อุตสาหกรรมพบว่ามูลค่าการผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ที่ประมาณ ๑ แสนล้านบาท คิดเป็น ๔.๑ % ของประเทศเท่านั้น (อยู่ที่ประมาณ ๑๐ %) อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนใหญ่จะเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ในอนาคตยังเป็นที่คาดว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะมีอุตสาหกรรมอีกอย่างที่จะเกิดขึ้นและมีสัดส่วนที่สูงมากเมื่อเทียบกับประเทศคือ อุตสาหกรรมพลังงานทดแทนหรือเอทานอล ซึ่งอุตสาหกรรมดังกล่าวจะใช้วัตถุดิบคือมันสำปะหลังและอ้อย ซึ่งจะทำให้ความต้องการผลผลิตดังกล่าวจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพิ่มขึ้นอีกมาก

จากการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้เห็นว่าปัญหาที่ต้องเร่งแก้ไขเพื่อให้เกิดการลงทุนด้านการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ การพัฒนาฝีมือแรงงาน การแก้ปัญหาขาดแคลนแหล่งน้ำเพื่อการอุตสาหกรรมแหล่งน้ำ และการจัดการระบบการขนส่งหรือ Logistics ตามโครงการที่การรถไฟแห่งประเทศไทยว่าจ้างที่ปรึกษาทำการศึกษาคความเหมาะสมทาง

เศรษฐกิจและวิศวกรรม (Feasibility Study) เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๗-๒๕๓๘ เริ่มโครงการที่ชุมทางบัวใหญ่ ผ่านร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์ มุกดาหาร หรือที่การรถไฟแห่งประเทศไทยว่าจ้างที่ปรึกษา ทำการศึกษาในปี พ.ศ.๒๕๕๒-๒๕๕๓ เริ่มโครงการที่สถานีขอนแก่น-เชียงใหม่ -ยางตลาด-พนทอง-มุกดาหาร จะช่วยลดต้นทุนการขนส่งสินค้า ทั้งสินค้าอุตสาหกรรมและสินค้าเกษตรให้ถึงแหล่งแปรรูปขนาดใหญ่ แหล่งบริโภคทั้งประเทศ ตลอดจนส่งถึงท่าเรือสินค้าส่งออกต่างประเทศและรวดเร็วขึ้น

สารบัญ

หน้า

บันทึกการเสนอรายงาน.....	
ทำเนียบคณะกรรมการฯ.....	
ทำเนียบคณะอนุกรรมการฯ.....	
สาส์นประธานคณะกรรมการเศรษฐกิจ พาณิชย และอุตสาหกรรม วุฒิสภา.....	
รายงานการพิจารณาศึกษา.....	
รายงานประธานคณะอนุกรรมการฯ.....	
บทสรุปผู้บริหาร	
บทที่ ๑ การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	
๑.๑ หลักการและเหตุผล	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์	๑
๑.๓ วิสัยทัศน์	๒
๑.๔ พันธกิจ.....	๒
๑.๕ วิธีดำเนินการ.....	๒
บทที่ ๒ นโยบายด้านการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	
๒.๑ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐	๕
๒.๒ คำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภาเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม.....	๘
๒.๓ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๔) ด้านเศรษฐกิจ พาณิชย และอุตสาหกรรม.....	๑๔
บทที่ ๓ ข้อมูลพื้นฐานด้านเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	
๓.๑ ข้อมูลพื้นฐานด้านเศรษฐกิจ ระดับภาค.....	๑๗
๓.๒ ข้อมูลพื้นฐานด้านเศรษฐกิจ ระดับจังหวัด	๑๙
๓.๓ ข้อมูลพื้นฐานด้านการเมืองแร่	๓๖
บทที่ ๔ แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้ง นิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในบริบทของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	
๔.๑ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	๓๘
๔.๒ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม.....	๔๑
๔.๓ กรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม	๕๕
๔.๔ การรถไฟแห่งประเทศไทย กระทรวงคมนาคม.....	๖๕
๔.๕ การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย กระทรวงอุตสาหกรรม	๖๗

LI RT

๔.๖	สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์	๗๙
๔.๗	กรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงมหาดไทย	๘๗
๔.๘	คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ	๙๖
บทที่ ๕	สรุปผลการวิเคราะห์ปัญหา และข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	
๔.๑	คณะอนุกรรมการฯ.....	๙๙
๔.๒	สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม.....	๑๐๒
๔.๓	การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย กระทรวงอุตสาหกรรม	๑๐๔
ภาคผนวก ๑		
ก	กฎกระทรวง ว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข	
	ในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม.....	๑๐๗
ข	พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๒.....	๑๑๒
ภาคผนวก ๒		
ก	การประชุมหารือ.....	๑๓๗
ข	การเดินทางไปศึกษาดูงาน.....	๑๕๓
ค	การสัมมนาของคณะอนุกรรมการฯ.....	๑๖๒
ภาคผนวก ๓		
ก	กรณีศึกษาการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม จังหวัดขอนแก่น.....	๑๖๗
ข	กรณีศึกษาการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาคเหนือ.....	๑๗๒
บรรณานุกรม		
	๑๗๓

บทที่ ๑

การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้ง นิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๑.๑ หลักการและเหตุผล

สืบเนื่องจากในคราวประชุมคณะกรรมการเศรษฐกิจการพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา ครั้งที่ ๔ เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๑ ที่ประชุมมีความเห็นว่าในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ พ.ศ. ๒๕๕๐ - พ.ศ. ๒๕๕๔ มีเป้าหมายหลักในการพัฒนาประเทศไทย โดยยึดหลักคนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา ซึ่งได้ให้ความสำคัญในเรื่องการส่งเสริมการมีงานทำของประชาชน แต่เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศในปัจจุบันมีผลกระทบในเรื่องแรงงาน การขนส่ง และวัตถุดิบรวมทั้งโรงงานอุตสาหกรรมมีการรวมตัวกันในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลหรือในภาคตะวันออกเป็นส่วนมาก ทำให้วัตถุดิบที่ผลิตได้ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและแรงงานอพยพเข้าสู่กรุงเทพฯ และปริมณฑล ทำให้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมด้านการผลิต ทั้งที่มีวัตถุดิบ และแรงงานเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะผลิตผลทางการเกษตร เช่น อ้อย ยางพารา มันสำปะหลัง ข้าว และพืชอื่นๆ เป็นจำนวนมากในพื้นที่ภาคตะวันออกฯ ซึ่งสามารถป้อนวัตถุดิบให้อุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการฯ จึงได้มีมติแต่งตั้งคณะอนุกรรมการการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือขึ้น เพื่อพิจารณาและศึกษาให้ได้เหตุผลและข้อมูลข้อเท็จจริงของปัญหาการพัฒนาการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีผลต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ และรายงานผลการพิจารณาต่อคณะกรรมการฯ ตลอดจนนำเสนอแนะที่เป็นประโยชน์เสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการขับเคลื่อนของภาครัฐในการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ ให้เดินหน้าต่อไปในระยะยาว

๑.๒ วัตถุประสงค์

๑.๒.๑ เพื่อพิจารณาศึกษา ติดตาม ตรวจสอบแผนการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในกระทรวง ทบวง กรม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๑.๒.๒ เพื่อพิจารณาศึกษาและเสนอแนะมาตรการ โครงการ/แผนงานเพื่อให้การบริหารจัดการเกี่ยวกับ การพัฒนาสินค้าเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องและเป็นรูปธรรม

๑.๒.๓ เพื่อรับทราบปัญหาและอุปสรรคในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม การพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนนักธุรกิจ นักลงทุน ผู้ประกอบการและประชาชนในพื้นที่

LIART

๑.๒.๔ เพื่อส่งเสริม และสนับสนุนให้ทุกภาคส่วนจัดทำแผนงานร่วมในการพัฒนา เศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในหลายธุรกิจอุตสาหกรรม ทั้งในระยะสั้น ระยะปานกลางและระยะยาว ตลอดจนผลักดันให้มีการดำเนินการอย่างจริงจัง

๑.๒.๕ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ภาคเอกชนในการเข้ามาลงทุนใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากขึ้น

๑.๓ วิสัยทัศน์ (Vision)

“เมื่อเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการเจริญเติบโตและพัฒนาไปใน ทิศทางที่ถูกต้องและเหมาะสม จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน และประเทศชาติในการเพิ่ม รายได้และคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างมั่นคง และยั่งยืน”

๑.๔ พันธกิจ (Mission)

คณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในคณะกรรมการเศรษฐกิจ พาณิชย และอุตสาหกรรม วุฒิสภา มีอำนาจ หน้าที่ในการพิจารณาศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตลอดจนโอกาสและความเป็นไปได้ ในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ให้เจริญเติบโตและยั่งยืนต่อไป

๑.๕ วิธีการดำเนินการ

คณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือในกรรมการ การเศรษฐกิจการพาณิชยและอุตสาหกรรม วุฒิสภา ได้ดำเนินการตามพันธกิจที่คณะกรรมการการเศรษฐกิจฯ มอบหมายเสร็จสิ้นแล้ว โดยผ่าน กระบวนการประชุมคณะอนุกรรมการฯ ศึกษาและดูงาน และการสัมมนา สรุปได้ดังนี้

๑.๕.๑ การประชุมเพื่อพิจารณาศึกษาเอกสาร ข้อมูล ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง

เพื่อให้ได้ข้อมูลประกอบแนวทางการดำเนินการของคณะอนุกรรมการ จำนวน ๘ ครั้ง ทั้งนี้ สามารถสรุป รายชื่อ หน่วยงานและบุคคลที่ได้เชิญมาให้ข้อมูล ข้อเท็จจริงและแสดงความคิดเห็น ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะประกอบการพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมการฯ ทั้ง ๘ ครั้ง ดังนี้

กระทรวงอุตสาหกรรม

๑. นายอภิวัฒน์ อสมภรณ์
๒. นายประสพศิลป์ โชติมงคล
๓. นายอรรถวุฒิ วิกิตเศรษฐ
๔. นางสาวทัศนีย์ เกียรติภัทรภรณ์

- ผู้อำนวยการสำนักนโยบายอุตสาหกรรมมหภาค
สำนักเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
รองผู้อำนวยการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
กรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
เศรษฐกิจกร๘ การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

LIART

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

๑. นายพลเวท ท้าวมหาวงษ์	รองเลขาธิการสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร
๒. นายชุมพล ศรียาทรัพย์	เศรษฐกิจกร ๘ว.
๓. นางสาวกฤติกา อรนิษฐาภิชาติ	เศรษฐกิจกร ๘ว.

ผู้แทนธนาคาร

๑. นายพงษ์ศักดิ์ ชิวชรัตน์	กรรมการผู้จัดการธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อม (SMEs Bank)
๒. นายพิชิต มิตรภาวงศ์	ผู้อำนวยการฝ่ายสินเชื่อ SMEs Bank
๓. นายพิสิทธิ์ พัฒนะนุกิจ	ผู้ช่วยผู้จัดการ SMEs Bank
๔. นายทวีศักดิ์ มหาวรรณกิจ	ผู้จัดการภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
๕. นายธีระพงษ์ ตั้งธีระสุนันท์	ผู้จัดการธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์
๖. นายพรชัย ลิ้มประภาส	ผู้อำนวยการฝ่ายสินเชื่อธนาคารเพื่อการเกษตร
และสหกรณ์

๑.๕.๒ การเดินทางศึกษาดูงาน

คณะอนุกรรมการฯ ได้เดินทางไปศึกษาดูงานดูงานการเศรษฐกิจการพาณิชย์และอุตสาหกรรม ๑ ครั้ง ระหว่างวันที่ ๘-๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ เพื่อรับทราบข้อมูลเชิงประจักษ์ของงานภายในกรอบอำนาจหน้าที่โดยได้ไปศึกษาดูงานการดำเนินธุรกิจการค้าชายแดนที่การประกอบกิจการอุตสาหกรรมโรงงานของโครงการหลวงดอยคำจังหวัดเชียงรายโครงการพัฒนาตอยตุง ด้านศุลกากรแม่สาย ด้านศุลกากรเชียงแสน และด้านศุลกากรเชียงของ จังหวัดเชียงราย

๑.๕.๓ การจัดสัมมนาฯ รับฟังความคิดเห็น ณ จังหวัดมุกดาหาร

คณะอนุกรรมการฯ ได้ดำเนินการจัดสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นเรื่อง “แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ในวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ณ จังหวัดมุกดาหาร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องรับทราบข้อมูล ปัญหาและผลกระทบในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เพื่อหาข้อสรุปและนำข้อเสนอแนะ แนวทางที่ได้ เพื่อใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเสนอต่อรัฐบาลต่อไป โดยมีผู้เข้าร่วมสัมมนาทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน ทั้งสิ้น ๓๐๘ คน

๑.๕.๔ การประชุมหารือความสนใจในการลงทุนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือร่วมกับภาคเอกชน

เพื่อให้ได้ข้อสรุปในการเสนอแนวทางเรื่อง แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่สมบูรณ์ คณะอนุกรรมการฯ ได้จัดการประชุมหารือร่วมกับภาคเอกชนถึงความพร้อมในการลงทุนในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออีกครั้งในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ ณ ห้องคณะกรรมการหมายเลข ๓๐๘ อาคารรัฐสภา ๒ โดยนำผลสรุปจากการสัมมนา ในวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ณ จังหวัดมุกดาหาร มานำเสนอในที่ประชุมด้วย ซึ่งในการประชุมดังกล่าว ประกอบด้วย รองประธานวุฒิสภา ประธานคณะกรรมการ

เศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม ผู้แทนจากภาครัฐและเอกชน ได้แก่ ผู้แทนสภาหอการค้าไทย
ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผู้แทนสมาคมธนาคารไทย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
การนิคมอุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ผู้แทน
สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

บทที่ ๒

นโยบายด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การกำหนดนโยบายด้านการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมนั้น ดำเนินการภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ,นโยบายของรัฐบาลที่แถลงต่อรัฐสภา ,แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๔) คณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในคณะกรรมการเศรษฐกิจ พาณิชย์ และอุตสาหกรรม วุฒิสภา ได้ดำเนินการตามกรอบการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการฯ ในการพิจารณาศึกษาเรื่องดังกล่าว ดังนี้

๒.๑ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มีหลักการสำคัญเพื่อส่งเสริมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน สนับสนุนให้ประชาชนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการปกครองและตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐอย่างเป็นรูปธรรม ในการแถลงนโยบายต่อรัฐสภาคณะรัฐมนตรีที่จะเข้ารับบริหารราชการแผ่นดินต้องชี้แจงต่อรัฐสภาให้ชัดเจนว่าจะดำเนินการใดในระยะเวลาใด เพื่อบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐและต้องจัดทำรายงานแสดงผลการดำเนินการรวมทั้งปัญหาและอุปสรรคเสนอต่อรัฐสภา โดยรัฐบาลทุกรัฐบาลต้องใช้ยึดถือและปฏิบัติให้สอดคล้องกับแนวทางดังกล่าว

แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐได้ถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ในหมวดที่ ๕ ว่าด้วย “นโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ” ซึ่งแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐนั้นจะเป็นกรอบหรือแนวทางที่กำหนดในรัฐธรรมนูญในฐานะที่เป็นภารกิจของรัฐที่ต้องดำเนินการแก่ประชาชน ส่วนนโยบายดำเนินงานในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้บัญญัติไว้ในหลายส่วน ซึ่งแต่ละส่วนต้องดำเนินการควบคู่กันไป ดังนี้

ส่วนที่ ๓ แนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

มาตราที่ ๗๘ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดินดังต่อไปนี้

(๑) บริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปเพื่อการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศอย่างยั่งยืน โดยต้องส่งเสริมการดำเนินการตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติในภาพรวมเป็นสำคัญ

(๒) จัดระบบการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นให้มีขอบเขตอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบที่ชัดเจนเหมาะสมแก่การพัฒนาประเทศ และสนับสนุนให้จังหวัดมีแผนและงบประมาณเพื่อพัฒนาจังหวัด เพื่อประโยชน์ของประชาชนในพื้นที่

(๓) กระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการของท้องถิ่นได้เอง ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการดำเนินงานตามแนวนโยบาย

พื้นฐานแห่งรัฐ พัฒนาระบบเศรษฐกิจของท้องถิ่นและระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ตลอดทั้งโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่น ให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในจังหวัดนั้น

ส่วนที่ ๔ แนวนโยบายด้านศาสนา สังคม การสาธารณสุข การศึกษา และวัฒนธรรม

มาตรา ๘๐ รัฐต้องดำเนินการตามนโยบายด้านสังคมการสาธารณสุข การศึกษา และวัฒนธรรมดังต่อไปนี้

(๑) ค้ำครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาปฐมวัย ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัว และชุมชนรวมทั้งต้องสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งพาตนเองได้

(๒) ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาระบบสุขภาพที่เน้นการสร้างเสริมสุขภาพอันนำไปสู่สภาวะที่ยั่งยืนของประชาชน รวมทั้งจัดและส่งเสริมให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมให้เอกชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาสุขภาพและการจัดบริการสาธารณสุข โดยผู้มีหน้าที่ให้บริการดังกล่าวซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย

(๓) พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาในทุกระดับและทุกรูปแบบให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม จัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ กฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษาของชาติ จัดให้มีการพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้ก้าวหน้าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก รวมทั้งปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกของความเป็นไทย มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(๔) ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นชุมชนองค์การทางศาสนา และเอกชนจัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ

(๕) ส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาวิจัยในศิลปวิทยาการแขนงต่าง ๆ และเผยแพร่ข้อมูลผลการศึกษาวิจัยที่ได้รับทุนสนับสนุนการศึกษาวิจัยจากรัฐ

(๖) ส่งเสริมและสนับสนุนความรู้รักสามัคคีและการเรียนรู้ ปลูกจิตสำนึกและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติตลอดจนค่านิยมอันดีงามและภูมิปัญญาท้องถิ่น

LIART

ส่วนที่ ๖ แนวนโยบายด้านการต่างประเทศ

มาตรา ๘๒ รัฐต้องส่งเสริมสัมพันธไมตรีและความร่วมมือกับนานาประเทศ และพึงถือหลักในการปฏิบัติต่อกันอย่างเสมอภาค ตลอดจนต้องปฏิบัติตามสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคี รวมทั้งตามพันธกรณีที่ได้กระทำไว้กับนานาประเทศและองค์การระหว่างประเทศ

รัฐต้องส่งเสริมการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวกับนานาประเทศ ตลอดจนต้องให้ ความคุ้มครอง และดูแลผลประโยชน์ของคนไทยในต่างประเทศ

ส่วนที่ ๗ แนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ

มาตรา ๘๓ รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการดำเนินการตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียง

มาตรา ๘๔ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้

(๑) สนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีและเป็นธรรมโดยอาศัยกลไกตลาด และสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน โดยต้องยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจ ซึ่งมีบทบัญญัติที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ และต้องไม่ประกอบกิจการที่มีลักษณะเป็นการแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ รักษาผลประโยชน์ส่วนรวม หรือการจัดให้มีสาธารณูปโภค

(๒) สนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาล ควบคู่กับการประกอบกิจการ

(๓) ควบคุมให้มีการรักษาวินัยการเงินการคลังเพื่อสนับสนุนเสถียรภาพและความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ปรับปรุงระบบการจัดเก็บภาษีอากรให้มีความเป็นธรรมและสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพเศรษฐกิจและสังคม

(๔) จัดให้มีการออมเพื่อการดำรงชีพในยามชราแก่ประชาชน และเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างทั่วถึง

(๕) กำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาด ตัดตอนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม และคุ้มครองผู้บริโภค

(๖) ดำเนินการให้มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม คุ้มครอง ส่งเสริมและขยายโอกาสในการประกอบอาชีพของประชาชนเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจรวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย เพื่อใช้ในการผลิตสินค้า บริการ และการประกอบอาชีพ

(๗) ส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ คุ้มครองแรงงานเด็กและสตรี จัดระบบ แรงงานสัมพันธ์และระบบไตรภาคีที่ผู้ทำงานมีสิทธิเลือกผู้แทนของตน จัดระบบประกันสังคม รวมทั้งคุ้มครองให้ผู้ทำงานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกันได้รับค่าตอบแทน สิทธิประโยชน์ และสวัสดิการที่เป็นธรรม โดยไม่เลือกปฏิบัติ

(๘) คุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ของเกษตรกรในการผลิตและการตลาด ส่งเสริมให้ สินค้าเกษตรได้รับผลตอบแทนสูงสุด รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกรในรูปของสภาเกษตรกร เพื่อวางแผนการเกษตรและรักษาผลประโยชน์ร่วมกันของเกษตรกร

(๙) ส่งเสริม สนับสนุน และคุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระและการรวมกลุ่มการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพตลอดทั้งการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อดำเนินกิจการด้านเศรษฐกิจ

(๑๐) จัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน เพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐในทางเศรษฐกิจ และต้องมีให้สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน อันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนอยู่ในความผูกขาดของเอกชนอันอาจก่อความเสียหายแก่รัฐ

(๑๑) ส่งเสริมและสนับสนุน กิจการพาณิชย์นาวี การขนส่งทางราง รวมทั้งการดำเนินการตามระบบบริหารจัดการขนส่งทั้งภายในและระหว่างประเทศ

(๑๒) ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรภาคเอกชนทางเศรษฐกิจทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ให้มีความเข้มแข็ง

(๑๓) ส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรเพื่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มในทาง เศรษฐกิจ

๒.๒ คำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภาเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม

๔. นโยบายเศรษฐกิจ

๔.๑ นโยบายการบริหารเศรษฐกิจมหภาค

๔.๑.๑ สนับสนุนให้เศรษฐกิจมีการเจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ โดยประสานนโยบายการเงิน และนโยบายการคลังเพื่อให้ความสมดุลระหว่างอัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ เสถียรภาพของระดับราคา และการจ้างงาน

๔.๑.๒ พัฒนาลาดทุนและระบบสถาบันการเงินให้เข้มแข็งและสามารถรองรับผลกระทบจากความผันผวนของสภาวะการเงินโลก และให้สามารถสนับสนุนการลงทุนและการดำเนินธุรกิจได้อย่างมั่นคง โดยการแก้ไขกฎ ระเบียบ และวางระบบการกำกับดูแลให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมทางการเงิน และส่งเสริมการออมระยะยาวเพื่อเป็นฐานการระดมทุนของประเทศในอนาคต

๔.๑.๓ ปรับปรุงโครงสร้างภาษีและการจัดเก็บภาษี เพื่อให้มีความเป็นธรรม โปร่งใสและสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศรวมทั้งมาตรการภาษีเพื่อสนับสนุนการประหยัดพลังงาน และพลังงานทางเลือก

๔.๑.๔ กำหนดกรอบการลงทุนภาครัฐ ทั้งในระยะปานกลางและระยะยาวที่มีความชัดเจนของแหล่งเงิน รูปแบบการลงทุน และการเพิ่มบทบาทของภาคเอกชนที่เหมาะสม รวมทั้งพัฒนาเครื่องมือและกลไกการระดมทุนที่มีประสิทธิภาพสำหรับโครงการขนาดใหญ่ โดยคำนึงถึงวินัยการคลัง และการงบประมาณของภาครัฐ

๔.๒ นโยบายปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ

๔.๒.๑ ภาคเกษตร

๔.๒.๑.๑ เร่งรัดการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตทางการเกษตรและพัฒนาระบบโลจิสติกส์ทางการเกษตร เพื่อเพิ่มผลตอบแทนด้านการเกษตรโดยส่งเสริมการผลิตพืชเศรษฐกิจสำคัญ

LIART

ให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาพันธุ์ จัดหาปัจจัยการผลิตและโครงสร้างพื้นฐาน การผลิตที่มีคุณภาพและมีความจำเป็นพัฒนาเทคโนโลยีการเก็บรักษาและระบบโลจิสติกส์ทางการเกษตร เพื่อลดต้นทุนทางการเกษตร รวมทั้งการจัดพื้นที่การผลิตพืชอาหารและพืชพลังงานให้เหมาะสม มีประสิทธิภาพ และมีราคาที่เหมาะสมและเป็นธรรมสำหรับพืชพลังงานเพื่อสร้างความมั่นคงด้านรายได้ ให้แก่เกษตรกร

๔.๒.๑.๒ ส่งเสริมอาชีพและขยายโอกาสการทำประมงโดยพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ประมงชายฝั่ง และประมงน้ำจืด ทั้งในระดับพื้นบ้านและเชิงอุตสาหกรรม ยกกระตือรือร้นค้าประมง โดยท้องถิ่นมีส่วนร่วม ปรับปรุงกฎหมายและเขตจับสัตว์น้ำให้ชัดเจนระหว่างประมง เพื่อการพาณิชย์ และประมงชายฝั่ง และบังคับใช้โดยเคร่งครัด รวมทั้งพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมสัตว์น้ำ ควบคู่กับการเจรจาส่งเสริมความร่วมมือด้านการประมงกับต่างประเทศในการทำประมงนอกและในน่านน้ำสากล และส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนในกิจการประมง รวมทั้งจัดตั้งองค์การระดับชาติเพื่อแก้ไขปัญหา และพัฒนาการประมงของประเทศ ทั้งในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ด้านการประมง

๔.๒.๑.๓ พัฒนาศักยภาพสินค้าปศุสัตว์ โดยปรับปรุงและอนุรักษ์พันธุ์สัตว์เศรษฐกิจสำคัญ อาทิ โค กระบือ เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจพัฒนาการผลิตทุกขั้นตอนให้มีความปลอดภัย ตามมาตรฐานสากล พัฒนาศักยภาพในการป้องกันและควบคุมโรคระบาดในสัตว์ พัฒนาศักยภาพ การตรวจสอบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์ และขยายการส่งออกสินค้าปศุสัตว์ในตลาดโลก รวมทั้งส่งเสริมการทำปศุสัตว์อินทรีย์ครัวเรือนตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

๔.๒.๑.๔ ดูแลเสถียรภาพราคาสินค้าเกษตรและการตลาดสินค้า เกษตร โดยจัดให้มีระบบ ประกันความเสี่ยงด้านราคาสินค้าเกษตร พัฒนาตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าให้มีความเข้มแข็ง สร้างตลาดกลางเพื่อการค้าส่งและค้าปลีกสินค้าเกษตรในทุกภูมิภาค ผลักดันให้มีการเปิดตลาดสินค้า เกษตรแห่งใหม่ให้ครอบคลุมทั่วโลกและส่งเสริมระบบเกษตรพันธสัญญา รวมทั้งใช้ระบบไตรภาคีภาครัฐ เอกชน และเกษตรกรในการแก้ไขปัญหาราคาสินค้าเกษตร

๔.๒.๑.๕ ส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรโดยส่งเสริมการวิจัยและพัฒนามาตรฐานการผลิต และความปลอดภัยด้านสินค้าเกษตรและอาหารตามมาตรฐานสากลในระดับชุมชน และมีการเชื่อมโยง การผลิตทางการเกษตรกับอุตสาหกรรมเกษตร ส่งเสริมการแปรรูปสินค้าเกษตรที่ได้คุณภาพและ มาตรฐานสากลส่งเสริมความแข็งแกร่งของตราสินค้า จัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษเพื่อเพิ่มมูลค่า สินค้าเกษตรอย่างครบวงจร รวมทั้งเร่งรัดการเจรจาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานสินค้า เกษตรและอาหาร และให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนสนับสนุนเงินทุนพัฒนาเครื่องจักร เพื่อแปรรูปขั้นต้นของสินค้าเกษตร

๔.๒.๑.๖ สร้างความมั่นคงด้านอาหาร โดยส่งเสริมการทำเกษตรตามแนวพระราชดำริ ขยายกระบวนการเรียนรู้และการพัฒนาเกษตรทฤษฎีใหม่ โครงการอาหารกลางวันและธนาคารโคกระบือ ตามแนวพระราชดำริ และสนับสนุนการทำเกษตรอินทรีย์ เกษตรผสมผสาน วนเกษตร ที่สอดคล้องกับ ความต้องการของชุมชน เพื่อลดการใช้สารเคมีและเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร รวมทั้งสนับสนุนความร่วมมือ ระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับความมั่นคงทางด้านอาหาร

๔.๒.๑.๗ เร่งรัดการจัดการแหล่งน้ำ ให้ทั่วถึงและเพียงพอ รวมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรน้ำเพื่อการผลิตทางการเกษตร โดยเน้นการเพิ่มสระน้ำในไร่นาและขุดลอกคูคลองเพื่อบรรเทาอุทกภัยและภัยแล้ง ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากน้ำให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับชนิดพืช เพิ่มพื้นที่ชลประทานทั้งขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ตลอดจนขยายระบบการกระจายน้ำในพื้นที่ชลประทานให้ใช้ประโยชน์ได้เต็มศักยภาพ

๔.๒.๑.๘ ค้ำครองและรักษาพื้นที่ที่เหมาะสมกับการทำเกษตรกรรมที่ได้มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านชลประทานแล้ว เพื่อเป็นฐานการผลิตทางการเกษตรในระยะยาว พื้นฟูคุณภาพดิน จัดทำที่ดินทำกินให้แก่เกษตรกรยากจนในรูปของธนาคารที่ดิน และเร่งรัดการออกเอกสารสิทธิให้แก่เกษตรกรยากจนและชุมชนที่ทำกินอยู่ในที่ดินของรัฐที่ไม่มีสภาพป่าแล้วในรูปของโฉนดชุมชน รวมทั้งสนับสนุนการพัฒนาการเกษตรในรูปของนิคมการเกษตร

๔.๒.๑.๙ พัฒนาภาคเกษตรให้มีความเข้มแข็งโดยสร้างและพัฒนาคุณภาพเกษตรกรรุ่นใหม่ให้มีความสามารถในการบริหารจัดการผลผลิตและการบริหารองค์การเกษตรกรรูปแบบต่าง ๆ ด้วยองค์ความรู้จากนวัตกรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและเทคโนโลยีที่เหมาะสม ผ่านระบบการเรียนรู้ทั้งในและนอกระบบการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงภาคเกษตรและสังคมไทย

๔.๒.๒ ภาคอุตสาหกรรม

๔.๒.๒.๑ สร้างความแข็งแกร่งและความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกให้กับอุตสาหกรรมไทย ด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตเพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมูลค่าให้แก่สินค้า โดยร่วมมือกับภาคเอกชน สถาบันวิจัย และสถาบันการศึกษา ในการพัฒนาความสามารถของผู้ประกอบการ พัฒนาทักษะฝีมือแรงงานปรับปรุงประสิทธิภาพเครื่องจักรพัฒนาการออกแบบสินค้าและผลิตภัณฑ์ ลดต้นทุนโลจิสติกส์ และเพิ่มความร่วมมือในภูมิภาคในการผลิตสินค้าเชิงรุกใช้ผ่านการเจรจาระหว่างประเทศ

๔.๒.๒.๒ กำหนดมาตรการแก้ไขปัญหของแต่ละอุตสาหกรรมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในอนาคต เช่น อุตสาหกรรมผลิตเครื่องจักรภายในประเทศ อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมอาหาร และอุตสาหกรรมอัญมณี เป็นต้น โดยปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการลงทุนด้านภาษี และมีใช้ภาษีให้สามารถจูงใจนักลงทุนได้ และส่งเสริมการร่วมทุนกับบริษัทต่างประเทศในอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีขั้นสูง

๔.๒.๒.๓ ร่วมมือกับภาคเอกชนในการปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐานสินค้าให้ทัดเทียมและล้ำหน้าในระดับสากลโดยสนับสนุนให้มีกลไกการระดมทุนและประกันความเสี่ยงให้กับภาคเอกชน เพื่อกระตุ้นให้ภาคเอกชนลงทุนทางด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีมากขึ้น รวมทั้งให้การคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาสำหรับสินค้าที่ผลิตในประเทศและมีตราสัญลักษณ์ไทย

๔.๒.๒.๔ เร่งผลิตบุคลากรด้านอาชีพะตามความต้องการของตลาดแรงงานอุตสาหกรรม รวมทั้งเพิ่มค่าตอบแทนให้ใกล้เคียงกับปริญญาตรีและกำหนดหลักสูตรให้สามารถต่อยอดในระดับปริญญาได้

๔.๒.๒.๕ สร้างความเข้มแข็งให้แก่อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรัฐอำนวยความสะดวกในการจัดตั้งเครือข่ายรวมกลุ่ม และปรับปรุงมาตรฐานการปล่อยสินเชื่อ ขยายขอบเขตการดำเนินการให้สินเชื่อ และประกันสินเชื่อ โดยใช้เครือข่ายธนาคารและสถาบันการเงินของรัฐ เพื่อให้อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนดังกล่าวได้

๔.๒.๒.๖ จัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษเพื่อส่งเสริมการลงทุนด้านอุตสาหกรรมที่มีความสอดคล้องกับศักยภาพของแต่ละพื้นที่ เช่น การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน เป็นต้น ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืนของชุมชนและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่

๔.๒.๒.๗ ส่งเสริมให้อุตสาหกรรมมีความรับผิดชอบต่อสังคม ทั้งในด้านคุณภาพและมาตรฐานสินค้าและบริการ และมาตรฐานความปลอดภัยในสถานประกอบการและสิ่งแวดล้อม

๔.๒.๓ ภาคการท่องเที่ยวและบริการ

๔.๒.๓.๑ ขยายฐานภาคบริการในโครงสร้างการผลิตของประเทศ โดยเพิ่มความหลากหลายของธุรกิจบริการ เพิ่มมูลค่า เพิ่มความสามารถในการแข่งขัน พัฒนาแรงงานฝีมือทั้งในด้านคุณภาพและความรู้ด้านภาษา และเชื่อมโยงธุรกิจภาคบริการ อุตสาหกรรม และเกษตรเข้าด้วยกันให้เป็นกลุ่มสินค้า เช่น ธุรกิจสุขภาพ อาหารและการท่องเที่ยว รวมทั้งสินค้าบริการที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานของวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทยที่เชื่อมโยงกับเทคโนโลยีสมัยใหม่

๔.๒.๓.๒ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทั้งของรัฐและเอกชนโดยรักษาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมที่มีอยู่แล้ว ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น โดยเชื่อมโยงกับวิถีชีวิตของชุมชน รวมทั้งจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษด้านการท่องเที่ยว และกำหนดจุดขายของแหล่งท่องเที่ยวของแต่ละภาคและกลุ่มจังหวัดให้มีความเหมาะสมเกื้อกูลซึ่งกันและกัน เช่น กรุงเทพมหานครที่ทรงเสน่ห์ ภาคใต้เป็นศูนย์กลางท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก ภาคเหนือเป็นศูนย์กลางอารยธรรมล้านนา ภาคอีสานเป็นศูนย์กลางท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ โบราณคดี วัฒนธรรมและชายแดน ภาคกลางเป็นศูนย์กลางท่องเที่ยวอารยธรรม มรดกโลกและมรดกธรรมชาติ เป็นต้น

๔.๒.๓.๓ พัฒนามาตรฐานบริการด้านการท่องเที่ยวโดยจัดให้มีมาตรฐานธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น มาตรฐานธุรกิจนำเที่ยวมาตรฐานการเดินทาง มาตรฐานร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก มาตรฐานที่พักและโรงแรม เป็นต้น รวมทั้งพัฒนามาตรฐานบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น พนักงานโรงแรมพนักงานบริษัทนำเที่ยว มัคคุเทศก์ พนักงานร้านอาหาร พนักงานรถนำเที่ยว เป็นต้น และปรับปรุงมาตรฐานการให้บริการของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทั้งในด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และค่าธรรมเนียมและค่าบริการของรัฐ

๔.๒.๓.๔ พัฒนาด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและกลยุทธ์ด้านการตลาด และกำหนดกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ เพื่อสนับสนุนจุดขายที่มีความโดดเด่นของไทยให้เป็นศูนย์กลางระดับโลก โดยเฉพาะความพร้อมของการให้บริการทางด้านศูนย์กลางการประชุมและแสดงสินค้า

ระหว่างประเทศ และศูนย์กลางท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ รวมทั้งส่งเสริมบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เข้ามามีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์เพื่อยกระดับแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักทั่วโลก

๔.๒.๓.๕ ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งหมดให้มีความทันสมัยและสนับสนุนซึ่งกันและกัน และเพิ่มประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมายทางด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม

๔.๒.๔ การตลาด การค้า และการลงทุน

๔.๒.๔.๑ ส่งเสริมระบบการค้าเสรีและเป็นธรรม โดยมีภาคเอกชนเป็นผู้นำทางธุรกิจรัฐเป็นผู้ส่งเสริม สนับสนุน และดูแล และให้มีการบังคับใช้กฎหมายแข่งขันทางการค้าและกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคอย่างเคร่งครัด เพื่อป้องกันการแข่งขันทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม ป้องกันการผูกขาด ตัดตอน ป้องกันการเอาเปรียบผู้บริโภค และให้ความคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งออกกฎหมายค้าปลีกเพื่อกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกอย่างเป็นระบบโดยให้ธุรกิจรายใหญ่และรายย่อยอยู่ร่วมกันได้อย่างเกื้อกูลและยั่งยืน

๔.๒.๔.๒ ขยายตลาดสินค้าและบริการส่งออกของไทยโดยกำหนดกลยุทธ์ด้านการตลาดร่วมกับภาคเอกชนเพื่อเพิ่มส่วนแบ่งในตลาดที่มีอยู่แล้วและขยายฐานการตลาดไปสู่ประเทศใหม่ ๆ เช่น ยุโรปตะวันออก ตะวันออกกลาง และเอเชีย เป็นต้น รวมทั้งพัฒนาระบบการกระจายสินค้าให้รวดเร็วโดยใช้ความได้เปรียบในเชิงแหล่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์และศักยภาพการขนส่งของไทย

๔.๒.๔.๓ ใช้ประโยชน์จากข้อตกลงเขตการค้าเสรีทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคี ควบคู่ไปกับการเจรจาข้อตกลงเขตการค้าเสรีที่มีปัญหา ทั้งที่อยู่ระหว่างการเจรจา และที่ได้มีการเจรจาไปแล้ว เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศโดยเน้นการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนภาคเอกชน และภาครัฐ รวมทั้งกำหนดมาตรการเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบอย่างเป็นระบบทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

๔.๒.๔.๔ ปรับปรุงมาตรการบริหารการนำเข้า เพื่อป้องกันการค้าที่ไม่เป็นธรรม การทุ่มตลาด และสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐานทางด้านคุณภาพและความปลอดภัย

๔.๒.๔.๕ ส่งเสริมผู้ประกอบการไทยให้มีการขึ้นทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาให้ถูกต้อง และปกป้องคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของสินค้าและผลิตภัณฑ์ไทยในต่างประเทศ

๔.๒.๔.๖ ส่งเสริมการลงทุนในภาคเกษตร อุตสาหกรรมและบริการที่ไทยมีศักยภาพ โดยเฉพาะสินค้าอาหารและบริการสุขภาพ อุตสาหกรรมภาพยนตร์สินค้าและบริการที่ใช้นวัตกรรมและภูมิปัญญาการลงทุนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งสนับสนุนการลงทุนในต่างประเทศในสาขาที่ผู้ประกอบการไทยมีศักยภาพ และสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงทางธุรกิจทั้งในประเทศและต่างประเทศ

๔.๒.๔.๗ ปรับปรุงประสิทธิภาพและจัดระบบการอำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุนชายแดน โดยนำระบบอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ที่สำคัญได้แก่ ศูนย์บริการครบวงจร ระบบอำนวยความสะดวกช่องทางเดียว ระบบการตรวจร่วมจุดเดียว ระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และระบบโลจิสติกส์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

๔.๓ นโยบายการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

๔.๓.๑ ขยายการให้บริการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนให้กระจายไปสู่ภูมิภาคอย่างทั่วถึง เพียงพอ และมีคุณภาพ ทั้งบริการน้ำสะอาด ไฟฟ้า สื่อสารโทรคมนาคมพื้นฐาน และที่อยู่อาศัย รวมทั้งพัฒนาถนนไร้ฝุ่น โดยยกระดับมาตรฐานทางในชนบทเป็นถนนคอนกรีตหรือลาดยาง

๔.๓.๒ พัฒนาระบบการคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์อย่างบูรณาการ ทั้งในด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การปรับปรุงพัฒนากฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง การส่งเสริมธุรกิจการให้บริการโลจิสติกส์ การอำนวยความสะดวกทางการค้า และการพัฒนาบุคลากรโลจิสติกส์ รวมทั้งจัดตั้งคณะกรรมการระดับชาติเพื่อเป็นกลไกขับเคลื่อนการพัฒนาด้านโลจิสติกส์อย่างจริงจัง

๔.๓.๓ พัฒนาระบบการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ โดยเชื่อมโยงการขนส่งทางถนน ทางราง ทางน้ำ และทางอากาศอย่างเป็นระบบ พร้อมทั้งพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในการขนส่ง เช่น สถานีบรรจุและแยกสินค้ากล่อง ศูนย์รวบรวมและกระจายสินค้าในภูมิภาค เป็นต้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุนโลจิสติกส์

๔.๓.๔ พัฒนาโครงข่ายระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ให้มีความสมบูรณ์ และรถไฟฟ้าในเมืองให้สามารถเชื่อมต่อการเดินทางกับโครงข่ายระบบรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนและระบบขนส่งสาธารณะอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ สะดวกรวดเร็ว ในราคาที่เหมาะสม รวมทั้งขยายการพัฒนาระบบขนส่งมวลชนไปยังเมืองหลักในภูมิภาค

๔.๓.๕ พัฒนาโครงข่ายรถไฟรางคู่ทั่วประเทศ โดยเฉพาะในเส้นทางที่มีปริมาณการขนส่งหนาแน่น และพัฒนาเส้นทางเชื่อมโยงฐานการผลิตในภูมิภาคและระหว่างประเทศ ปรับปรุงบูรณะทาง รวมทั้งพัฒนาการให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้มาตรฐาน เพื่อเพิ่มความสะดวกรวดเร็ว ปลอดภัย และลดต้นทุนการขนส่ง

๔.๓.๖ พัฒนาโครงข่ายทางหลวงสายประธาน สายหลัก และโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ให้เชื่อมโยงเมืองหลักในภูมิภาคและเส้นทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และสอดคล้องกับการพัฒนาโครงข่ายการขนส่งรูปแบบอื่นๆ โดยเฉพาะโครงข่ายรถไฟ รวมทั้งการปรับปรุงทางหลวง และมีมาตรการบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน เพิ่มประสิทธิภาพและความปลอดภัยในการเดินทางและการขนส่งสินค้า

๔.๓.๗ พัฒนากิจการพาณิชย์นาวี และโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งทางน้ำ โดยเฉพาะการพัฒนาการให้บริการของท่าเรือแหลมฉบังให้มีมาตรฐานเป็นท่าเรือที่ทันสมัยระดับโลก พัฒนาการขนส่งชายฝั่ง และการขนส่งทางน้ำภายในประเทศและระหว่างประเทศให้เชื่อมโยงกับระบบขนส่งอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเพิ่มสัดส่วนการขนส่งทางน้ำให้มากขึ้น

๔.๓.๘ พัฒนาและขยายความสามารถของท่าอากาศยานสุวรรณภูมิและท่าอากาศยานหลักในภูมิภาค ให้สามารถรองรับปริมาณการจราจรทางอากาศได้อย่างเพียงพอในอนาคต พัฒนาท่าอากาศยานดอนเมืองให้เกิดประโยชน์สูงสุด และพัฒนารัฐกิจอุตสาหกรรมการบิน

เช่น ศูนย์ซ่อมบำรุงอากาศยาน และธุรกิจเกี่ยวเนื่องเพื่อสนับสนุนให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการบิน การท่องเที่ยว และการขนส่งสินค้าทางอากาศชั้นนำของเอเชีย

๔.๓.๙ ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตที่เกี่ยวข้องด้านการขนส่ง เช่น การต่อเรือ การต่อตู้รถไฟและรถไฟฟ้ามหานคร เป็นต้น โดยให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีทั้งด้านการผลิต และการบริหารจัดการอย่างต่อเนื่องและจริงจัง

๔.๓.๑๐ เร่งแก้ไขปัญหาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากการดำเนินโครงการขนาดใหญ่ อย่างจริงจัง ภายใต้กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน และปรับโครงสร้างการบริหารจัดการ และการกำกับดูแลการพัฒนาและการให้บริการโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค และมีการแข่งขัน ที่เป็นธรรม

๔.๓.๑๑ พัฒนาระบบขนส่งและโลจิสติกส์ในภูมิภาคและเชื่อมโยงกับโครงข่ายคมนาคม กับประเทศเพื่อนบ้าน โดยเชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคมขนส่งตามแนวเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ แนวเศรษฐกิจ ตะวันออก-ตะวันตก โครงการสะพานเศรษฐกิจเชื่อมอ่าวไทยและอันดามัน และโครงข่ายคมนาคม เชื่อมโยงอินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย รวมทั้งปรับปรุงระบบอำนวยความสะดวกทางการค้าและการขนส่ง สินค้าข้ามแดนในพื้นที่บริเวณชายแดนที่สำคัญ คือ ด้านหนองคาย แม่สอด มุกดาหาร สระแก้ว ด้านสิงขร และช่องเม็ก เป็นต้น

๔.๔ นโยบายพลังงาน

๔.๔.๑ พัฒนาพลังงานให้ประเทศไทยสามารถพึ่งตนเองได้มากขึ้นโดยจัดหาพลังงานให้เพียงพอ มีเสถียรภาพ ด้วยการเร่งสำรวจและพัฒนาแหล่งพลังงานประเภทต่าง ๆ ทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ และเร่งให้มีการเจรจา กับประเทศเพื่อนบ้านในระดับรัฐบาลเพื่อร่วมพัฒนา แหล่งพลังงาน วางแผนพัฒนาไฟฟ้าให้มีการกระจายชนิดของเชื้อเพลิงที่ใช้ เพื่อลดความเสี่ยง ด้านการจัดหา ความผันผวนทางด้านราคา และลดต้นทุนการผลิต ส่งเสริมการผลิตไฟฟ้าจากพลังงาน หมุนเวียนที่มีศักยภาพ โดยเฉพาะโครงการผลิตไฟฟ้าขนาดเล็กและโครงการผลิตไฟฟ้าขนาดเล็กมาก รวมทั้งศึกษาความเหมาะสมในการพัฒนาพลังงานทางเลือกอื่น ๆ มาใช้ประโยชน์ในการผลิตไฟฟ้า

๔.๔.๒ ดำเนินการให้นโยบายด้านพลังงานทดแทนเป็นวาระแห่งชาติ โดยสนับสนุนการผลิต และการใช้พลังงานทดแทน โดยเฉพาะการพัฒนาเชื้อเพลิงชีวภาพและชีวมวล เช่น แก๊สโซฮอลล์ (อี ๑๐ อี ๒๐ และอี ๘๕) ไบโอดีเซล ชยะ และมูลสัตว์ เป็นต้น เพื่อเสริมสร้างความมั่นคง ด้านพลังงาน ลดภาวะมลพิษ และเพื่อประโยชน์ของเกษตรกรโดยสนับสนุนให้มีการผลิตและ ใช้พลังงานหมุนเวียนในระดับชุมชน หมู่บ้าน ภายใต้มาตรการสร้างแรงจูงใจที่เหมาะสม รวมทั้งสนับสนุนการใช้ก๊าซธรรมชาติในภาคขนส่งให้มากขึ้น โดยขยายระบบขนส่งก๊าซธรรมชาติ ให้ครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ ตลอดจนส่งเสริมและวิจัยพัฒนาพลังงานทดแทนทุกรูปแบบอย่างจริงจัง และต่อเนื่อง

๒.๓ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๔) ด้านเศรษฐกิจ พาณิชยกรรมและอุตสาหกรรม

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๔) ประเทศไทยยังคงเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในหลายบริบท ทั้งที่เป็นโอกาสและข้อจำกัดต่อการพัฒนาประเทศ จึงต้องมีการเตรียมความพร้อมของคนและระบบให้สามารถปรับตัวพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต และแสวงหาประโยชน์อย่างรู้เท่าทันโลกาภิวัตน์ และสร้างภูมิคุ้มกันให้กับทุกภาคส่วนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยมีเป้าหมายทางเศรษฐกิจ คือ ปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจให้มีความสมดุลและยั่งยืนโดยให้สัดส่วนภาคเศรษฐกิจภายในประเทศต่อภาคการค้าระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๗๕ ภายในปี ๒๕๕๔ สัดส่วนภาคการผลิตเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๑๕ ภายในปี ๒๕๕๔ อัตราเงินเฟ้อทั่วไปเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐-๓.๕ ต่อปี สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ไม่เกินร้อยละ ๕๐ ความยืดหยุ่นการใช้พลังงานไม่เกิน ๑: ๑ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ เพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานหมุนเวียนเป็นร้อยละ ๘ รวมทั้งลดสัดส่วนการใช้พลังงานต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลดการใช้ น้ำมันในภาคการขนส่งให้เหลือร้อยละ ๓๐ ของการใช้พลังงานทั้งหมดรายได้ของกลุ่มที่มีรายได้สูงสุดร้อยละ ๒๐ แรก มีสัดส่วนไม่เกิน ๑๐ เท่าของรายได้ของกลุ่มที่มีรายได้ต่ำสุดร้อยละ ๒๐ ภายในปี ๒๕๕๔ และสัดส่วนผลผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔๐ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐

โดยมียุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจให้สมดุลและยั่งยืน ให้มีความสำคัญกับ

(๑) การปรับโครงสร้างการผลิตเพื่อเพิ่มผลิตภาพและคุณค่าของสินค้าและบริการบนฐานความรู้และความเป็นไทย โดยปรับโครงสร้างภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการที่ใช้กระบวนการคลัสเตอร์และห่วงโซ่อุปทาน รวมทั้งเครือข่ายชุมชนบนรากฐานของความรู้สมัยใหม่ ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมไทย และความหลากหลายทางชีวภาพเพื่อสร้างสินค้าที่มีคุณภาพและมูลค่าสูง มีตราสินค้าเป็นที่ยอมรับของตลาด รวมทั้งสร้างบรรยากาศการลงทุนที่ดี เพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ และส่งเสริมการลงทุนไทยในต่างประเทศ ตลอดจนการบริหารองค์ความรู้อย่างเป็นระบบ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ การปฏิรูปองค์กร การปรับปรุงกฎระเบียบ และพัฒนาระบบมาตรฐานในด้านต่างๆ รวมทั้งการดำเนินนโยบายการค้าระหว่างประเทศ ให้สนับสนุนการปรับโครงสร้างการผลิตและการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

(๒) การสร้างภูมิคุ้มกันของระบบเศรษฐกิจ โดยการบริหารเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจให้มั่นคง และสนับสนุนการปรับโครงสร้างการผลิต โดยการระดมทุนไปสู่ภาคการผลิตที่มีประสิทธิภาพ พัฒนารัฐวิสาหกิจให้มีการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ บนหลักการบริหารจัดการที่ดี เพื่อให้การใช้ทรัพยากรเกิดประสิทธิภาพและสวัสดิการสูงสุดแก่ประเทศ การส่งเสริมการออมอย่างเป็นระบบ เพื่อเป็นแหล่งระดมทุนและหลักประกันชีวิตของประชาชนและการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน และการพัฒนาแหล่งพลังงานทางเลือก เพื่อลดการพึ่งพิงการนำเข้าพลังงานและประหยัดเงินตราต่างประเทศ

(๓) การสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมและการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาที่เป็นธรรม โดยส่งเสริมการแข่งขันการประกอบธุรกิจในระบบอย่างเสรี เป็นธรรม และป้องกันการผูกขาด กระจายการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานไปสู่ภูมิภาคอย่างสมดุลและเป็นธรรม ให้ประชาชนเข้าถึงบริการได้อย่างทั่วถึง เพียงพอ และสอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่ เพิ่มประสิทธิภาพและความครอบคลุมของการให้บริการของระบบการเงินฐานรากให้สามารถสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพชุมชนและเศรษฐกิจฐานราก ด้วยการพัฒนาองค์การการเงินให้เข้มแข็งรวมทั้งดำเนินนโยบายการคลังเพื่อส่งเสริมการกระจายรายได้ โดยกระจายอำนาจการจัดเก็บภาษี การจัดทำงบประมาณและการเบิกจ่าย และการก่องหนี่ภายใต้กรอบการรักษาวินัยทางการคลังสู่ท้องถิ่น

บทที่ ๓

ข้อมูลพื้นฐานเศรษฐกิจที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การผลิตพืชที่สำคัญของภาค ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	32.711.384	32.773.544	32.688.279	56,94	10.292.959	10.377.733	10.481.569	44,43	315	317	321
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	3.682.924	4.041.061	4.043.856	54,54	12.152.480	14.577.925	13.714.647	50,06	3.300	3.607	3391,48
อ้อยโรงงาน	2.080.782	2.285.977	2.521.455	37,58	15.666.587	22.469.011	27.890.193	38,27	7.529	9.829	11.061
ยางพารา (เนื้อที่กรีต)	456.066	524.155	571.930	5,14	117.303	136.128	150.878	4,73	257	260	264
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	1.289.236	1.261.482	1.273.865	21,21	683.306	665.970	694.325	18,72	530	528	545
ข้าวนาปรัง	658.058	900.130	1.263.292	12,75	319.292	478.412	685.058	10,08	485	531	542
หอมแดง	26.211	28.994	30.510	27,85	58.318	54.466	62.627	29,05	2.225	1.879	2.053
ถั่วเหลือง	227.522	205.323	205.123	23,66	48.805	44.839	45.511	21,24	215	218	222
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	49.840	50.662	51.105,00	5,29	21.960	20.286	20.392.00	4,71	441	400	399
สับปะรด (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	23.653	21.526	20.867	3,49	90.331	79.756	74.963	3,34	3.819	3.705	3.592
ถั่วลิสง	90.724	82.015	81.299	33,35	21.820	20.080	19.999	31,34	241	245	246
กระเทียม	3.079	3.265	4.591	5,25	2.212	2.396	3.375	3,94	718	734	735
ถั่วเขียว	45.634	43.940	42.705	4,61	3.950	4.462	4.424	3,92	87	102	104
ทุเรียน (เนื้อที่ให้ผล)	2.051	2.482	2.975	0,43	828	1.438	1.829	0,24	404	579	615
ปอ	12.091	11.017	10.130	99,23	2.364	2.427	2.252	99,12	218	220	222
มันฝรั่ง	1.979	1.037	306	0,62	5.264	2.941	844	0,68	2.660	2.814	2.760
ฝ้าย	1.142	1.119	1.097	3,89	152	206	205	3,39	133	184	187
ส้มเขียวหวาน (เนื้อที่ให้ผล)	9.655	9.073	-	-	20.185	16.959	-	-	2.091	1.869	

ต้นทุนการผลิต ราคาที่เกษตรกรขายได้ และมูลค่าตามราคาเกษตรกรขายได้ของพืชที่สำคัญ ปี 2549-2551

ชนิดพืช	ต้นทุน(บาท/กก.)				ราคา(บาท/กก.)				มูลค่า(ล้านบาท)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	%	ปี2549	ปี2550	ปี2551	%	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี (บาท/ตัน)	5.905	5.985	8.273	38,23	6.674	7.027	7.135	5,73	68.695,208	72.924,330	74.785,995
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	0,84	0,82	1,06	29,27	1,33	1,21	2,05	72,73	16.162,798	17.639,289	28.115,026
อ้อยโรงงาน (บาท/ตัน)	571	572	634	10,84	747	684	635	-7,30	11.702,940	15.368,804	17.710,273
ยางพารา (เนื้อที่กรีดย)	32,55	34,73	31,94	-8,03	67,94	68,37	84,75	14,40	7.969,566	9.307,071	12.786,911
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	4,27	4,51	5,83	29,27	5,29	7,05	7,83	12,90	3.614,689	4.695,089	5.436,565
ข้าวนาปรัง (บาท/ตัน)	4.812	5.074	6.696	31,97	5.384	6.427	9.527	25,86	1.719,068	3.074,754	6.526,548
หอมแดง	7,99	8,19	9,49	15,87	15,57	11,83	18,23	0,00	908,011	644,333	1.141,690
ถั่วเหลือง	9,47	10,19	11,60	13,84	10,25	13,63	15,79	52,67	500,251	611,156	718,619
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	10,80	12,06	15,74	30,51	9,45	8,00	14,00	0,00	207,522	162,288	285,488
สับปะรด (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	2,27	2,50	2,54	1,60	2,45	4,14	4,17	7,97	221,311	330,189	312,594
ถั่วลิสง	13,36	14,64	16,77	14,55	13,43	15,86	19,36	5,41	293,043	318,469	387,181
กระเทียม	18,29	18,19	20,40	12,15	27,68	34,60	25,26	-29,19	61,228	82,902	85,253
ถั่วเขียว	11,95	12,83	16,17	26,03	14,40	18,97	19,27	23,35	56,880	84,644	85,246
ทุเรียน (เนื้อที่ให้ผล)	13,73	11,62	14,60	25,65	18,97	16,75	20,19	89,97	15,707	24,087	36,928
ปอ	6,87	7,98	8,09	1,38	9,28	7,86	8,94	0,00	21,938	19,076	20,133
มันฝรั่ง	7,16	7,22	8,41	16,48	8,43	7,84	8,72	46,86	44,376	23,057	7,363
ฝ้าย	14,84	14,04	14,00	-0,28	14,79	18,19	18,96	4,02	2,248	3,747	3,887
ส้มเขียวหวาน	6,79	7,67	-	-	11,67	11,76	15,63	0,34	235,559	199,438	

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของภาค ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
สุกร	1.493.309	1.605.282	1.494.047	19,04	2.473.387	2.445.467	2.399.290	18,05
โคเนื้อ	2.478.429	2.706.425	2.808.306	41,92	473.249	493.077	498.452	41,20
ไก่เนื้อ	20.337.760	21.472.768	21.650.275	17,52	108.575.719	115.745.444	119.922.445	13,32
ไก่ไข่ (ฟอง)	6.021.493	6.329.069	6.534.511	17,78	1.563.351.438	1.617.075.557	1.684.693.495	18,00
โคนม (ตัน)	106.079	99.605	99.039	19,95	170.818	168.977	166.654	20,15
กระบือ	1.421.011	1.405.743	1.374.526	80,88	190.993	187.649	-	-

ต้นทุนการผลิต ราคาที่เกษตรกรขายได้ และมูลค่าตามราคาขายได้ของปศุสัตว์ที่สำคัญ ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	ต้นทุน(บาท/กก.)				ราคา(บาท/กก.)				มูลค่า(ล้านบาท)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	%	ปี2549	ปี2550	ปี2551	%	ปี2549	ปี2550	ปี2551
สุกร	45,13	44,01	49,69	12,91	45,08	37,90	52,91	39,60	11.150,029	9.268,320	12.694,643
โคเนื้อ	42,33	43,28	42,44	-1,94	49,92	48,25	47,14	-2,30	8.268,607	8.326,838	8.223,960
ไก่เนื้อ	26,24	31,10	32,77	5,37	34,08	34,35	34,06	-0,84	7.215,508	7.752,919	7.964,889
ไข่ไก่ (บาท/ฟอง)	1,75	1,93	2,09	8,29	2,18	2,06	2,30	11,65	3.408,106	3.331,176	3.874,795
นํ้านมดิบ	10,55	12,10	12,52	3,47	11,23	11,70	16,62	16,41	1.918,286	1.977,031	2.269,827
กระบือ (บาท/ตัว)	-	-	-	-	18,511	18,539	16,078	-13,27	3.535,471	3.478,825	

หมายเหตุ : ไก่เนื้อ 1 ตัว = 1.95 กิโลกรัม, ต้นทุนการผลิตเป็นโรงเรือนระบบเปิด, สุกร 1 ตัว = 100 กิโลกรัม, โคเนื้อ น้ำหนักเมื่อเริ่มขุน 350 กก. น้ำหนักเมื่อขาย 515 กก. ราคาขาย

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดอุบลราชธานี

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	3,182,153	3,201,999	3,217,820	5.61	948,936	970,269	984,201	4.17	298	303	306
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	76,378	109,786	113,815	1.53	234,633	395,010	395,052	1.44	3,072	3,598	33,471
ยางพารา (เนื้อที่กรีดยาง)	28,379	28,647	32,626	0.29	7,038	7,162	8,352	0.26	248	250	236
ข้าวนาปรัง	58,956	68,190	109,817	1.11	19,161	27,561	46,312	0.68	325	404	422
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	24,759	22,136	18,968	0.32	16,316	14,765	12,898	0.35	659	667	680
ถั่วลิสง	10,277	9,267	9,153	3.75	2,635	2,299	2,280	3.57	256	248	249
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	1,699	1,745	1,873	0.19	974	939	1,013	0.23	573	538	541
หอมแดง	477	349	322	0.29	737	552	513	0.24	1,545	1,582	1,594
ฝ้าย	114	110	102	0.36	22	21	20	0.33	193	195	197
ปอ	3,684	3,352	3,083	30.20	932	855	-	-	253	255	-

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ
ไก่เนื้อ	6,690,751	7,999,094	7,651,983	6.19	35,267,388	33,010,275	34,234,050	3.80
ไก่ไข่ (ฟอง)	1,909,355	2,051,220	2,072,553	5.78	550,364,071	541,212,280	573,790,990	6.14
โคเนื้อ	180,491	196,410	174,942	2.60	36,675	39,506	41,921	3.31
สุกร	100,404	112,392	111,066	1.30	158,291	154,824	158,418	1.13
โคนม (ตัน)	512	720	609	0.12	713	710	743	0.11
กระบือ	120,524	122,936	126,624	7.26	15,310	14,355	-	6.64

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดอุดรธานี

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัดอุดรธานี ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี (บาท/ตัน)	1,850,459	1,849,882	1,872,039	3.26	562,750	563,935	578,482	2.45	304	305	309
อ้อยโรงงาน	370,582	410,064	370,103	5.76	2,638,914	4,305,145	3,961,888	5.67	7,121	10,608	10,705
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	145,907	167,156	170,039	2.29	510,675	615,703	591,566	2.13	3,500	3,684	3,479
ยางพารา (เนื้อที่กรี๊ด)	47,935	50,942	52,970	0.48	13,470	14,468	15,361	0.48	281	284	290
ข้าวนาปรัง (บาท/ตัน)	23,710	26,665	52,184	0.53	10,134	11,971	24,679	0.36	432	449	473
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	22,798	18,658	17,744	0.30	10,715	8,583	8,677	0.23	470	460	489
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	6,575	6,621	6,525	0.22	2,196	1,993	2,097	0.44	334	301	321
ถั่วลิสง	8,350	10,799	10,499	4.31	1,786	2,504	2,447	3.84	214	232	233
ถั่วเหลือง	5,359	4,906	4,833	0.56	856	822	825	0.38	160	168	171
ลิ้นจี่ (เนื้อที่ให้ผล)	359	392	30	0.00	146	151	10	0.01	406	385	325
ถั่วเขียว	1,216	727	701	0.40	139	78	76	0.07	114	107	108
ฝ้าย	113	108	105	0.37	10	10	10	0.17	92	95	97

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดอำนาจเจริญ

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	912,251	920,980	922,368	1.61	275,547	286,743	291,752	1.24	302	311	316
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	33,147	29,575	30,858	0.42	90,558	96,296	103,405	0.38	2,917	3,256	3,351
ยางพารา (เนื้อที่กรี๊ด)	2,044	4,292	4,732	0.04	370	747	856	0.03	181	174	181
อ้อยโรงงาน	4,138	4,174	3,798	0.06	31,854	34,819	38,639	0.06	7,698	8,342	10,174
ถั่วลิสง	917	744	723	0.30	237	190	185	0.29	258	255	256
ข้าวนาปรัง	1,259	376	981	0.010	462	145	387	0.006	367	386	394
ปอ	18	15	-	-	7	6	-	-	398	390	-

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดอำนาจเจริญ

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัดปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
โคเนื้อ	48,885	52,827	56,984	0.85	9,422	10,091	9,702	0.77
สุกร	17,324	16,936	15,346	0.18	17,596	16,869	17,050	0.12
ไก่เนื้อ	153,132	97,500	124,106	0.10	965,132	978,078	988,236	0.11
ไก่ไข่(ฟอง)	25,750	21,757	22,407	0.06	4,647,225	4,362,728	4,721,693	0.05
โคนม	14	57	43	0.01	16	62	65	0.01
กระบือ	35,208	36,057	34,153	2.07	5,705	5,960	-	2.48

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดหนองบัวลำภู

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัดหนองบัวลำภู ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	918,701	916,025	918,072	1.60	267,751	269,149	270,763	1.15	291	299	304
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	39,957	41,268	44,401	0.57	128,142	135,194	148,077	0.55	3,207	3,276	3,335
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	58,719	58,686	57,502	0.93	28,076	29,117	29,453	0.73	478	496	512
ยางพารา (เนื้อที่กรีดยาง)	5,954	6,290	7,762	0.07	1,584	1,686	2,111	0.05	266	268	272
อ้อยโรงงาน	25,453	25,697	36,500	0.38	176,338	217,267	344,402	0.33	6,928	8,455	9,436
ถั่วเหลือง	23,964	18,442	18,689	2.84	4,430	3,401	3,508	2.16	185	184	188
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	4,582	4,666	4,781	0.49	2,131	1,922	1,955	0.41	465	412	409
ข้าวนาปรัง	6,826	8,403	15,446	0.06	3,467	4,307	8,007	0.04	508	513	518
ถั่วเขียว	2,132	1,693	1,574	0.21	267	249	232	0.22	125	147	147
ถั่วลิสง	569	422	390	0.24	137	101	94	0.22	241	239	240

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดหนองบัวลำภู

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
โคเนื้อ	56,365	59,987	63,826	0.94	10,244	10,912	11,344	0.96
สุกร	22,442	21,176	19,579	0.26	24,736	24,024	23,800	0.19
ไก่เนื้อ	40,464	49,524	54,377	0.04	390,977	466,631	476,318	0.05
โคนม(ตัน)	1,311	1,275	1,142	0.23	2,365	1,810	1,744	0.23
ไก่ไข่(ฟอง)	9,276	12,119	13,010	0.03	1,463,448	1,706,276	1,792,362	0.02
กระบือ	32,456	30,729	31,408	1.76	2,677	2,719	-	1.16

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดหนองคาย

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ยางพารา (เนื้อที่กรี๊ด)	93,260	122,182	126,398	1.14	25,367	33,356	35,139	1.10	272	273	278
ข้าวนาปี	1,084,502	1,089,287	1,095,149	1.91	329,710	332,233	336,202	1.43	304	305	307
สับปะรด (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	15,585	13,969	12,699	2.12	59,270	49,772	40,027	1.78	3,803	3,563	3,152
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	44,119	38,775	35,697	0.48	128,607	121,792	112,803	0.41	2,915	3,141	3,160
ข้าวนาปรัง	45,750	41,380	65,733	0.66	19,710	18,781	32,098	0.47	431	454	488
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	4,512	4,543	4,523	0.47	2,391	2,085	2,114	0.44	530	459	467
อ้อยโรงงาน	7,564	7,759	6,798	0.11	54,302	78,302	69,542	0.10	7,179	10,092	10,230
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	3,828	4,102	4,424	0.07	1,879	2,014	2,236	0.06	491	491	505
เงาะ (เนื้อที่ให้ผล)	939	936	927	0.22	935	991	990	0.20	996	1,059	1,068
ถั่วเหลือง	2,652	2,484	2,051	0.24	528	484	407	0.19	199	195	198
ลิ้นจี่ (เนื้อที่ให้ผล)	198	224	65	0.04	60	64	17	0.02	303	286	268
ถั่วลิสง	744	576	631	0.26	184	141	155	0.24	247	245	246
มันฝรั่ง	942	775	-	1.53	2,550	2,109	-	1.68	2,707	2,721	-

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดหนองคาย

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
ไก่ไข่(ฟอง)	1,761,331	1,701,974	1,715,269	4.78	428,559,630	424,397,271	437,062,890	4.68
สุกร	30,209	33,580	33,811	0.40	81,536	86,241	87,700	0.62
โคเนื้อ	41,540	42,767	46,342	0.69	7,125	7,531	7,903	0.62
ไก่เนื้อ	413,461	432,726	307,149	0.25	2,451,626	1,601,867	1,640,360	0.18
โคนม(ตัน)	724	773	784	0.16	971	1,080	1,197	0.17
กระบือ	47,259	45,397	43,090	2.47	5,311	4,951	-	2.30

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดสุรินทร์

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	2,616,518	2,693,019	2,694,277	4.69	956,807	957,896	964,087	4.09	366	356	358
ยางพารา (เนื้อที่กรี๊ด)	24,598	26,156	41,912	0.38	6,248	6,696	10,855	0.34	254	256	259
ถั่วโรงงาน	15,734	93,042	164,943	2.57	111,287	831,730	1,758,715	2.52	7,073	9,249	10,663
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	40,114	36,747	33,834	0.46	110,474	121,522	113,344	0.41	2,754	3,307	3,350
ถั่วลิสง	6,529	6,706	6,688	2.74	1,411	1,784	1,782	2.79	216	266	266
หอมแดง	635	673	719	0.66	1,077	1,154	1,299	0.60	1,696	1,715	1,807
ข้าวนาปรัง	1,729	4,004	3,512	0.04	778	1,792	1,628	0.02	450	448	464
ปอ	1,170	1,020	952	9.33	275	242	228	10.04	235	237	240

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดสุรินทร์

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัดปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
สุกร	100,101	107,148	99,498	1.17	153,234	162,934	154,561	1.10
โคเนื้อ	127,674	139,168	146,154	2.17	27,768	29,581	28,587	2.25
ไก่เนื้อ	106,796	107,770	133,367	0.11	660,178	822,412	840,593	0.09
โคนม (ตัน)	1,962	1,615	1,648	0.33	3,094	3,106	3,209	0.45
ไก่ไข่ (ฟอง)	37,127	42,173	40,891	0.11	9,916,860	10,827,014	11,837,190	0.13
กระบือ	183,314	188,428	180,571	10.81	21,840	20,597	-	9.47

ข้อมูลพื้นฐานเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดสกลนคร

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	1,834,390	1,804,054	1,828,838	3.19	566,649	554,467	570,732	2.42	309	307	312
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	59,847	63,290	64,322	0.87	171,043	202,971	205,123	0.75	2,858	3,207	3,189
ยางพารา (เนื้อที่กรีดยาง)	18,919	19,127	21,627	0.19	3,689	3,768	4,347	0.14	195	197.00	201.00
ข้าวนาปรัง	15,755	19,340	22,475	0.23	5,393	7,823	9,260	0.14	342	404	412
อ้อยโรงงาน	18,224	18,949	17,582	0.27	131,377	147,423	171,057	0.24	7,209	7,780	7,929
ถั่วลิสง	5,093	4,431	4,470	1.83	1,166	1,021	1,036	1.62	229	230	232
มันฝรั่ง	387	-	217	0.44	2,257	-	568	0.46	2,545	-	2,618

ข้อมูลพื้นฐานสัตว์ที่สำคัญจังหวัดสกลนคร

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
สุกร	129,319	136,555	133,674	1.98	22,765	23,751	25,338	2.00
โคเนื้อ	38,795	43,003	45,007	0.53	34,521	36,223	36,914	0.26
ไก่เนื้อ	285,340	249,395	265,999	0.22	1,830,652	1,917,588	2,006,285	0.22
โคนม (ตัน)	208,194	227,410	250,405	0.70	55,452,742	53,241,944	55,946,643	0.60
ไก่ไข่ (ฟอง)	5,603	4,542	4,542	0.86	6,758	6,941	6,581	0.93
กระบือ	85,863	82,154	78,161	4.71	9,524	9,308	-	4.13

ข้อมูลพื้นฐานสัตว์ที่สำคัญจังหวัดศรีสะเกษ

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	2,261,120	2,274,139	2,276,664	3.97	818,717	825,231	836,143	3.54	362	363	367
ยางพารา (เนื้อที่กรีด)	36,303	40,050	40,950	0.37	10,600	11,815	12,367	0.39	292	295	302
หอมแดง	20,806	23,575	24,768	22.60	47,188	43,967	51,022	23.67	2,268	1,865	2,060
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	78,592	75,549	74,930	1.01	154,774	274,129	261,173	0.95	2,892	3,488	3,457
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	71,932	75,509	73,233	1.22	43,303	46,212	46,356	1.25	612	633	625
ทุเรียน (เนื้อที่ให้ผล)	1,921	2,402	2,900	0.42	742	1,398	1,795	0.24	386	582	619
เงาะ (เนื้อที่ให้ผล)	3,239	3,103	2,989	0.72	3,725	3,904	3,787	0.76	1,150	1,258	1,267
กระเทียม	1,921	2,402	2,900	742	742	1,398	1,795	0.24	386	582	619
ถั่วลิสง	8,654	7,920	7,958	2,296	2,296	2,063	2,080	3.26	265	260	261
ข้าวนาปรัง	12,406	14,636	17,098	5,161	5,161	6,296	7,630	0.11	416	430	446
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	2,242	2,287	2,344	720	720	727	748	0.10	321	318	319
ปอ	1,842	1,658	1,474	416	416	378	246	10.83	226	228	228

ข้อมูลพื้นฐานสัตว์ที่สำคัญจังหวัดศรีสะเกษ

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ
โคเนื้อ	142,451	159,991	143,160	2.13	28,498	26,201	27,798	2.19
สุกร	93,631	98,369	88,857	1.04	122,730	113,771	115,506	0.82
ไก่เนื้อ	179,330	165,940	208,260	0.17	1,798,390	2,020,693	2,091,571	0.23
ไข่ไก่ (บาท/ฟอง)	91,169	81,297	76,476	0.21	22,011,332	21,545,804	23,558,958	0.25
น่านมดิบ	723	788	893	0.18	1,137	1,134	1,513	0.02
กระบือ (บาท/ตัว)	82,966	75,383	76,152	4.32	13,221	12,656	-	5.74

LI RT

ข้อมูลพื้นฐานสัตว์ที่สำคัญจังหวัดร้อยเอ็ด

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)				ผลผลิต (ตัน)				ผลผลิตต่อไร่ (กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	2,581,056	2,583,581	2,611,999	4.55	818,529	825,045	841,034	3.56	317	319	322
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	109,537	105,357	99,556	1.34	329,487	358,530	334,409	1.22	3,008	3,403	3,359
ข้าวนาปรัง	65,933	71,950	123,020	1.24	37,054	42,907	72,907	1.07	509	596	593
ยางพารา (เนื้อที่กรีดยาง)	9,776	10,202	11,252	0.10	2,102	2,142	2,419	0.08	215	210	215
อ้อยโรงงาน	14,865	15,622	16,263	0.25	117,106	158,790	172,415	0.25	7,878	10,165	10,602
ถั่วลิสง	2,938	2,469	2,407	0.99	680	573	562	0.88	231	232	233
ถั่วเหลือง	278	282	331	0.04	57	59	70	0.03	205	209	211

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดร้อยเอ็ด

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัดปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
โคเนื้อ	152,806	172,625	186,435	2.77	28,411	31,357	29,250	2.31
สุกร	73,932	83,441	86,019	1.01	151,312	162,948	165,712	1.18
ไก่เนื้อ	414,909	480,216	411,008	0.33	4,659,093	4,240,889	4,319,726	0.48
ไก่ไข่	83,650	100,882	114,108	0.32	27,331,344	27,331,344	27,955,522	0.30
โคนม (ตัน)	713	658	573	0.11	840	816	816	0.12
กระบือ	78,962	76,356	67,178	4.38	14,291	14,291	-	6.40

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดยโสธร

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	1,040,614	1,050,544	1,052,486	1.83	292,184	307,118	313,439	1.33	281	292	298
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	42,964	44,676	45,391	0.61	139,762	157,304	159,141	0.58	3,253	3,521	3,506
ยางพารา (เนื้อที่กรีดยาง)	9,698	13,990	15,190	0.14	2,289	3,330	3,706	0.12	236	238	244
ข้าวนาปรัง	21,312	27,211	43,446	0.44	9,618	12,737	20,686	0.30	451	468	476
หอมแดง	655	671	707	0.65	1,692	1,509	1,618	0.75	2,583	2,249	2,288
อ้อยโรงงาน	5,018	4,902	4,665	0.07	39,251	42,076	47,986	0.07	7,822	8,583	10,286
ถั่วลิสง	3,976	3,995	4,010	1.64	958	957	963	1.51	241	240	240
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	584	591	614	0.06	157	154	159	0.04	269	261	259
ปอ	68	66	64	0.63	21	21	20	0.88	309	312	315

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดยโสธร

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
โคเนื้อ	68,935	73,807	82,273	1.22	13,591	14,771	15,794	1.25
สุกร	24,643	26,043	23,243	0.27	73,419	68,874	66,746	0.47
ไก่เนื้อ	639,109	601,504	712,918	0.58	3,196,970	3,342,701	3,464,829	0.38
ไก่ไข่ (ฟอง)	9,953	8,466	8,232	0.02	2,115,000	1,978,480	2,104,105	0.02
โคนม (ตัน)	26	21	18	0.004	27	21	20	0.003
กระบือ	43,941	45,233	46,400	2.66	5,145	5,455	-	2.23

LIART

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดมหาสารคาม

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	1,805,003	1,804,929	1,807,446	3.15	568,645	583,151	591,005	2.51	315	323	327
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	114,136	120,996	114,908	1.55	338,185	405,821	377,818	1.38	2,963	3,354	3,288
ข้าวนาปรัง	68,293	110,174	158,746	1.60	40,441	65,186	95,653	1.41	592	592	603
อ้อยโรงงาน	31,128	32,540	33,937	0.53	244,604	326,878	351,033	0.50	7,858	10,045	10,345
ยางพารา (เนื้อที่กรีดยาง)	1,600	1,801	2,101	0.02	322	373	445	0.01	201	207	212
ถั่วเหลือง	1,558	1,855	2,022	0.23	321	393	437	0.20	206	212	216
ถั่วลิสง	697	550	517	0.21	141	114	108	0.17	202	207	209

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดมหาสารคาม

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
โคเนื้อ	138,589	155,247	163,615	2.43	27,443	26,323	26,878	2.12
สุกร	46,201	50,026	51,582	0.60	65,223	61,753	63,064	0.45
ไก่เนื้อ	213,175	192,497	240,102	0.19	3,267,524	3,349,866	3,405,147	0.38
ไก่ไข่ (ฟอง)	4,404	3,724	3,492	0.70	5,713	5,518	5,024	0.71
โคนม (ตัน)	16,701	20,858	22,402	0.06	3,159,156	4,207,024	4,360,248	0.05
กระบือ	75,922	73,971	75,709	4.24	13,027	13,607	-	5.65

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดบุรีรัมย์

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	2,755,739	2,754,515	2,767,657	4.82	892,826	881,221	897,559	3.80	324	320	324
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	186,872	206,512	203,336	2.74	589,394	751,497	710,049	2.59	3,154	9,848	10,770
ยางพารา (เนื้อที่กรีดย)	61,021	70,576	75,956	0.68	15,072	17,644	19,293	0.61	247	250	254
อ้อยโรงงาน	72,738	80,114	135,809	2.11	494,837	770,226	1,462,667	2.09	6,803	9,848	10,770
หอมแดง	1,374	1,386	1,319	1.20	2,910	2,974	2,854	1.32	2,118	2,146	2,164
ถั่วลิสง	10,188	11,052	11,042	4.53	2,406	2,829	2,829	4.43	236	254	266
ข้าวนาปรัง	1,037	1,952	7,258	0.07	368	773	3,061	0.05	355	396	422
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	522	587	454	0.01	294	327	259	0.01	564	557	570
ปอ	978	899	830	7.13	83	81	79	3.48	85	90	95

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดนครราชสีมา

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	1,669,054	1,896,546	1,950,195	26.30	5,704,827	6,516,532	7,293,729	26.62	3,418	3,436	
ข้าวนาปี	3,103,818	3,119,728	3,152,664	5.49	917,939	928,575	963,033	4.08	296	298	
อ้อยโรงงาน	441,662	522,198	447,034	6.95	3,180,850	5,790,794	4,986,375	7.14	7,202	11,089	
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	721,593	705,280	735,325	12.24	389,660	376,620	404,429	10.90	540	534	
ข้าวนาปรัง	25,592	90,701	129,817	1.31	15,037	52,845	77,793	1.15	588	583	
ยางพารา (เนื้อที่กรีดย)	3,409	3,678	4,978	0.04	689	772	1,065	0.03	202	210	
ถั่วเขียว	30,125	30,809	29,817	3.22	2,355	3,146	3,106	2.75	78	102	
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	1,908	1,958	1,997	0.21	1,225	1,208	1,228	0.28	642	617	
ถั่วลิสง	5,989	2,758	2,798	1.15	1,339	574	585	0.92	224	208	
กระเทียม	645	787	841	0.96	448	563	612	0.71	695	715	
ลิ้นจี่ (เนื้อที่ให้ผล)	785	989	857	0.49	244	294	309	0.39	311	297	
ปอ	1,228	1,161	1,094	10.72	214	207	195	8.58	264	266	
ทุเรียน (เนื้อที่ให้ผล)	130	80	75	0.01	86	40	34	0.00	661	503	
ฝ้าย	55	52	50	0.18	12	11	11	0.18	218	220	

LIART

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดนครราชสีมา

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ
สุกร	303,017	341,197	305,098	3.58	510,581	487,554	474,028	3.37
ไก่เนื้อ	2,798,241	3,291,023	3,454,916	2.80	23,147,078	29,031,065	30,345,036	3.37
โคเนื้อ	347,753	418,465	444,033	6.59	69,291	70,448	70,625	5.57
โคนม (ตัน)	60,570	58,620	59,910	12.00	99,675	101,858	102,903	14.57
ไก่ไข่ (ฟอง)	396,351	461,538	545,672	1.52	117,841,773	142,138,592	146,269,261	1.57
กระบือ	86,410	82,219	79,900	4.72	13,662	14,084		5.93

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดนครพนม

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)				ผลผลิต (ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)	
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วนประเทศ	ปี2549	ปี2550
ข้าวนาปี	1,038,730	1,063,318	1,066,302	1.86	284,513	299,458	303,550	1.29	274	282
ยางพารา (เนื้อที่กรีดย)	27,864	30,301	32,368	0.29	6,771	7,545	8,157	0.26	243	249
สับปะรด (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	6,913	6,387	6,994	1.17	26,912	25,708	30,606	1.36	3,803	4,025
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	10,239	10,981	12,474	0.17	28,710	34,557	38,657	0.14	2,804	3,147
ข้าวนาปรัง	13,937	16,590	32,860	0.33	5,129	6,421	13,299	0.20	368	387
อ้อยโรงงาน	8,088	7,933	7,606	0.12	66,969	70,529	80,090	0.11	8,891	10,530
ถั่วลิสง	2,201	1,330	1,324	0.54	513	300	301	0.47	233	226
กระเทียม	-	-	1,129	1.29	-	-	810	0.94	-	-

ข้อมูลพื้นฐานสัตว์ที่สำคัญจังหวัดนครพนม

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
โคเนื้อ	61,965	59,631	56,280	0.84	11,458	10,969	11,985	0.95
สุกร	48,005	46,306	43,102	0.51	60,271	57,239	57,709	0.41
ไก่ไข่ (ฟอง)	441,912	446,154	440,622	1.23	96,452,378	102,243,048	104,637,676	1.09
ไก่เนื้อ	166,688	149,127	162,989	0.13	723,983	775,696	785,515	0.09
โคนม	62	41	26	0.01	53	38	39	0.01
กระป๋อง	52,467	52,372	50,974	2.92	7,951	8,207	-	3.45

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดชัยภูมิ

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	339,197	382,359	383,730	5.22	1,136,649	1,345,139	1,306,066	5.02	3,351	3,518	3,401
ข้าวนาปี	1,257,116	1,260,451	1,259,317	2.19	355,799	355,799	363,457	1.54	283	287	289
อ้อยโรงงาน	275,098	311,976	322,423	5.01	2,074,789	3,088,658	3,661,420	5.24	7,542	9,900	11,356
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	120,457	116,891	108,509	1.81	62,035	61,718	60,765	1.64	515	528	560
ถั่วเหลือง	65,521	66,059	66,574	7.68	14,037	14,279	14,526	6.78	214	216	218
ยางพารา (เนื้อที่กรีดยาง)	8,314	7,912	7,892	0.85	837	762	781	0.69	101	96	99
หอมแดง	6,455	6,578	7,278	0.07	1,349	1,349	1,507	0.05	209	202	207
ข้าวนาปรัง	10,291	20,515	36,423	0.37	4,590	9,959	18,274	0.27	446	485	502
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	3,414	3,447	3,516	0.36	1,147	1,113	1,143	0.26	328	323	325
ถั่วเขียว	8,314	7,912	7,892	0.85	837	762	781	0.69	101	96	99
กระเทียม	663	597	637	0.73	507	464	497	0.58	765	776	780
ถั่วลิสง	1,155	984	969	0.40	269	189	187	0.29	233	192	193
ปอ	1,498	1,378	1,282	12.56	398	367	342	15.05	264	266	267
ลิ้นจี่ (เนื้อที่ให้ผล)	454	521	521	0.30	120	133	141	0.18	264	255	271

ข้อมูลพื้นฐานสัตว์ที่สำคัญจังหวัดชัยภูมิ

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
ไก่เนื้อ	5,907,625	4,735,487	4,631,575	3.75	15,778,433	17,374,961	18,108,112	2.01
สุกร	133,524	142,323	129,827	1.52	207,585	224,233	217,087	1.54
โคเนื้อ	171,082	185,292	196,854	2.92	33,657	35,959	35,869	2.83
โคนม (ตัน)	1,693	1,834	1,846	0.37	3,183	3,451	3,263	0.46
ไก่ไข่ (ฟอง)	12,497	15,194	16,294	0.05	3,104,688	4,022,590	4,256,511	0.05
กระบือ	51,717	54,427	51,178	3.12	10,871	10,641	-	4.72

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดขอนแก่น

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)				ผลผลิต (ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)	
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550
ข้าวนาปี	2,400,642	2,282,815	2,289,601	3.99	727,015	696,258	705,029	2.99	303	305
อ้อยโรงงาน	428,132	482,876	498,906	7.76	3,449,460	5,240,647	5,853,342	8.38	8,057	10,853
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	206,557	212,671	214,097	2.89	695,477	779,014	671,836	2.45	3,367	3,663
ข้าวนาปรัง	39,266	115,847	145,550	1.47	19,982	59,415	78,702	1.16	509	513
ถั่วเหลือง	59,464	59,475	59,770	6.89	13,137	13,236	13,582	6.34	221	223
ยางพารา (เนื้อที่กรีดยาง)	7,247	7,864	8,629	0.08	1,558	1,730	1,933	0.06	215	220
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	7,613	6,565	5,981	0.10	4,035	3,571	3,331	0.09	530	544
ถั่วลิสง	5,150	4,105	4,078	1.67	946	946	1,138	1.78	230	232
ถั่วเขียว	2,067	1,653	1,599	0.17	147	102	104	0.09	71	62
ปอ	829	746	677	6.63	276	250	227	9.99	333	335

ข้อมูลพื้นฐานสัตว์ที่สำคัญจังหวัดขอนแก่น

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
โคเนื้อ	237,734	259,444	277,709	4.12	46,076	48,592	45,254	3.57
สุกร	105,226	115,591	101,547	1.19	166,080	157,543	152,381	1.08
ไก่เนื้อ	951,110	1,074,974	1,196,124	0.97	5,507,725	6,340,283	6,485,473	0.72
โคนม (ตัน)	12,778	13,336	13,557	2.71	24,878	25,541	23,571	3.34
ไก่ไข่ (ฟอง)	380,142	467,409	499,053	1.39	86,967,598	109,096,191	110,712,349	1.19
กระบือ	7,195	74,619	65,739	4.28	4,968	4,850	-	2.16

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดกาฬสินธุ์

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	1,294,88	1,287,116	1,308,007	2.28	463,669	466,294	481,347	2.04	358	362	
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บ เกี่ยว)	294,402	264,962	267,065	3.60	1,050,426	989,633	924,312	3.37	3,568	3,735	
อ้อยโรงงาน	231,428	261,527	279,678	4.35	1,867,161	2,790,420	3,209,339	4.59	8,068	10,673	
ข้าวนาปรัง	244,211	259,610	267,330	2.70	121,981	148,299	158,862	2.34	499	571	
ยางพารา (เนื้อที่กรี๊ด)	15,948	18,893	20,193	0.18	3,684	4,440	4,846	0.15	231	235	
ถั่วลิสง	10,260	8,322	8,286	3.40	2,060	2,005	2,005	3.14	254	241	
ถั่วเหลือง	4,581	3,807	3,886	0.45	930	780	812	0.38	203	205	
ปอ	658	612	559	5.48	160	150	138	6.07	243	245	

ข้อมูลพื้นฐานสัตว์ที่สำคัญจังหวัดกาฬสินธุ์

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
โคเนื้อ	85,493	95,505	100,672	1.49	18,150	19,862	18,967	1.50
สุกร	41,101	44,956	45,323	0.53	90,317	85,729	82,884	0.59
ไก่ไข่(ฟอง)	50,381	60,820	63,451	0.18	14,226,960	14,679,568	15,158,000	0.16
ไก่เนื้อ	24,329	27,776	31,050	0.03	136,718	173,665	178,254	0.02
โคนม(ตัน)	136	127	105	0.02	132	127	117	0.02
กระบือ	90,004	86,791	92,059	5.28	9,369	9,056	-	4.06

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดเลย

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	413,403	416,601	453,576	0.71	134,919	136,759	151,567	0.58	326	328	
ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์	257,015	253,485	251,725	4.19	126,993	123,742	125,921	3.41	494	448	
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	131,366	154,867	147,836	1.99	371,634	482,566	477,067	1.70	2,829	3,116	
ยางพารา (เนื้อที่กรีดย)	33,715	37,903	39,375	0.35	9,440	10,689	11,301	0.35	280	282	
อ้อยโรงงาน	65,534	73,821	71,556	1.03	469,944	627,508	676,001	0.89	7,171	8,500	
ถั่วเหลือง	64,145	64,611	58,532	7.25	14,509	14,698	13,797	6.76	226	227	
ลำไย (เนื้อที่ให้ผล)	24,324	24,804	24,392	2.51	11,019	10,145	10,222	2.14	453	409	
ลิ้นจี่ (เนื้อที่ให้ผล)	3,545	4,354	4,636	2.70	1,688	1,955	1,535	2.74	463	449	
สับปะรด (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	1,155	1,170	1,174	0.20	4,150	4,278	4,330	0.18	3,593	3,656	
ถั่วลิสง	3,204	3,210	2,539	1.32	1,025	1,030	716	1.63	320	321	
ข้าวนาปรัง	1,658	2,446	3,391	0.03	771	1,137	1,629	0.02	465	465	
มันฝรั่ง	150	262	89	0.22	457	832	276	0.27	3,047	3,176	
ถั่วเขียว	1,780	1,366	1,122	0.14	205	150	125	0.12	115	110	
ฝ้าย	835	827	820	2.91	106	162	162	2.68	195	196	

ข้อมูลพื้นฐานสัตว์ที่สำคัญจังหวัดเลย

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
สุกร	36,304	39,629	37,315	0.48	51,060	54,808	53,890	0.38
โคเนื้อ	85,371	93,458	99,888	1.46	18,761	19,549	20,932	1.52
โคนม(ตัน)	3,402	2,566	2,029	0.43	4,890	3,734	3,425	0.37
ไก่เนื้อ	40,438	50,014	62,477	0.05	375,952	446,367	468,322	0.05
ไก่ไข่(ฟอง)	165,016	170,044	193,999	0.48	34,531,672	39,431,560	41,410,854	0.41
กระบือ	30,934	32,150	30,829	1.84	2,622	2,549	-	1.14

ข้อมูลพื้นฐานพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจังหวัดมุกดาหาร

การผลิตพืชที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดพืช	เนื้อที่เพาะปลูก(ไร่)				ผลผลิต(ตัน)				ผลผลิตต่อไร่(กก.)		
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551
ข้าวนาปี	360,281	369,736	371,578	0.65	110,054	116,803	118,359	0.50	305	316	
มันสำปะหลัง (เนื้อที่เก็บเกี่ยว)	87,715	91,094	93,535	1.26	239,023	277,563	282,102	1.03	2,725	3,047	
ยางพารา (เนื้อที่กรีดยาง)	21,941	24,583	25,633	0.23	5,661	6,416	6,818	0.21	258	261	
อ้อยโรงงาน	65,396	72,615	98,966	1.54	517,544	609,207	1,069,473	1.53	7,914	8,653	
ถั่วลิสง	3,833	3,974	3,923	1.61	879	1,004	995	1.56	229	253	
ข้าวนาปรัง	137	140	657	0.007	55	57	283	0.004	401	407	
ปอ	136	125	115	1.13	29	27	25	1.10	213	215	

ข้อมูลพื้นฐานสัตว์ที่สำคัญจังหวัดมุกดาหาร

การผลิตปศุสัตว์ที่สำคัญของจังหวัด ปี 2549-2551

ชนิดปศุสัตว์	จำนวนตัว ณ วันที่ 1 มกราคม(ตัว)				ปริมาณการผลิต(ตัว)			
	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ	ปี2549	ปี2550	ปี2551	สัดส่วน ประเทศ
โคเนื้อ	67,745	65,083	67,634	1.00	11,132	10,896	11,480	0.91
สุกร	26,556	28,670	29,241	0.34	35,105	37,903	37,987	0.27
ไก่เนื้อ	36,135	46,830	46,974	0.04	248,232	315,032	318,311	0.04
ไข่ไก่(ฟอง)	25,364	22,082	26,200	0.07	4,632,795	4,212,312	4,373,791	0.05
โคนม	14	13	10	0.00	16	12	14	-
กระบือ	35,101	33,826	34,902	2.00	6,160	5,604	-	2.67

ปริมาณการผลิตแร่ได้แยกตามรายจังหวัด
ในเขตรับผิดชอบของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต 2

จังหวัด	ชนิดแร่	หน่วย	ปี พ.ศ. 2546	ปี พ.ศ. 2547	ปี พ.ศ. 2548	ปี พ.ศ. 2549	ปี พ.ศ. 2550	ปี พ.ศ. 2551* (มค.-ตค.)
ขอนแก่น	หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	2,447,639	2,953,674	4,434,309	3,860,756	3,308,107	2,962,666
ชัยภูมิ	หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	11,232	-	-	58,168	139,424	-
	ดินเพื่ออุตสาหกรรมเซรามิก	เมตริกตัน	-	-	-	-	-	-
หนองบัวลำภู	หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	1,162,528	1,999,058	1,908,912	1,748,592	1,266,848	867,811
	ถ่านหิน	เมตริกตัน	41,504	20,410	7,800	-	-	-
อุดรธานี	หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	431,840	433,120	609,464	668,870	614,225	255,902
	ดินขาว	เมตริกตัน	2,455	1,750	-	-	-	-
	แบรด์เกรดโคลนเจาะ	เมตริกตัน	480	-	-	-	-	-
เลย	แบรด์							
	-เกรดเคมี	เมตริกตัน	5,320	5,063	3,985	4,549	4,322	1,985
	-เกรดโคลนเจาะ	เมตริกตัน	3,750	-	-	-	-	-
	หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	1,776,351	1,616,938	2,551,759	2,616,770	1,982,330	1,174,870
	หินแอนดีไซต์เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	3,100	1,600	9,200	2,900	-	-
		ลูกบาศก์	-	-	-	-	-	-
	หินประดับชนิดหินแกรนิต	เมตร	3	3	90	-	-	2,000
	ถ่านหิน	เมตริกตัน	20,100	-	-	-	-	-
	เหล็ก	เมตริกตัน	9,600	112,780	43,010	258,289	1,445,880	1,536,950
	แมงกานีส(เกรดโลหกรรม)	เมตริกตัน	-	-	-	-	-	110,500
เงิน	กรัม	-	-	-	-	108,489	61,463	
ทองคำ	กรัม	-	-	-	-	928,524	650,854	
นครราชสีมา	หินบะซอลต์เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	504,016	386,732	374,581	758,441	1,251,812	1,109,297
	หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	2,230,539	2,566,791	2,757,402	2,234,843	2,208,008	1,769,232
	หินปูนเพื่อทำซีเมนต์	เมตริกตัน	20,984	24,662	27,779	42,532	27,901	45,991
	หินปูนเพื่อทำปูนขาว	เมตริกตัน	342,529	129,086	83,796	138,228	95,264	15,000
	หินอ่อน.	ลูกบาศก์	9,536	6,887	4,450	1,549	964	101
		เมตร	-	-	-	-	-	-
	หินประดับชนิดหินทราย	ลูกบาศก์	-	200	1,600	928	870	500
		เมตร	-	-	-	-	-	-
เกลือหิน	เมตริกตัน	892,243	1,031,200	1,074,214	1,008,251	1,134,931	1,060,851	
ดินเพื่ออุตสาหกรรมซีเมนต์	เมตริกตัน	-	-	-	-	-	367,063	
บุรีรัมย์	หินบะซอลต์เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	2,731,435	2,750,179	3,546,941	2,823,786	3,121,602	2,289,187
ศรีสะเกษ	หินบะซอลต์เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	297,843	307,218	326,512	331,356	291,624	141,920
สุรินทร์	หินบะซอลต์เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	3,069,376	3,499,405	3,641,057	3,453,370	3,345,219	2,632,593
อุบลราชธานี	หินบะซอลต์เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	1,694,366	1,722,921	1,890,301	1,969,499	1,778,814	1,408,155

หมายเหตุ ปี พ.ศ.2551 ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2551

**ปริมาณการผลิตแร่ได้แยกตามรายชนิดแร่
ในเขตรับผิดชอบของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต 2**

ชนิดแร่	หน่วย	ปี พ.ศ. 2546	ปี พ.ศ. 2547	ปี พ.ศ. 2548	ปี พ.ศ. 2549	ปี พ.ศ. 2550	ปี พ.ศ. 2551 *(มค.-ตค.)
แบไรต์							
-เกรดเคมี	เมตริกตัน	5,320	5,063	3,985	4,549	4,322	1,985
-เกรดโคลนเจาะ	เมตริกตัน	4,230	-	-	-	-	-
หินแอนดีไซต์เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	3,100	1,600	9,200	2,900	-	-
หินบะซอลต์เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	8,297,036	8,666,455	9,779,392	9,336,452	9,789,071	7,581,152
หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง	เมตริกตัน	6,897,601	7,570,523	10,352,934	9,439,407	8,252,094	7,030,481
หินปูนเพื่อทำซีเมนต์	เมตริกตัน	20,984	24,662	27,779	42,532	27,901	45,991
หินปูนเพื่อทำปูนขาว	เมตริกตัน	342,529	129,086	83,796	138,228	95,264	15,000
หินอ่อน	ลูกบาศก์เมตร	9,536	6,887	4,450	1,549	964	101
หินประดับชนิดหินแกรนิต	ลูกบาศก์เมตร	3	3	90	-	-	2,000
หินประดับชนิดหินทราย	ลูกบาศก์เมตร	-	200	1,600	928	870	500
เกลือหิน	เมตริกตัน	892,243	1,031,200	1,074,214	1,008,251	1,134,931	1,060,851
ดินเพื่ออุตสาหกรรมเซรามิก	เมตริกตัน	-	-	-	-	-	-
ดินเพื่ออุตสาหกรรมซีเมนต์	เมตริกตัน	-	-	-	-	-	367,063
ถ่านหิน	เมตริกตัน	61,604	20,410	7,800	-	-	-
ทองคำ	กรัม	-	-	-	-	928,524	650,854
เงิน	กรัม	-	-	-	-	108,489	61,463
แมงกานีส(โลหะกรรม)	เมตริกตัน	-	-	-	-	-	110,500
เหล็ก	เมตริกตัน	9,600	112,780	43,010	258,289	1,445,880	1,536,950
ดินขาว	เมตริกตัน	2,455	1,750	-	-	-	-

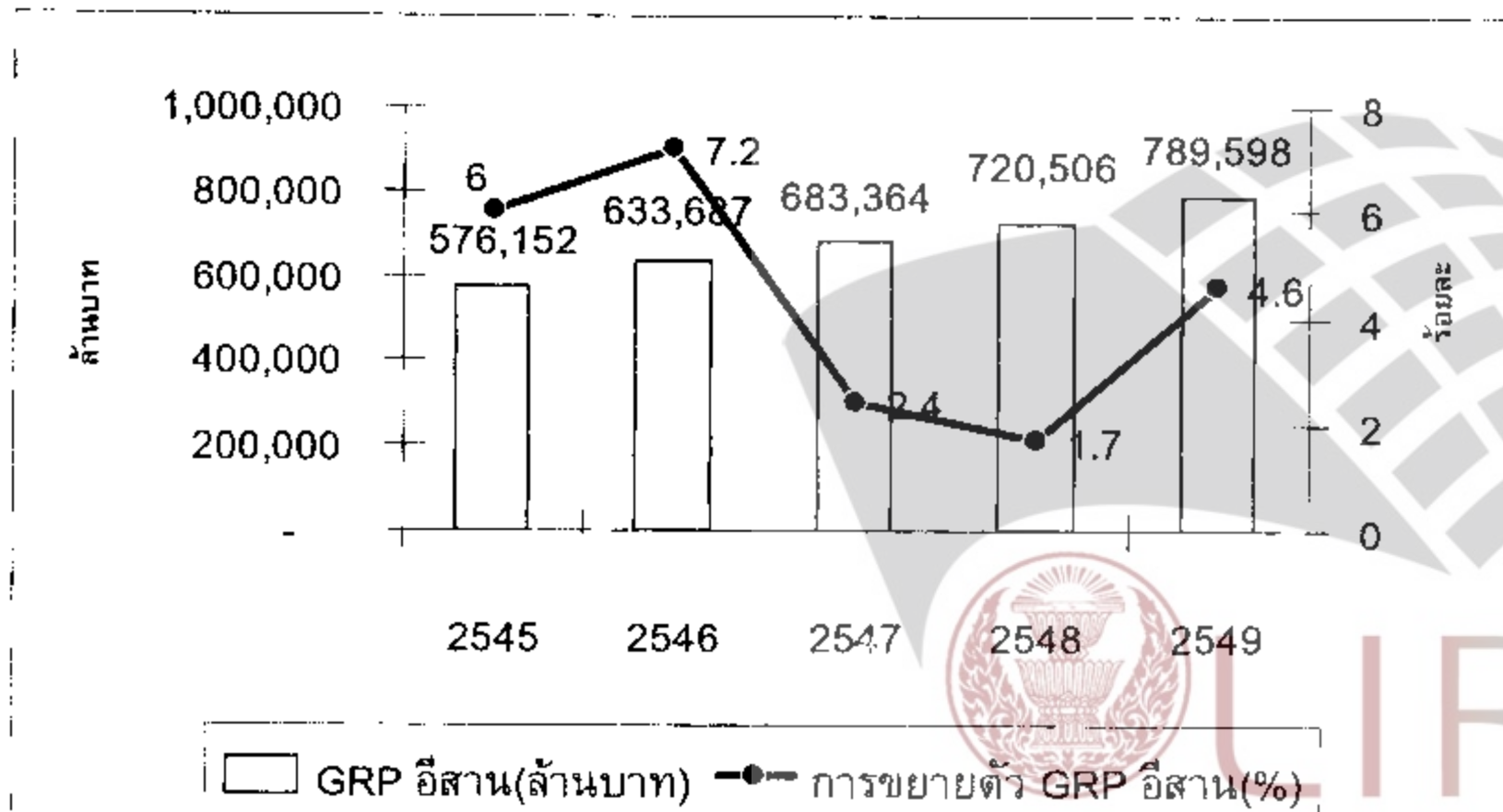
บทที่ ๔

แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและ การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในบริบทของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๔.๑ แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ในบริบทของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ยุทธศาสตร์พัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐

สถานการณ์และแนวโน้มการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

- GRP ๗.๙ แสนล้านบาท (๑๐.๑ %GDP ลดจาก ๑๐.๖% ปี ๔๕)
- ขยายตัว(๔๕-๔๙) ต่ำ ๔.๔%ต่อปี (ประเทศ ๕.๗%ต่อปี)
- กลุ่มที่ขยายตัวสูงคือกลุ่มขอนแก่น(๕.๗%)จากมีการลงทุนมาก
- โครงสร้างการผลิตหลัก
 - เกษตร ๒๑.๕%
 - การค้า ๒๑.๑%
 - อุตสาหกรรม ๑๔.๙%
- Per capita GRP ๓๕,๘๗๗ บาท(ต่ำกว่าประเทศ ๓.๓ เท่า)
- ฐานเศรษฐกิจหลัก
 - นครราชสีมา ๑๗.๒% โตเฉลี่ย ๔.๕% ต่อปี
 - ขอนแก่น ๑๓.๔% โตเฉลี่ย ๗.๒% ต่อปี
 - อุบลราชธานี ๘.๐% โตเฉลี่ย ๕.๐% ต่อปี
 - อุดรธานี ๗.๔% โตเฉลี่ย ๓.๘% ต่อปี
- การจ้างงาน ๑๑.๒ ล้านคน (ว่างงาน ๑.๙% ประเทศ ๑.๕%)

โครงสร้าง	๒๕๕๕	๒๕๕๖	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	จ้างงาน
เกษตร (%)	๑๘.๕	๒๐.๕	๒๐.๐	๒๐.๓	๒๑.๕	๕๕.๓
อุตสาหกรรม (%)	๑๕.๒	๑๖.๖	๑๖.๙	๑๔.๙	๑๔.๙	๙.๖
การค้า (%)	๒๒.๙	๒๑.๗	๒๑.๐	๒๑.๕	๒๑.๑	๑๒.๗
บริการ (%)	๔๓.๔	๔๑.๒	๔๒.๑	๔๓.๓	๔๒.๔	๓๑.๔
GRP/GDP	๑๐.๖	๑๐.๗	๑๐.๕	๑๐.๒	๑๐.๑	

การขยายตัว	๒๕๕๕	๒๕๕๖	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๕๕-๕๙
เกษตร (%)	-๓.๔	๑๔.๓	-๔.๐	-๕.๗	๔.๔	๑.๑
อุตสาหกรรม (%)	๒๒.๐	๑๕.๖	๗.๙	-๒.๒	๖.๘	๑๐.๐
การค้า (%)	๖.๔	๔.๑	-๐.๔	๔.๙	๓.๓	๓.๗
บริการ (%)	๕.๘	๒.๑	๕.๓	๕.๖	๔.๔	๔.๗
GRP	๖.๐	๗.๒	๒.๔	๑.๗	๔.๖	๔.๔
GDP	๕.๓	๗.๑	๖.๓	๔.๕	๕.๐	๕.๗

ถ้าดูเศรษฐกิจในภาคตะวันออกเฉียงเหนือแล้วจะเห็นได้ว่ามีขนาดเล็กและอัตราการเติบโตค่อนข้างที่จะช้ากว่าการเติบโตของประเทศ ซึ่งถ้าดูแล้วเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะอยู่ที่ประมาณ ๑๐ % อัตราการเจริญเติบโตก็จะต่ำกว่าระดับของประเทศประมาณ ๑ % และในเฉลี่ยสี่ห้าปีที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าโตไม่ทันกับค่าเฉลี่ยของประเทศ โครงสร้างเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น ถ้าดูทางด้านอุตสาหกรรมอย่างเดียวจะเห็นได้ว่าไม่ถึง ๒๐ % แต่ในขณะที่ภาคเกษตรกรรมยังเป็นสิ่งที่สร้างมูลค่าหลักให้กับภาคและทางด้านการจ้างงานยังเป็นภาคที่สร้างการจ้างงานให้มากที่สุด อุตสาหกรรม

การผลิตอุตสาหกรรม

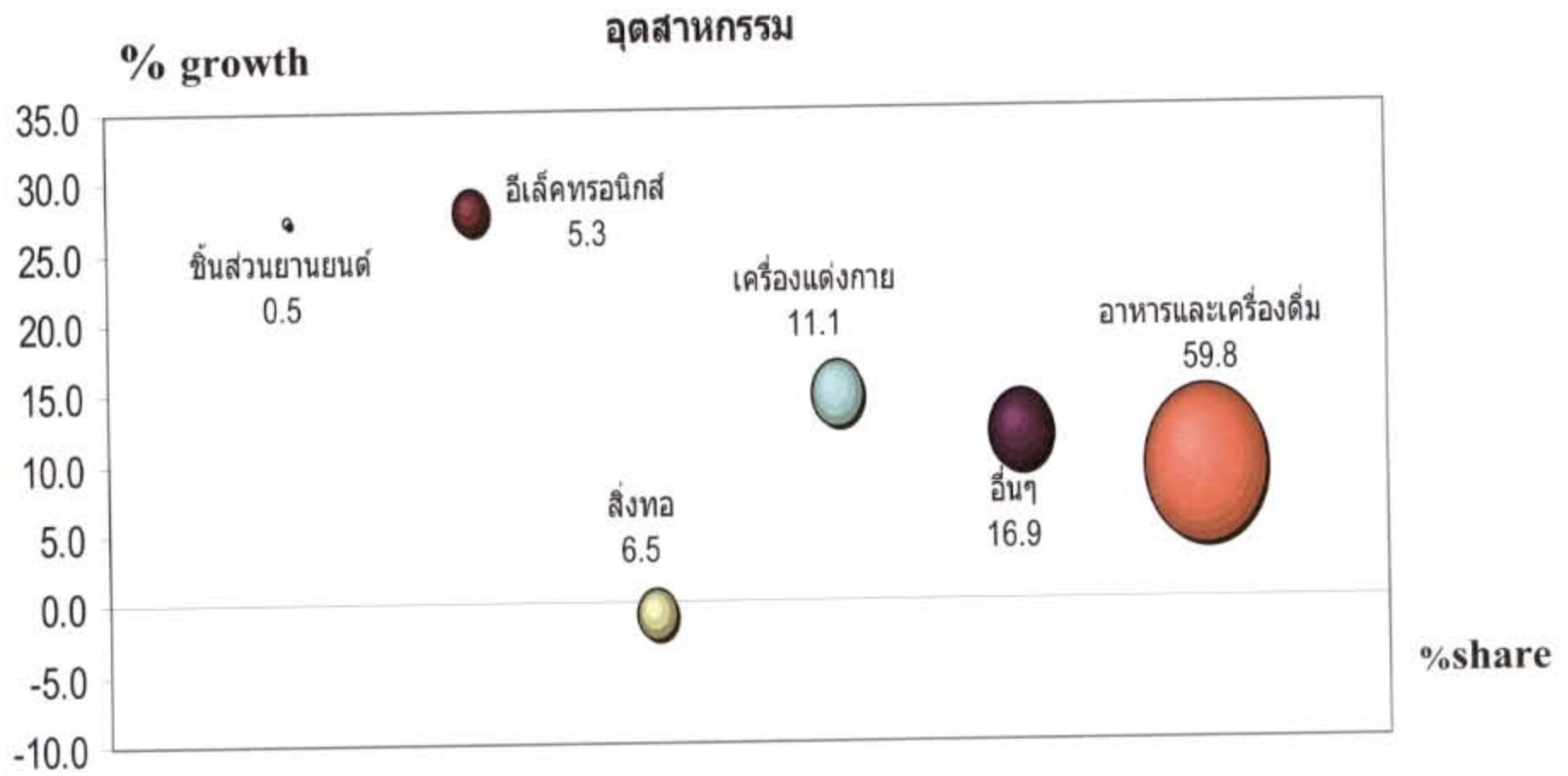
- มูลค่า ๑.๑ แสนล้านบาท = ๔.๑% ของประเทศ
- ขยายตัว ๑๐.๔% ต่อปี (ประเทศ ๗.๕%)
- จ้างงาน ๑.๐ ล้านคน (๙.๐% ของภาค)
- เป็น Source of Growth หลักของภาค
- อุตสาหกรรมอาหาร ๕๙.๘% เครื่องแต่งกาย ๑๑.๑% อิเล็กทรอนิกส์ ๕.๓%

ชิ้นส่วนยานยนต์ ๐.๕%

- จำนวนโรงงานขยายตัวเร็วในกลุ่ม ขอนแก่น(๑.๓%) อุดร (๑.๒%) โคราช (๐.๘%)

LIIRT

โครงสร้างการผลิต	ปี ๒๕๕๕	ปี ๒๕๕๙	โตโดยเฉลี่ย/ปี	%ต่อประเทศ
อุตสาหกรรม			๑๐.๔	๔.๑
อาหาร/เครื่องดื่ม	๖๕.๖	๕๙.๘	๙.๔	๑๔.๗
สิ่งทอ	๘.๙	๖.๕	-๐.๘	๖.๒
เครื่องแต่งกาย	๑๐.๑	๑๑.๑	๑๔.๗	๔.๙
อิเล็กทรอนิกส์	๓.๔	๕.๓	๒๗.๙	๒.๑
ชิ้นส่วนยานยนต์	๐.๔	๐.๕	๒๗.๔	๐.๒

ถ้าเจาะไปที่อุตสาหกรรมจะเห็นว่ามูลค่าการผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ที่ประมาณ ๑ แสนล้าน เทียบกับของประเทศอยู่ที่ประมาณ ๔ % เท่านั้นเอง แต่อัตราการขยายตัวของอุตสาหกรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือในระยะหลังๆ จะเห็นได้ว่าการเติบโตค่อนข้างที่จะสูงอยู่ที่ประมาณ ๑๐ % ค่อนข้างจะสูงกว่าการเติบโตของประเทศด้วยซ้ำและถ้าดูโครงสร้างอุตสาหกรรมในภาคจะเห็นว่าอุตสาหกรรมอาหารยังเป็นอุตสาหกรรมหลักของภาคคือประมาณ ๖๐ % เนื่องจากว่าฐานวัตถุดิบของภาคเป็นฐานทางด้านเกษตร และอุตสาหกรรมที่รองลงมาคือ อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ ถ้าเทียบแล้วก็ไม่ถึง ๑ % ถ้าพิจารณาอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มแล้วอัตราการเจริญเติบโต ก็ยังพอที่จะไปได้คือประมาณเกือบ ๑๐ % แต่ว่าในอุตสาหกรรมสิ่งทอในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้นเมื่อพิจารณาแล้วค่อนข้างที่จะหมดโอกาสกล่าวคือ อัตราการเจริญเติบโตจะเห็นว่าลดลง แต่ในอุตสาหกรรมสิ่งทอนั้นเองก็จะมีอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย ซึ่งก็มีอัตราการเจริญเติบโตที่ดี คือประมาณ ๑๐ กว่าเปอร์เซ็นต์

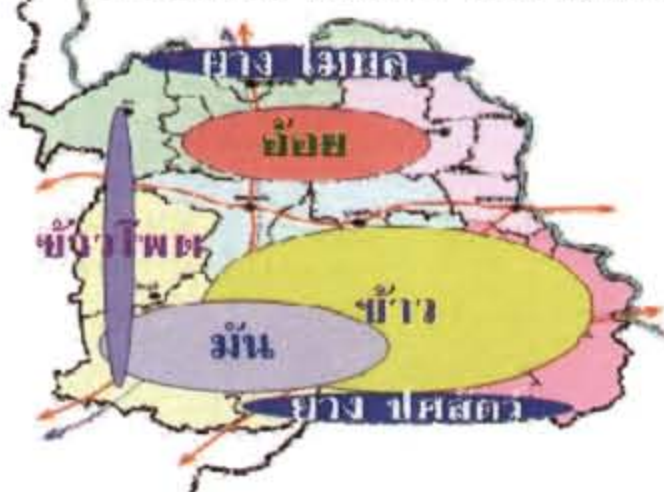

แต่อุตสาหกรรมที่โตมาก ๆ คืออุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และชิ้นส่วนยานยนต์ ซึ่งถึงแม้สัดส่วนการผลิตจะน้อยแต่อัตราการเติบโตนั้นจะสูงมาก ๆ ซึ่งก็ยังเป็นความหวังของภาคเหมือนกันเพราะเป็นอุตสาหกรรมที่มีการจ้างงานค่อนข้างที่จะสูง ในขณะที่เดียวกันอุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มซึ่งแม้ส่วนใหญ่จะเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางอัตราการจ้างงานต่อหน่วยกลับไม่สูงมาก แต่ในอนาคตภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็จะมีอุตสาหกรรมอีกอย่างที่จะเกิดขึ้นและมีสัดส่วนที่สูงมากเมื่อเทียบกับประเทศก็คืออุตสาหกรรมพลังงานทดแทนหรือเอทานอล (Ethanol) ซึ่งถ้าเทียบของประเทศจะอยู่ที่ประมาณเกือบ ๕๐ % ของประเทศ โรงงานผลิตเอทานอล(Ethanol) ที่จะเกิดขึ้นซึ่งประมาณ ๑๐ โรงงานนั้นก็ใช้วัตถุดิบในแง่ของโมลาส (Molasses) ที่เป็นน้ำตาลและมันสำปะหลังที่จะเกิดขึ้นคิดเป็นประมาณ ๔๑.๗% ของประเทศ (๔.๗ ล้านลิตร/วัน) และตรงนี้เองก็เชื่อมโยงไปถึงวัตถุดิบคือในส่วนของมันสำปะหลังที่เป็นวัตถุดิบจะมีความต้องการเพิ่มขึ้นคือประมาณ ๔.๘ ล้านตัน/ปี ฉะนั้นก็ต้องมีการพัฒนาให้มีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการเพื่อป้องกันการแย่งวัตถุดิบที่มีอยู่เดิมกับโรงงานแปรงมันต่าง ๆ หรือโรงงานที่ใช้มันสำปะหลังเป็นวัตถุดิบในการผลิตแนวโน้มน่าจะคาดว่าสัดส่วนอุตสาหกรรมอาหารจะลดลง แต่ในขณะเดียวกันอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องแต่งกาย ชิ้นส่วนยานยนต์ จะเข้ามาแทนที่ (Growth มากกว่า ๑๐%)

การผลิตด้านเกษตร

- มูลค่า ๑.๗ แสนล้านบาท = ๒๐.๓% ประเทศ
 - พืช ๘๒% สัตว์ ๑๓.๔%
 - ข้าว(๒๖.๒%) = ๔๕.๑% ประเทศ
 - มัน (๕.๖%) = ๕๓.๘% ประเทศ
 - อ้อย (๔.๐%) = ๓๒.๙% ประเทศ
 - ยางพารา(๔.๑%) = ๓.๗% ประเทศ
 - โค(๓.๐%) = ๔๐.๓% ประเทศ
 - ขยายตัว(๔๕-๔๙) ๑.๑%ต่อปี (ประเทศ ๒.๕%)
 - เป็น Source of growth รองจาก อุตสาหกรรม
 - จ้างงาน ๖.๔ ล้านคน (๕๖.๕% ของภาค)
 - ผลผลิตการผลิตต่ำกว่าประเทศ
 - มีชลประทาน ๑๔.๑% (นม=๑๓.๔%)
 - งบประมาณแหล่งน้ำ ปี๔๙ =๑.๕ พันล้าน (๓๔.๘%ประเทศ) ๒๕บาท/ไร่ (ประเทศ ๓๒ บาท/ไร่)
- แนวโน้ม:

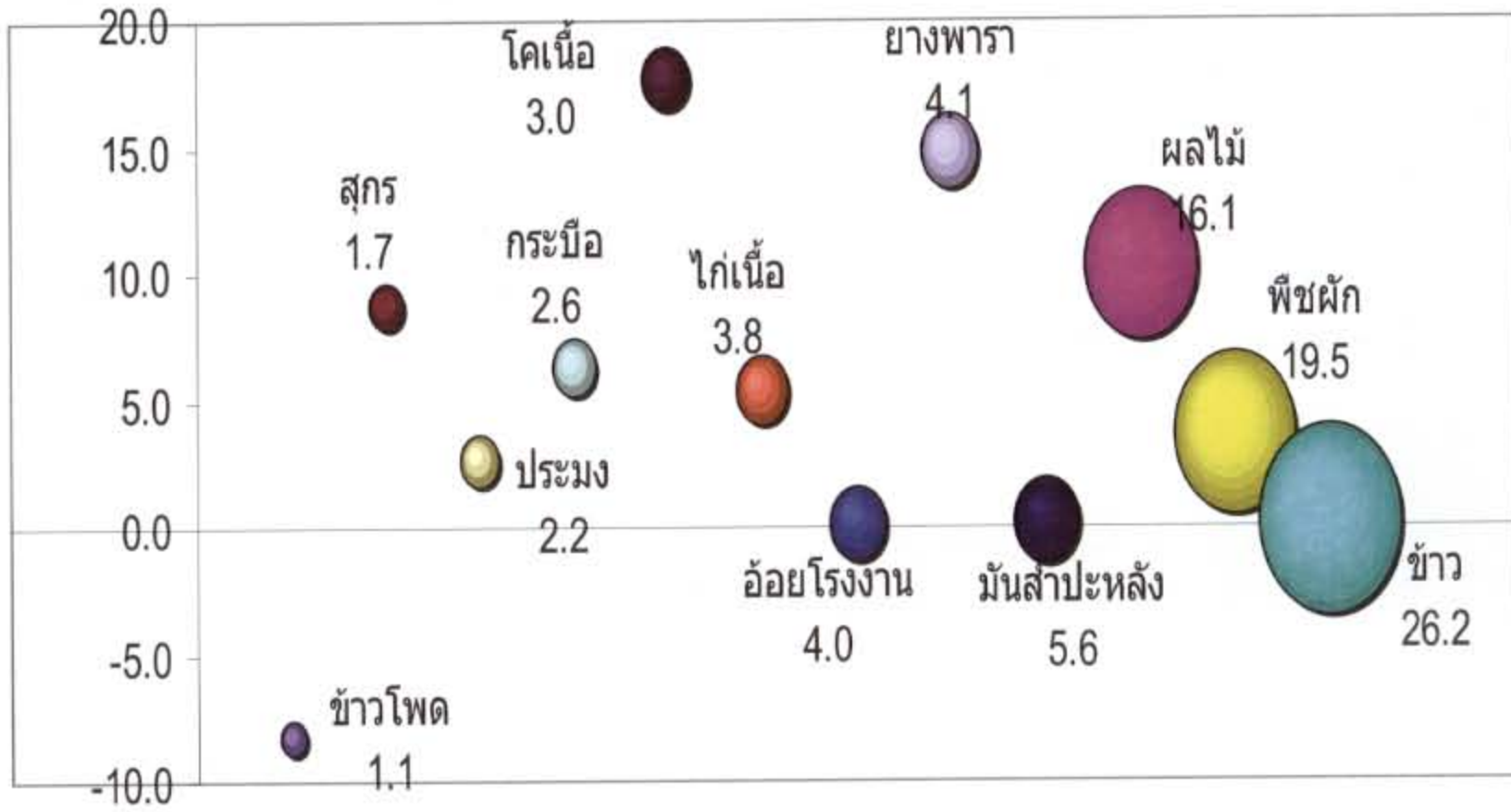
- พืชพลังงาน และยาง จะเข้ามาแทนที่พืชอาหาร /คนในภาคเกษตรลดลง ใช้เครื่องจักรมากขึ้น

แหล่งผลิตหลัก มากกว่า ๔๐ %

- ข้าว อีสานล่างและกลาง
- มัน โคราช ชัยภูมิ บุรีรัมย์
- อ้อย ขอนแก่น อุดร กาฬสินธุ์
- ยางพารา หนองคาย เลย อุดร
- ข้าวโพด โคราช ชัยภูมิ เลย

ผลผลิตทางการเกษตร

โครงสร้างการผลิต	๒๕๕๕	๒๕๕๖	๒๕๕๗	๒๕๕๘	๒๕๕๙	Growth (๕๕-๕๙)	ต่อประเทศ	พื้นที่ ๒๕๕๕	พื้นที่ ๒๕๕๙	กก./ไร่ (อีสาน)	กก./ไร่ (ประเทศ)
พืช	๗๕.๕	๘๑.๔	๘๑.๑	๘๑.๗	๘๒.๐	๑.๐	-	-	-	-	-
-ข้าว	๒๖.๓	๒๘.๙	๒๙.๖	๓๐.๐	๒๖.๒	๐.๒	๔๕.๑	๓๒.๔	๓๒.๗	๓๓๕	๔๒๗
-มัน	๕.๔	๖.๓	๕.๐	๕.๙	๕.๖	๐.๓	๕๓.๘	๓.๓	๔.๑	๓,๓๐๐	๓,๓๗๕
-อ้อย	๗.๒	๗.๑	๖.๒	๓.๔	๔.๐	๐.๑	๓๒.๙	๒.๙	๒.๑	๗,๕๒๙	๗,๘๙๙
-ยาง	๑.๗	๒.๔	๒.๘	๓.๒	๔.๑	๑๔.๙	๓.๗	๑.๐	๑.๕	๒๒๐	๒๔๐
ปศุสัตว์	๑๒.๗	๑๐.๙	๑๒.๐	๑๒.๗	๑๓.๔	๖.๑	-	-	-	-	-
-โค	๓.๖	๒.๗	๓.๕	๓.๒	๓.๐	๑๗.๗	๔๐.๓	-	-	-	-
-ไก่	๓.๒	๒.๑	๐.๒	๑.๖	๓.๘	๕.๕	-	-	-	-	-
%แรงงานเกษตร	๕๘.๕	๕๗.๑	๕๕.๖	๕๕.๓	๕๖.๕	-๓.๖	-	-	-	-	-

ด้านการค้า

- มูลค่า ๑.๗ แสนล้านบาท (๒๑.๑% GRP) ค่าปลีก ๖๙.๒% ค่าส่ง ๒๗.๙% ซ่อมแซม ๒.๙%
- ส่งออก: ข้าว ผลิตภัณฑ์มัน น้ำตาล สิ่งทอ อิเล็กทรอนิกส์
- นำเข้า: ยานยนต์ น้ำมัน วัสดุก่อสร้าง (๔๐% การค้า)

การค้าชายแดน

- มูลค่า ๓.๔ หมื่นล้านบาท
- ที่ผ่านมายาวตัว ๑๕.๒% และจะขยายตัวต่อเนื่อง
- การค้า ๖๐% มาจากด้านหนองคาย และมุกดาหาร
- สินค้าออก ๖๐% มาจากนอกภาค (น้ำมัน วัสดุก่อสร้าง เครื่องไฟฟ้า ยานยนต์ ของอุปโภค)
- สินค้าเข้า ไม่แปรรูป ๓๑.๑% แร่ทองแดง ๓๕%

ข้อจำกัดด้านการค้า

- การผ่านแดนยังไม่รวดเร็ว
- ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณด่าน
- กิจกรรมต่อเนื่องกับการค้ายังมีน้อย

ด้านบุคลากรหลัก	สัดส่วน		โตต่อปี		Source of Growth			
	๒๕๕๕	๒๕๕๙	๒๕๕๕-๒๕๕๙					
หนองคาย-บึงกาฬ	๔๖.๒	๓๒.๒	๕.๐		๒.๒			
นครพนม	๑๐.๗	๑๒.๗	๒๒.๖		๒.๒			
มุกดาหาร	๒๓.๒	๒๘.๑	๒๒.๑		๕.๑			
ท่าลี่-เชียงคาน(เลย)	๓.๙	๗.๑	๓๔.๔		๑.๘			
พิบูล(อุบล)	๑๓.๖	๑๖.๐	๒๑.๙		๒.๘			
อื่น ๆ (อำนาจ,สุรินทร์,ศรีสะเกษ)	๒.๓	๔.๑	๔๕.๐		๑.๑			
ภาค	๑๐๐	๑๐๐	๑๕.๒		๑๕.๒			
	สินค้าออก				สินค้าเข้า			
% สินค้าเข้า-ออก	ส/ค คร.	ยานยนต์	ก่อสร้าง	น้ำมัน	ใช้ไฟฟ้า	ไม้แปรรูป	อื่น ๆ	
หนองคาย-บึงกาฬ	๑๐.๘	๙.๘	๒.๘	๑๑.๐	๘.๘	๕๗.๙	๒๓.๓ (ยานยนต์)	
นครพนม	๖.๕	๒๕.๑	๑๗.๑	๒๓.๐	๓.๖	๖๖.๘	๒๒.๘ (ผลไม้)	
มุกดาหาร	๒๙.๗	๑๒.๙	๙.๒	๘.๑	๕.๙	๑๒.๙	๗๘.๕ (ทองแดง)	
ท่าลี่-เชียงคาน(เลย)	๑๘.๘	๑๙.๑	๒๑.๕	๒.๕	๔.๙	๕๘.๗	๒๘.๓ (ข้าวโพด)	
พิบูล(อุบล)	๑๙.๕	๙.๖	๑๔.๙	๔๑.๒	๑.๘	๒๐.๕	๗๗.๐ (ทองแดง)	
อื่น ๆ (อำนาจ,สุรินทร์,ศรีสะเกษ)	๑๙.๔	๖.๘	๔.๘	๕๘.๙	๐.๖	๕๓.๐		
รวม	๒๓.๔	๑๓.๕	๙.๒	๑๔.๘	๕.๙	๓๑.๐		

ภาคบริการ/การท่องเที่ยว

- สร้างรายได้ ๓.๓ หมื่นล้านบาท (๔๘% มาจากเที่ยวปราสาทขอมและชายแดนเพื่อนบ้าน คน ๒๗.๔% เที่ยวปราสาทขอม ๑๙.๘% เที่ยวชายแดนเพื่อนบ้าน)
- นักท่องเที่ยวเพิ่ม ๖.๗% ต่อปี รายได้โต ๙.๖% ต่อปี(ใช้จ่าย/หัว๗๗๐.๔ บาท/วัน-วันพัก ๒.๖ วัน ประเทศ ๒, ๓๐๐ บาท/วัน- พัก ๒.๙ วัน)
- ท่องเที่ยวเชิงนิเวศขยายตัวเร็ว (๒๘.๑%)
- จ้างงาน ๐.๕ ล้านคน(๓.๙%)
- ข้อจำกัดด้านท่องเที่ยว
- แหล่งท่องเที่ยวแม่เหล็กมีน้อย อยู่ห่างไกลกัน - ขาดความน่าสนใจ(ไม่สร้าง Story)
- ขาดบริการพื้นฐานอำนวยความสะดวก

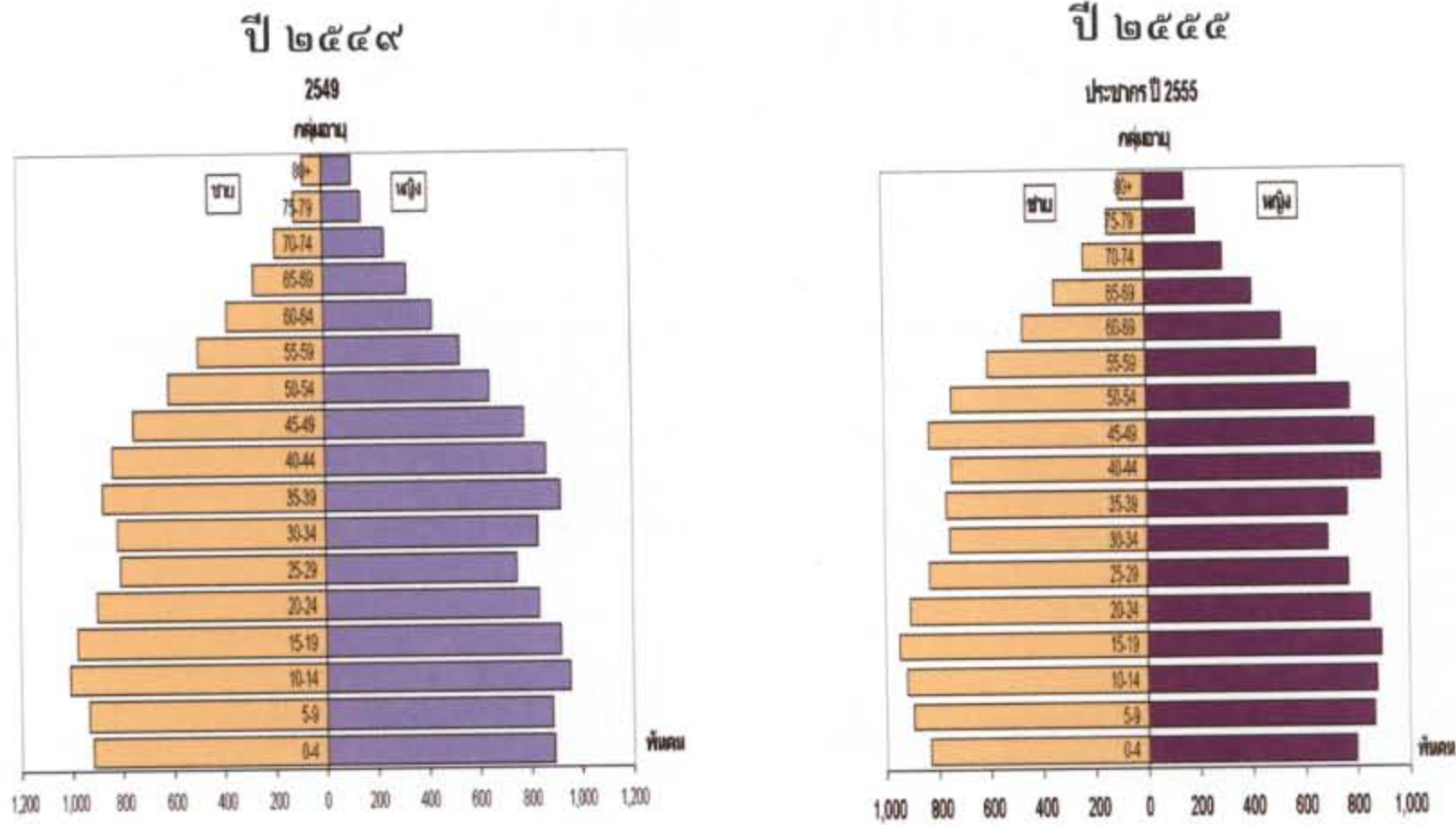
ประเภท	ผู้เยี่ยมชมเยือน (ล้านคน)			รายได้ (ล้านบาท)	% รายได้	ค่าใช้จ่าย/ หัว (บาท/วัน)	พักเฉลี่ย (วัน)
	๒๕๕๕	๒๕๕๙	%โต				
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(ปากช่อง, ชัยภูมิ,เลย)	๑.๓	๓.๕	๒๘.๑	๓,๙๗๙.๕	๑๒.๑	๖๑๘.๓	๒.๕
ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม(โคราช, บุรีรัมย์,สุรินทร์,ศรีสะเกษ)	๔.๕	๕.๘	๖.๖	๘,๗๐๐.๒	๒๖.๕	๖๗๒.๗	๒.๖
ท่องเที่ยวประเทศเพื่อนบ้าน (มุก,อุบล,หนองคาย,นครพนม)	๓.๓	๔.๒	๖.๒	๗,๐๗๘.๓	๒๑.๕	๘๕๕.๘	๒.๘
ท่องเที่ยวยุคก่อนประวัติศาสตร์ (กาฬสินธุ์,ขอนแก่น)	๒.๒	๒.๙	๗.๒	๕,๙๓๒.๔	๑๘.๑	๗๓๘.๘	๒.๙
อื่นๆ	๓.๙	๔.๘	๕.๓	๗,๑๕๗.๖	๒๑.๘	๕๑๒.๑	๒.๕
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๑๕.๑	๒๑.๒	๘.๗	๓๒,๘๔๘.๐	๑๐๐	๗๗๐.๔	๒.๖
ประเทศ	-	๑๓๖.๒	-	๗๐๕,๐๔๖.๖	-	๒,๓๐๐.๕	๒.๙

ประชากร/แรงงาน

- ปัจจุบันมีคน ๒๑.๔ ล้านคน(เด็ก ๒๕.๔% แรงงาน ๖๔.๒% ผู้สูงอายุ๑๐.๔%)
- ปี ๒๕๕๕ สัดส่วนแรงงานจะเริ่มลดลง (เหลือ ๖๔.๐% เด็ก ๒๓.๒% ผู้สูงอายุ ๑๒.๘%)
- อัตราพึ่งพิงสูงเป็น ๕๖.๖%
- ปัจจุบัน มีแรงงาน ๑๑.๖ ล้านคน จบประอม ๖๘%
- ผลผลิตแรงงานต่ำ โตเฉลี่ย ๒.๐% ต่อปี (๓๔,๕๘๐ บาท -ประเทศ ๑.๒ แสนบาท)
- การจ้างงาน ๑๑.๒ ล้านคน (ว่างงาน ๑.๙%)
- รายได้/ครัวเรือน ๑๑,๕๒๖ บาท/เดือน (ปท. ๑๗,๑๒๒)
- การอพยพปีละ ๔.๖ % (~ ๙ แสนคน)
- แรงงานนอกระบบ ๗๗.๙% (ปท. ๖๑.๕%)

โครงสร้างประชากร

โครงสร้างประชากร	๒๕๔๕	๒๕๔๗	๒๕๔๙	๒๕๕๕
	%	%	%	%
ประชากร				
-กลุ่ม ๐-๑๔ ปี	๒๖.๗	๒๖.๐	๒๕.๔	๒๓.๒
- กลุ่ม๑๕-๕๙ ปี	๖๔.๒	๖๔.๒	๖๔.๒	๖๔.๐
- กลุ่ม๖๐+	๙.๑	๙.๘	๑๐.๔	๑๒.๘
แรงงาน	๑๑.๑	๑๑.๕	๑๑.๖	-
อัตราพึ่งพิง	๕๕.๙	๕๕.๘	๕๕.๗	๕๖.๖
จ้างงาน(ล้านคน)	๑๐.๕	๑๑.๐	๑๑.๒	-
อัตร่าว่างงาน	๓.๓	๒.๕	๑.๗	-
อัตรารอพยาบาล	๔.๙	๕.๐	๔.๖	-

ผลิตภาพแรงงาน	๒๕๔๕	๒๕๔๙	เติบโตเฉลี่ย	ทำงานล้านคน	% แรงงาน
เกษตร	๑๑,๔๖๒	๑๑,๘๙๔	๐.๙	๖.๔	๕๖.๕
อุตสาหกรรม	๔๙,๑๗๕	๖๒,๒๔๓	๖.๑	๑.๐	๙.๒
การค้า	๕๗,๑๕๗	๖๐,๓๕๔	๑.๔	๑.๔	๑๒.๑
บริการ	๔๐,๕๖๔	๓๗,๘๕๘	-๑.๗	๑.๔	๑๒.๑
รวม(บาท/ปี)	๓๑,๘๐๖	๓๔,๔๘๐	๒.๐	๑๑.๒	๑๐๐

***หมายเหตุ ประกอบด้วย โรงแรม,ศึกษา,สาธารณสุข,บริการชุมชน,ลูกจ้างครัวเรือน

LIART

ถ้าพิจารณาด้านแรงงานของภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งอาจจะมองว่ามีจำนวนมากนั้น ส่วนใหญ่แรงงานจะไม่อยู่ในภาคแต่จะกระจายตัวไปทำงานในภาคอื่นเป็นส่วนใหญ่ แต่ถ้าเทียบ อัตราการว่างงานจะเห็นว่ายังมีส่วนที่อยู่ในภาคที่ไม่มีงานทำประมาณถึง ๒๐๐,๐๐๐ คน เพราะฉะนั้น แรงงานตรงนี้ก็ยังมีความพร้อมที่จะทำงานในอนาคตได้ แต่ว่าแรงงานส่วนใหญ่การศึกษา จะเป็นเพียงระดับชั้นประถมศึกษา

ด้านการศึกษา

- ระดับการศึกษา

คนมีการศึกษาเฉลี่ยระดับประถม (๗.๒ ปี -ประเทศ ๘.๒ ปี)

กลุ่มโคราชมีปีศึกษาน้อยสุด ๗ ปี (นม.๗.๑ ปี)

- คุณภาพการศึกษาต่ำ

ผลสัมฤทธิ์เฉลี่ยต่ำสุด ๓๖.๑% (ประเทศ ๔๐.๓%) กลุ่มมุกดาหารต่ำสุด ๓๕.๓ %

โรงเรียนตกเกณฑ์ ๖๖% (ประเทศ ๖๕%) โรงเรียนตกเกณฑ์มากที่สุดที่หนองบัวลำภู ๗๓%

- บริการการศึกษาไม่ทั่วถึง

โอกาสการศึกษาต่ำ ๘๗.๔% (ประเทศ ๙๑.๓% นม. ๙๐.๒%) เนื่องจากถูกทอดทิ้ง (รุนแรงในพื้นที่ หนองบัวลำภู และยโสธร)

เด็กไม่ได้รับการศึกษาอีก ๒ แสนคน กระจุกตัวมากที่สุดที่สุรินทร์ ๑๒ % (นม.๑๐%)

- ค่าใช้จ่ายของรัฐ ๓,๐๓๘ บาท/คน สูงกว่าประเทศ (๓,๐๐๑ บาท/คน)

	ภาค	ประเทศ
คุณภาพการศึกษา		
จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย(ปี)	๗.๒	๘.๒
อัตราการเรียนรู้(ร้อยละ)	๕๘.๓	๖๐.๑
ผลการทดสอบการศึกษา		
มัธยมต้น(คะแนนเฉลี่ย)	๓๔.๗	๓๗.๔๒
มัธยมปลาย(คะแนนเฉลี่ย)	๓๖.๑	๔๐.๓
โรงเรียนตกเกณฑ์(%)	๖๖	๖๕
งบประมาณของรัฐ	๓,๐๓๘	๓,๐๐๑

โอกาสทางการศึกษา	ภาค	ประเทศ
อัตราการได้รับโอกาสทางการศึกษา	๘๗.๔	๙๑.๓
เด็กที่ไม่ได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียน(แสนคน)	๒.๒	-
เด็กกำพร้าถูกทอดทิ้งขาดผู้ดูแล(ต่อพันคน)	๒.๘(๕๐,๐๐๐ คน)	๑.๙

LIERT

วัตถุประสงค์/เป้าหมายการพัฒนา

- เพิ่มมูลค่าการผลิตด้านเศรษฐกิจของภาค(GRP)
- สร้างงาน สร้างรายได้ให้กับคนในภาคเพิ่มขึ้น
- เพื่อลดการอพยพเคลื่อนย้ายแรงงาน
- เพื่อลดปัญหาครอบครัว/ชุมชนอ่อนแอ ขาดความอบอุ่น

จากวัตถุประสงค์และเป้าหมายพัฒนานั้นจะเห็นได้ว่ามุ่งที่จะเพิ่มมูลค่าในภาคให้สูงขึ้น และลดการเคลื่อนย้ายแรงงานจากการที่เรามุ่งพัฒนาเศรษฐกิจ นอกจากการลดการเคลื่อนย้ายแรงงานการสร้างงานและการสร้างรายได้แล้วยังมีผลต่อเนื่องไปถึงการแก้ปัญหาสังคมไปในตัว กล่าวคือลดปัญหาครอบครัวปัญหาชุมชนที่เกิดจากการอพยพครอบครัวทิ้งเด็กและคนแก่ไว้ในชนบทตรงนี้เองก็สามารถที่จะช่วยได้ซึ่งก็ส่งผลเกี่ยวโยงกันไปที่จะสร้างผลดีกับทั้งภาค

บทบาทและทิศทางการพัฒนาภาค

- เป็นฐานผลิตอาหารและพืชพลังงานทดแทนของประเทศ(อีสานกลาง/ล่าง) เพื่อความมั่นคงด้านอาหารและรายได้เกษตรกร
- เป็นฐานอุตสาหกรรมอาหารและเอทานอลของประเทศ (กลุ่ม นม. ชก. อด.) เพื่อรักษาฐานรายได้เดิมและสร้างฐานใหม่ให้กับภาค
- เป็นประตูการค้า การท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับอินโดจีน (กลุ่มหนองคาย/มุก/และอุบล)
- เป็นแหล่งท่องเที่ยวและศึกษาทางโบราณคดี อารยธรรมขอม และยุคก่อนประวัติศาสตร์ (อีสานล่าง/กลาง) เนื่องจากเป็นเอกลักษณ์ และมีเฉพาะอีสาน

ศักยภาพ/จุดแข็งของพื้นที่

- ทรัพยากร: วัตถุประสงค์เกษตรมาก ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย เป็นฐานอุตสาหกรรมเกษตร (ข้าว น้ำตาล ผลิตภัณฑ์มัน) ของประเทศ เกือบหินสำรอง ๑๘ ล้าน ๗๕๐๐ ล้านตัน ไปแต่ช ๒,๕๐๐ ล้านตัน แร่เหล็ก ๒๗ ล้านตัน
- พื้นที่: มีพื้นที่ทำเกษตร ๔๐% ของประเทศ เป็นแหล่งผลิตข้าวหอมชั้นดีของประเทศ (๒ ล้านไร่ บริเวณทุ่งกุลารุ) มีสภาพอากาศเหมาะกับปศุสัตว์ โค ไก่ สุกร
- ที่ตั้ง: อยู่กลางกลุ่ม GMS มีถนน EWEC เชื่อมถึงเวียดนาม และมีจุดค้าขายกับเพื่อนบ้านรอบทิศ (มุกดาหาร หนองคาย นครพนม อุบลราชธานี สุรินทร์)
- แหล่งท่องเที่ยว: มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว (ปราสาทขอม ซากไดโนเสาร์)
- บริการพื้นฐาน: โครงข่ายถนนทั่วถึงทั้งภาค
- แรงงาน: มีเหลือพร้อมจะทำงานอีกประมาณ ๒ แสนคน
- โอกาส

๑. การขยายโอกาสการศึกษา ๑๒ ปี จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถของคนและแรงงานของภาคและประเทศ

๒. กระแสเศรษฐกิจพอเพียง ช่วยให้คนหันมารู้จักตนเอง และมีความรอบคอบมากขึ้น

LIART

๓. นโยบายลดการพึ่งพาพลังงานจากภายนอกและส่งเสริมการใช้แก๊สโซฮอล
เพิ่มโอกาสการผลิตพืชพลังงานทดแทน เช่น อ้อย มันสำปะหลัง

๔. จีนมุ่งอุตสาหกรรม ทำให้การพึ่งตนเองด้านเกษตรลด ไทยจึงมีโอกาส

๕. ข้อตกลงเขตการค้าเสรี ไทย-จีน ไทย-ญี่ปุ่น และไทย-อนุภาคลุ่มน้ำโขง ก้าวหน้าดี
จะเปิดโอกาสด้านการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว

- ภัยคุกคาม

๑. FTA ออสเตรเลีย ทำให้ปศุสัตว์ต้องปรับตัว

๒. ความไม่ปลอดภัย จากการย้ายฐานยาเสพติดมาชายแดนอีสาน

๓. โรคติดต่อ จากการเคลื่อนย้ายแรงงานและหญิงบริการจากเพื่อนบ้าน

๔. สินค้าราคาถูกจากจีนแย่งตลาดมากขึ้น

๕. การสร้างเขื่อนในประเทศจีน ทำให้ระดับน้ำในแม่น้ำโขงขึ้นลงผิดปกติ กระทบ
ระบบนิเวศน์ลุ่มน้ำสาขาในภาค

๖. ภาวะแปรปรวนของธรรมชาติ เป็นเหตุให้การผลิตเสียหายการเกษตร

หลักการพัฒนา/เพิ่ม GRP ให้ตกอยู่กับภาค

- Forward linkage, backward linkage สูง

- Import content น้อย

- Intermediate cost ต่ำ/Margin สูง

Priority

๑. อุตสาหกรรมการเกษตร (แต่จ้างงานต่อหน่วยไม่มาก) อาหาร: ข้าว แป้ง น้ำตาล ฯลฯ
พลังงาน : เอทานอล ยางพารา

๒. อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย อิเล็กทรอนิกส์(ต้องการการจ้างงาน)

๓. อุตสาหกรรมบริการ เช่น การขนส่ง/คลังสินค้า/โรงแรม/ภัตตาคาร

หลักการที่จะให้การพัฒนาอุตสาหกรรมที่จะเพิ่มมูลค่าเพิ่มให้ตกอยู่กับภาคจริง ๆ ก็ต้อง
มุ่งเน้นไปที่การเชื่อมโยงด้านการผลิต จะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมการเกษตรจะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ
ในลำดับแรกๆ แต่ในตัวอุตสาหกรรมเองการสร้างแรงงานต่อหน่วยไม่ค่อยสูง เพราะฉะนั้น
จำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์อื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องนั้นก็คืออุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายและ
อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และอุตสาหกรรมบริการที่จะมารองรับแรงงานของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
เนื่องจากแรงงานใหม่ที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะเข้าสู่ภาคการเกษตรค่อนข้างน้อย

จุดอ่อน

- คน ๑๖.๘% ยังยากจน

- ๓.๘ ล้านคนมีปัญหาสุขภาพ และเสเพลสิ่งบันเทิงสุขภาพ

- แรงงานส่วนใหญ่ไร้ฝีมือ การศึกษาระดับประถม การศึกษาต่ำ ผลิตภาพแรงงานต่ำ

- ระเบียงไกลจาก Gate Way (ESB) ทำให้เสียเปรียบค่าขนส่งสำหรับ อุตสาหกรรมส่งออก

- สินค้าอุตสาหกรรมใช้เทคโนโลยีต่ำ/ไม่หลากหลาย

- ทรัพยากรป่าเสื่อมโทรม ดิน และน้ำไม่เอื้ออำนวย

LIART

- ขาดระบบชลประทาน มีเพียง ๑๔.๗% การผลิตขึ้นกับธรรมชาติ
- แหล่งท่องเที่ยวดึงดูดได้เฉพาะกลุ่ม

ยุทธศาสตร์พัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๑. ยกมาตรฐานและประสิทธิภาพการผลิตการเกษตร

- ปรับโครงสร้างการผลิตสู่สินค้ามูลค่าสูง
- ส่งเสริมทุ่งกุลารุ่ ทุ่งสัมฤทธิ์ เป็นแหล่งข้าวหอมมะลิ อีสานบน : แหล่งยางพารา เมล็ดพันธุ์ , โค, อีสานกลางและล่าง:ข้าวหอมมะลิ พืชพลังงาน ปศุสัตว์ พื้นที่ชลประทาน (หนองหวาย ลำปาว, น้ำอูน)
- เขตเกษตรก้าวหน้า
- ส่งเสริมผลิตสินค้าปลอดภัย สร้าง Value creation และทำ clustering ภาคเกษตร
- พัฒนาแหล่งน้ำในลุ่มน้ำสงคราม และลุ่มน้ำมูล
- ส่งเสริมการศึกษาทำ R&D เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

๒. เพิ่มประสิทธิภาพ/ศักยภาพการประกอบการอุตสาหกรรม

- ทำ R&D ต่อยอดผลิตภัณฑ์มัน ข้าว อ้อย และอบรมทักษะแรงงาน
- สร้าง Motor Way: บางปะอิน -โคราช และขยาย EWEC เป็น ๔ ช่องจราจรให้ตลอด
- พัฒนาระบบขนส่งทางราง (ตั้ง ICD/CY ที่ ชก. นม. มท. สร้างรถไฟรางคู่ กทม-นม.- ชก.)
- ส่งเสริม Clustering อุตสาหกรรม สิ่งทอเครื่องแต่งกาย (ชก.นม.ชย) อาหาร/พลังงานทดแทน (นม. ชก. อด.กส.) ชิ้นส่วนยานยนต์/อิเล็กทรอนิกส์ (นม. ชก.)

๓. เพิ่มศักยภาพอุตสาหกรรมบริการและท่องเที่ยว

- พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหลัก สร้าง Story/ Studio ก่อนเข้าชม
- ส่งเสริม ชก. กส. อด. เป็นศูนย์ท่องเที่ยวก่อนประวัติศาสตร์ (ไดโนเสาร์-บ้านเชียง)
 - นม. ชย. ลย. เป็นศูนย์ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
 - บุรีรัมย์ เป็นศูนย์ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม
 - อบ. มท. นค. ฐานท่องเที่ยวเชื่อมกับเพื่อนบ้าน
- พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวให้ได้ตาม ๒๕มาตรฐาน ของ ททท.
- ร่วมมือกับเพื่อนบ้านเชื่อมโยงมรดกโลก (หลวงพระบาง-บ้านเชียง-เว้-นครวัด)
- ส่งเสริมการท่องเที่ยวใหม่ๆ เช่น การแสวงบุญ ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น

วิถีชีวิตชุมชน ภูมิปัญญาชาวบ้าน

๔. เพิ่มศักยภาพการค้าและการประกอบธุรกิจ

- ตั้งองค์การภาครัฐร่วมเอกชนในระดับพื้นที่เพื่ออำนวยความสะดวกด้านการค้า

๕. ร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน

- พัฒนาบริการพื้นฐานเมืองและด่านชายแดน Warehouse, Truck terminal
- พัฒนาสนามบินสะพานมิตรภาพเป็นสนามบินร่วมไทย-ลาว
- ปรับระบบตรวจคนและสินค้า ให้รวดเร็วขึ้น (GMS Visa, Single Window Inspection)
- เร่งแก้ปัญหาโครงการ Contract Farming

LIART

- ส่งเสริมการสร้าง Distribution Center ที่มุกดาหาร
- พัฒนาเมืองแฝด นครพนม-คำม่วน มุกดาหาร- สหวัณเขต

**๔.๒ แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ในบริบทของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม**

แผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อศึกษาสถานภาพและศักยภาพด้านทรัพยากร วัตถุดิบ แรงงาน ปัจจัยการผลิต และอุตสาหกรรมเป้าหมายในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อนำมาวิเคราะห์ความเหมาะสมและความสามารถในการพัฒนาพื้นที่ที่สอดคล้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศในอนาคต

๒. เพื่อให้มีแผนปฏิบัติการ แผนงาน โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมเฉพาะพื้นที่ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ นโยบายรัฐบาล นโยบายของกระทรวงอุตสาหกรรม และแผนแม่บทอุตสาหกรรมรายสาขาที่เหมาะสมกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่เป้าหมาย ทั้งในระยะสั้น ระยะปานกลาง และระยะยาว

๓. เพื่อเสนอแนะโครงการที่สามารถก่อให้เกิดความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมและพื้นที่เป้าหมายในกิจกรรมที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน หรือเกิดการรวมกลุ่มกัน (Cluster) ในประเทศ

๔. เพื่อกำหนด แผนงาน โครงการ และอุตสาหกรรมเป้าหมายในพื้นที่เขตเศรษฐกิจชายแดนและเขตอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาค เพื่อรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมที่เป็นการลงทุนร่วมกับประเทศเพื่อนบ้าน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาภูมิภาค

๑. เพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของอุตสาหกรรมเป้าหมาย

๒. ส่งเสริมการลงทุนและเชื่อมโยงการลงทุนอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพทั้งในภูมิภาคและประเทศเพื่อนบ้าน

๓. สร้างเครือข่ายวิสาหกิจ (Cluster) การพัฒนา SMEs และวิสาหกิจชุมชน

๔. ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรม

๕. เสริมสร้างสมรรถนะและศักยภาพการพัฒนาอุตสาหกรรม และอนุรักษ์พลังงานทดแทน

ความเชื่อมโยงเชิงพื้นที่อุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

พื้นที่ที่มีศักยภาพด้านอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๑. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนกลุ่มที่ ๑ (จังหวัดเลย หนองคาย อุดรธานี หนองบัวลำภู) การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมชายแดนที่เขตพื้นที่อำเภอเมืองติดต่อกันระหว่างจังหวัดอุดรธานี และจังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน

๒. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนกลุ่มที่ ๒ (จังหวัดมุกดาหาร สกลนคร นครพนม) จังหวัดมุกดาหารเป็นศูนย์การผลิต รวบรวม แปรรูป และกระจายสินค้า (Distribution center)

๓. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (จังหวัดร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์) เป็นศูนย์กระจายสินค้า (Distribute Center) ซึ่งกระจายสินค้าสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ หรือเชื่อมโยงสู่ท่าเรือหลัก

๔. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างกลุ่มที่ ๑ (จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์) เป็นฐานการผลิตภาคอุตสาหกรรม ได้แก่ เขตอุตสาหกรรม สุรนารี เขตอุตสาหกรรมแก้งสนามนาง เขตอุตสาหกรรมนวนคร ที่อำเภอสูงเนิน

๕. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างกลุ่มที่ ๒ (จังหวัดอุบลราชธานี อำนาจเจริญ ศรีสะเกษ ยโสธร) จัดตั้งเขตเศรษฐกิจชายแดน (Special Border Economic Zone) ที่จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อผลักดันการสร้างศูนย์กระจายสินค้าและระบบ Logistics ที่ด่านพรมแดนช่องเม็ก รวมทั้งเป็นศูนย์การแปรรูปสินค้าและวัตถุดิบ เพื่อการส่งออก

ความเชื่อมโยงด้านอุตสาหกรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

อุตสาหกรรมยางพารา

สปป.ลาว มีพื้นที่ที่เหมาะสมต่อการเพาะปลูกยางพาราได้แก่ หลวงน้ำทา อุดมไชย เวียงจันทน์ ไชยบุรี บอลิคำไชย คำม่วน และจำปาสัก เชกอง ซึ่งเชื่อมโยงกับจังหวัดเลย หนองคาย นครพนม มุกดาหาร อุบลราชธานี

อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร

อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร ได้แก่ ข้าวโพด มันสำปะหลัง ถั่วเขียว ถั่วเหลือง ถั่วลิสง ซึ่ง สปป.ลาว มีศักยภาพในด้านพื้นที่เพาะปลูก ชลประทาน และแรงงานสนับสนุน ซึ่งสามารถเป็นแหล่งสนับสนุนด้านวัตถุดิบให้แก่ไทย โดยการทำ Contract Farming

อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร

เส้นทางที่ไทยกับ สปป.ลาว เชื่อมโยงอุตสาหกรรมแร่ธาตุ โดยการนำเข้าแร่มาเพิ่มมูลค่าภายในประเทศในภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังไม่มีโรงถลุงแร่โดยตรง แต่เป็นเส้นทางในการเชื่อมโยงแร่ของสปป.ลาวเข้าสู่ประเทศไทย

อุตสาหกรรมแปรรูปไม้

โดยไม้ที่ไทยนำเข้าจาก สปป.ลาว ได้แก่ มะค่า, ประดู่, ตะเคียนทอง, ยาง, ตะแบก, ไม้ซี, กวางแดง และ ไม้สัก นำมาแปรรูปเป็นเฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้ และวัสดุก่อสร้าง ซึ่งภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีโรงงานแปรรูปไม้ทั้งสิ้น ๙๕๑ โรง

อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีฐานการผลิต อุตสาหกรรมยานยนต์ และชิ้นส่วน และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตร โดยมาก สปป.ลาว จะทำการลงทุนกับนักลงทุนต่างชาติในเรื่อง การทำเกษตรกรรม ดังนั้น สปป.ลาว จึงมีความสำคัญที่จะต้องใช้เครื่องมือทางการเกษตร และยานยนต์ และชิ้นส่วนในทางการเกษตร จึงส่งผลให้มูลค่าการส่งออกยานยนต์ และชิ้นส่วน และเครื่องมือทางการเกษตรมีอัตราเพิ่มสูงขึ้น

LI RT

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยวที่สามารถเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านได้ ประกอบกับนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้มีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวที่สามารถเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านได้ จึงได้มีแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เรียกว่า “สี่เหลี่ยมมรกต” ซึ่งได้แก่ ประเทศไทย กัมพูชา สปป.ลาว และเวียดนาม

อุตสาหกรรมเป้าหมายของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

อุตสาหกรรมเป้าหมาย

๑. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนกลุ่มที่ ๑ (จังหวัดอุดรธานี หนองคาย เลย หนองบัวลำภู)

- อุตสาหกรรมยางพารา
- อุตสาหกรรมแปรรูปข้าว
- อุตสาหกรรมเอทานอล
- อุตสาหกรรมโปแตช
- อุตสาหกรรมแปรรูปมันสำปะหลัง
- อุตสาหกรรมแปรรูปอ้อย

๒. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนกลุ่มที่ ๒ (จังหวัดมุกดาหาร สกลนคร นครพนม)

- อุตสาหกรรมแปรรูปปศุสัตว์
- อุตสาหกรรมแปรรูปข้าว
- อุตสาหกรรมแปรรูปมันสำปะหลัง
- อุตสาหกรรมโปแตช
- อุตสาหกรรมแปรรูปอ้อย
- อุตสาหกรรมเอทานอล

๓. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (จังหวัดร้อยเอ็ด ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์)

- อุตสาหกรรมแปรรูปข้าว
- อุตสาหกรรมสิ่งทอ
- อุตสาหกรรมแปรรูปอ้อย
- อุตสาหกรรมแปรรูปมันสำปะหลัง
- อุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน
- อุตสาหกรรมเอทานอล

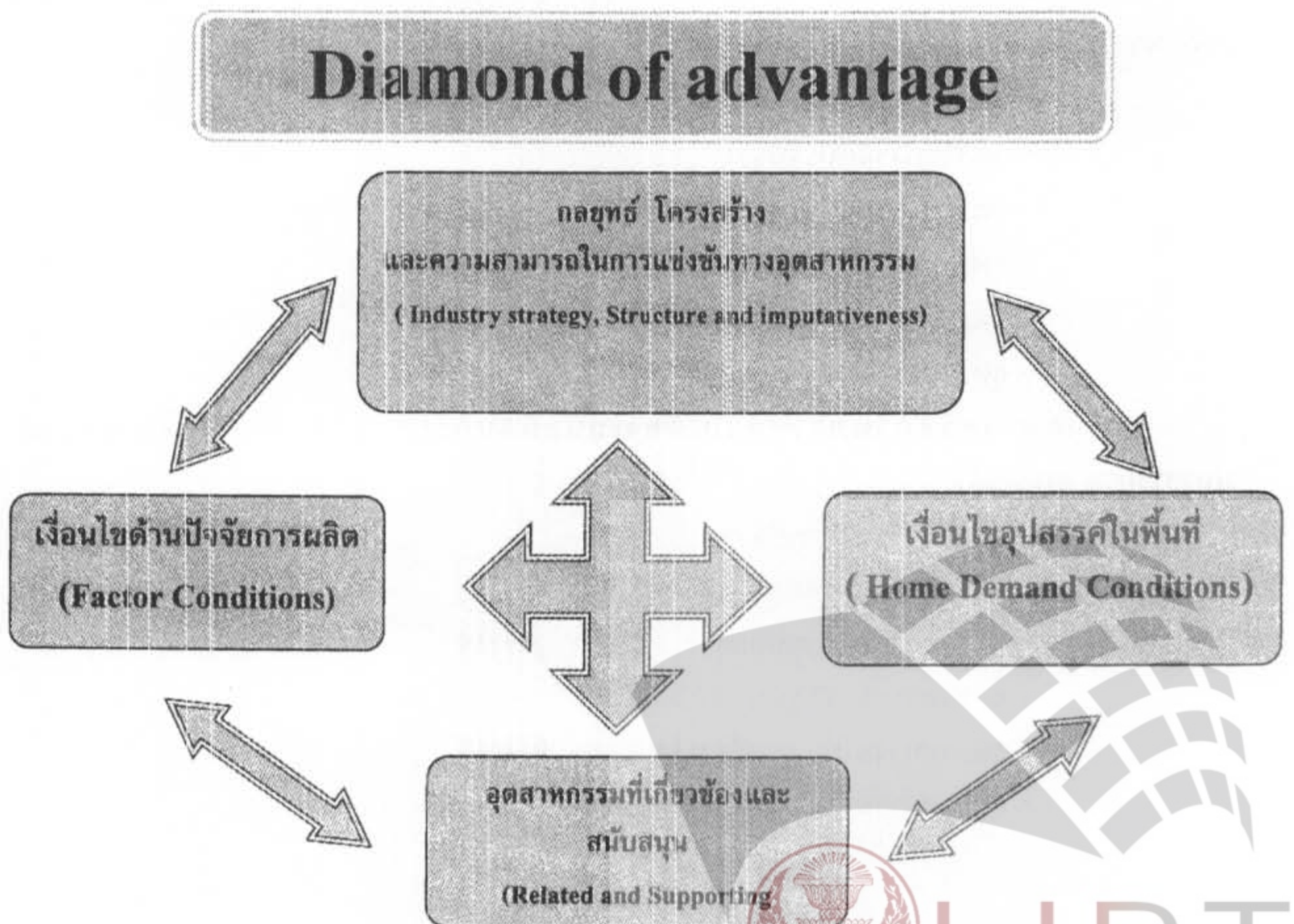
๔. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างกลุ่มที่ ๑ (จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์)

- อุตสาหกรรมแปรรูปข้าว
- อุตสาหกรรมแปรรูปมันสำปะหลัง
- อุตสาหกรรมสิ่งทอ
- อุตสาหกรรมแปรรูปอ้อย
- อุตสาหกรรมยานยนต์ และชิ้นส่วน
- อุตสาหกรรมยางพารา

๕. กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างกลุ่มที่ ๒ (จังหวัดอุบลราชธานี อำนาจเจริญ ยโสธร ศรีสะเกษ)

- อุตสาหกรรมแปรรูปข้าว
- อุตสาหกรรมแปรรูปปศุสัตว์
- อุตสาหกรรมแปรรูปมันสำปะหลัง
- อุตสาหกรรมเอทานอล
- อุตสาหกรรมแปรรูปอ้อย

การรวมกลุ่มอุตสาหกรรม

เกณฑ์การกำหนดคลัสเตอร์ (Cluster) ภูมิภาค

๑. การคัดเลือกผลิตภัณฑ์ในพื้นที่ที่มีลักษณะเด่นเป็นที่ยอมรับ
๒. เน้นการใช้ปัจจัยพื้นฐานในท้องถิ่นหรือปัจจัยการผลิตที่กำลังมีแนวโน้มการขยายการผลิตเพิ่มขึ้น
๓. ประเด็นยุทธศาสตร์ แนวทางการพัฒนากลุ่มจังหวัด อุตสาหกรรมเป้าหมายและการรวมกลุ่ม(cluster)

๔. อุตสาหกรรมและการเชื่อมโยงภายในกลุ่มจังหวัด การเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน คลัสเตอร์ (Cluster)

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๑. อุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์จากข้าวหอมมะลิ
 ๒. อุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์จากมันสำปะหลัง
 ๓. อุตสาหกรรมแปรรูปแปรรูปปศุสัตว์
 ๔. อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์
- ๔.๓ แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ในบริบทของ กรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม-

วิสัยทัศน์ พันธกิจ กรมทางหลวง

วิสัยทัศน์

"มุ่งมั่นพัฒนาระบบทางหลวงตามมาตรฐานสากลเพื่อเสริมสร้างคุณค่าต่อเศรษฐกิจและสังคม สสนองตอบความต้องการของผู้ใช้ทาง"

พันธกิจ

๑. พัฒนาโครงข่ายทางหลวงในเชิงบูรณาการ เพื่อตอบสนองต่อวาระแห่งชาติ และยุทธศาสตร์รายพื้นที่ โดยการดำเนินการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด
๒. รักษาระดับมาตรฐาน ความสามารถในการให้บริการของโครงข่ายทางหลวงสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ใช้ทางหลวง
๓. สร้างความเป็นเลิศด้านวิชาการวิศวกรรมงานทางการบริหารและกำกับดูแลการใช้ทางหลวง เพื่อให้เกิดระบบขนส่งที่มีประสิทธิภาพ และคำนึงถึงสังคมและสิ่งแวดล้อม
๔. พัฒนาระบบบริหารจัดการองค์กรให้มีประสิทธิภาพปรับเปลี่ยนทัศนคติ และวัฒนธรรมองค์กร เพื่อให้องค์กรสามารถตอบสนองต่อพลวัตของการเปลี่ยนแปลง

โครงการพัฒนาทางหลวงที่สำคัญ

๑. การจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาทางหลวงระยะ ๑๐ ปี (ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๙)

ข้อจำกัด/ความเสี่ยงในการวางแผนพัฒนาทางหลวง

- การจราจรผ่านเมือง (Through Traffic) และการจราจรท้องถิ่น (Local Traffic) ใช้เส้นทางร่วมกัน ทำให้การจราจรติดขัดโดยเฉพาะในเขตเมืองใหญ่
- ค่านิยมของสังคม (ความสะดวก ปลุกบ้านริมทางหลวง)

LIART

- ค่าใช้จ่ายในการเดินทางสูง เนื่องจากปัญหาติดขัดทางการจราจร
- ปัญหาคอขวด
- เขตทางน้อยไม่พอขยาย
- กฎหมาย เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงาน

โครงการพัฒนาทางหลวงระยะ ๑๐ ปี (๒๕๕๐ - ๒๕๕๙)

๕ ปีแรก ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๔		
ประเภทโครงการ	ระยะทาง (กม.)/แห่ง	ค่าก่อสร้าง (ล้านบาท)
๑. Motorway	๒๕๐	๙,๗๐๐ (จัดกรรมสิทธิ์ที่ดิน)
๒. ๔ Lane Phase ๒	๘๐๐	๑๗,๐๐๐
๓. Others – Widening, Bypass, New Route, etc.		
๕ ปีหลัง ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙		
ประเภทโครงการ	ระยะทาง (กม.)/แห่ง	ค่าก่อสร้าง (ล้านบาท)
๑. Motorway	๗๐๐	๑๖๐,๐๐๐
๒. ๔ Lane Phase ๒	๑,๒๐๐	๒๖,๐๐๐
๓. Others – Widening, Bypass, New Route, etc.		

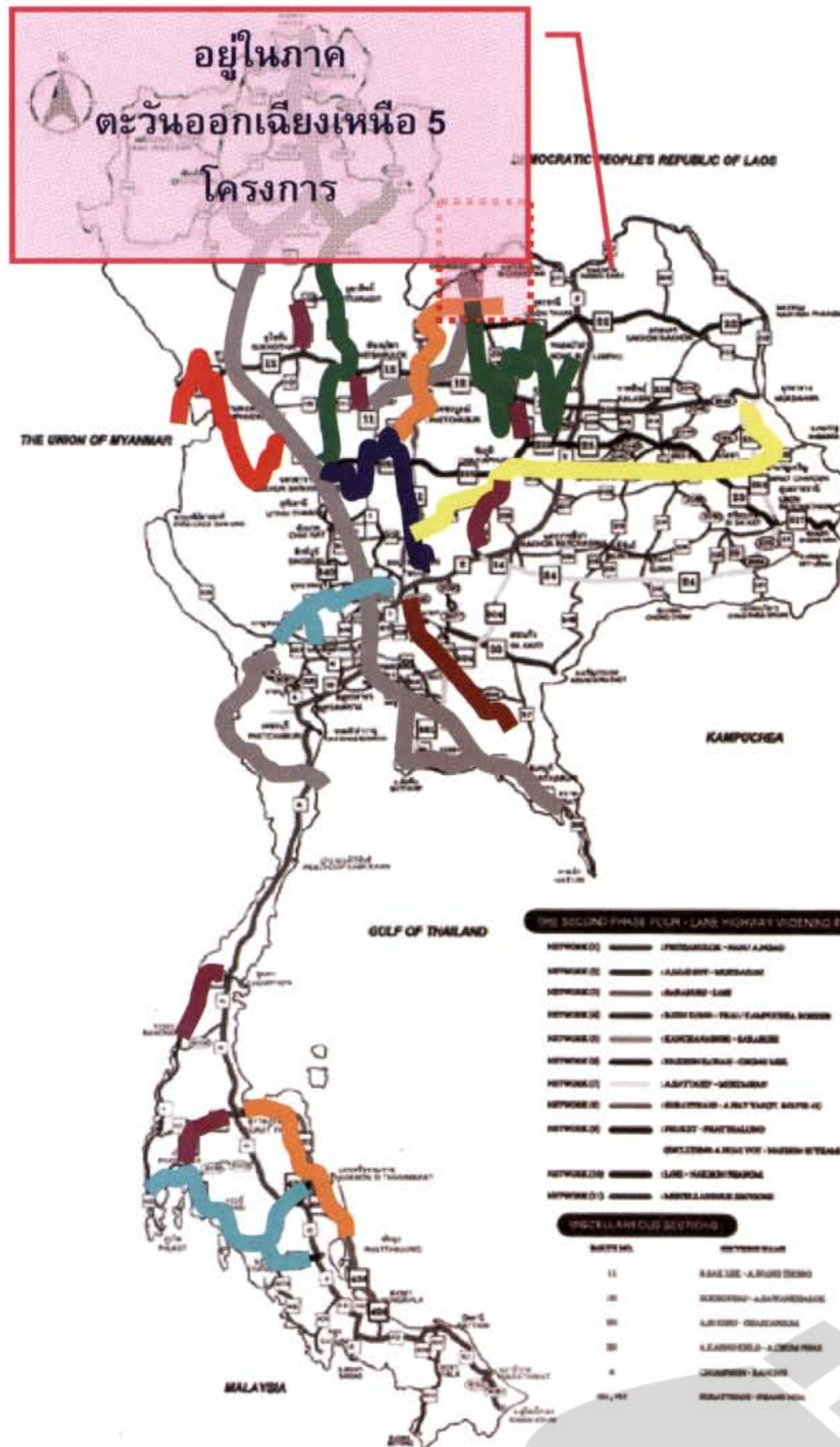
๒. โครงการก่อสร้างทางสายหลักเป็น ๔ ช่องจราจร แบ่งออกเป็น

- โครงการก่อสร้างทางสายหลักเป็น ๔ ช่องจราจร (ระยะที่ ๑) ระยะทาง ๑,๘๙๑/กม.

แล้วเสร็จ

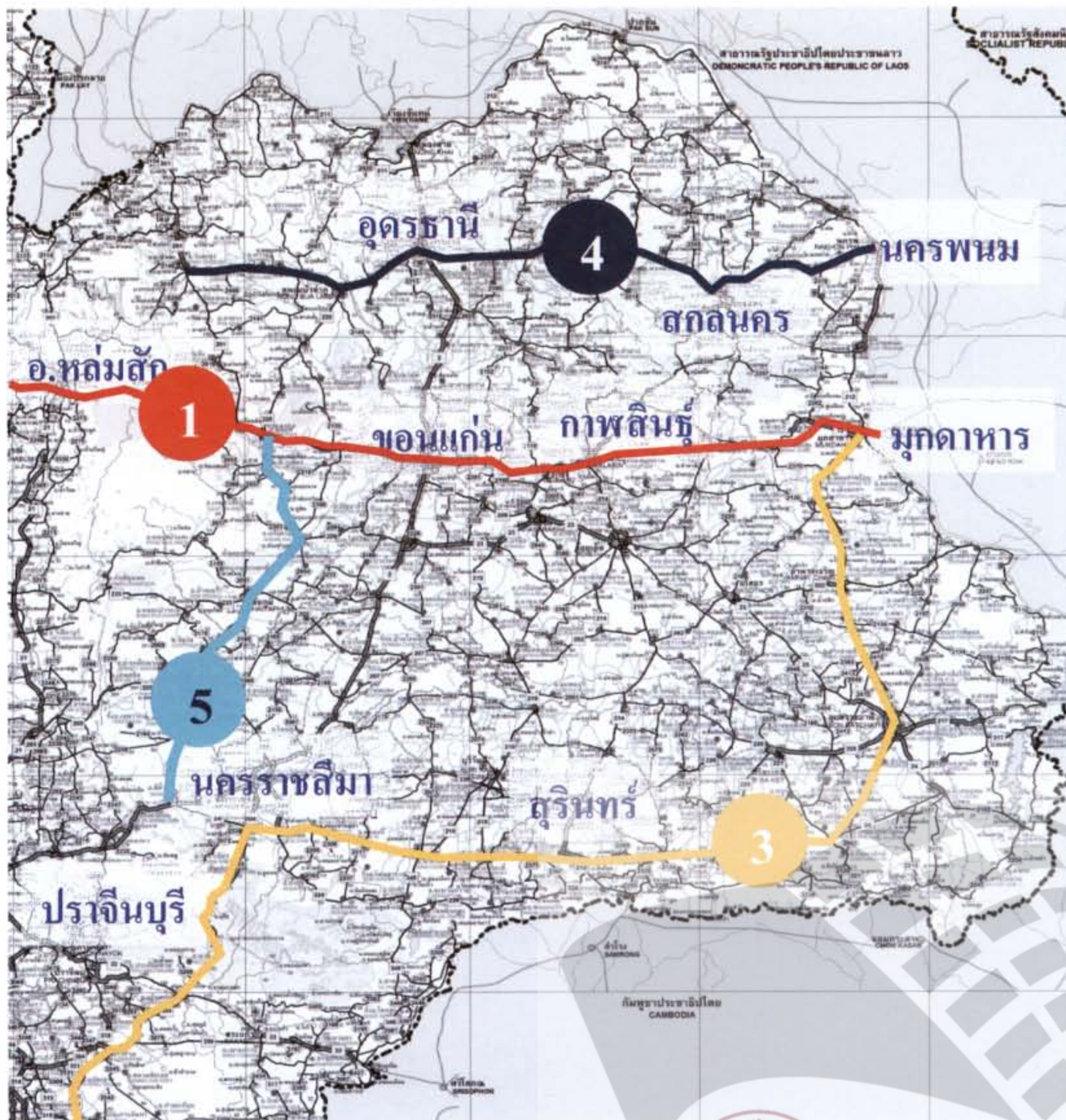
- โครงการก่อสร้างทางสายหลักเป็น ๔ ช่องจราจร (ระยะที่ ๒) ๑๑ โครงการ ระยะทาง ๕,๓๕๘ กิโลเมตร แล้วเสร็จ ๒,๒๗๐ กิโลเมตร อยู่ระหว่างดำเนินการ ๕๒๖ กิโลเมตร

LIRT

โครงการถนน ๔ ช่องจราจร ระยะที่ ๒ ในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

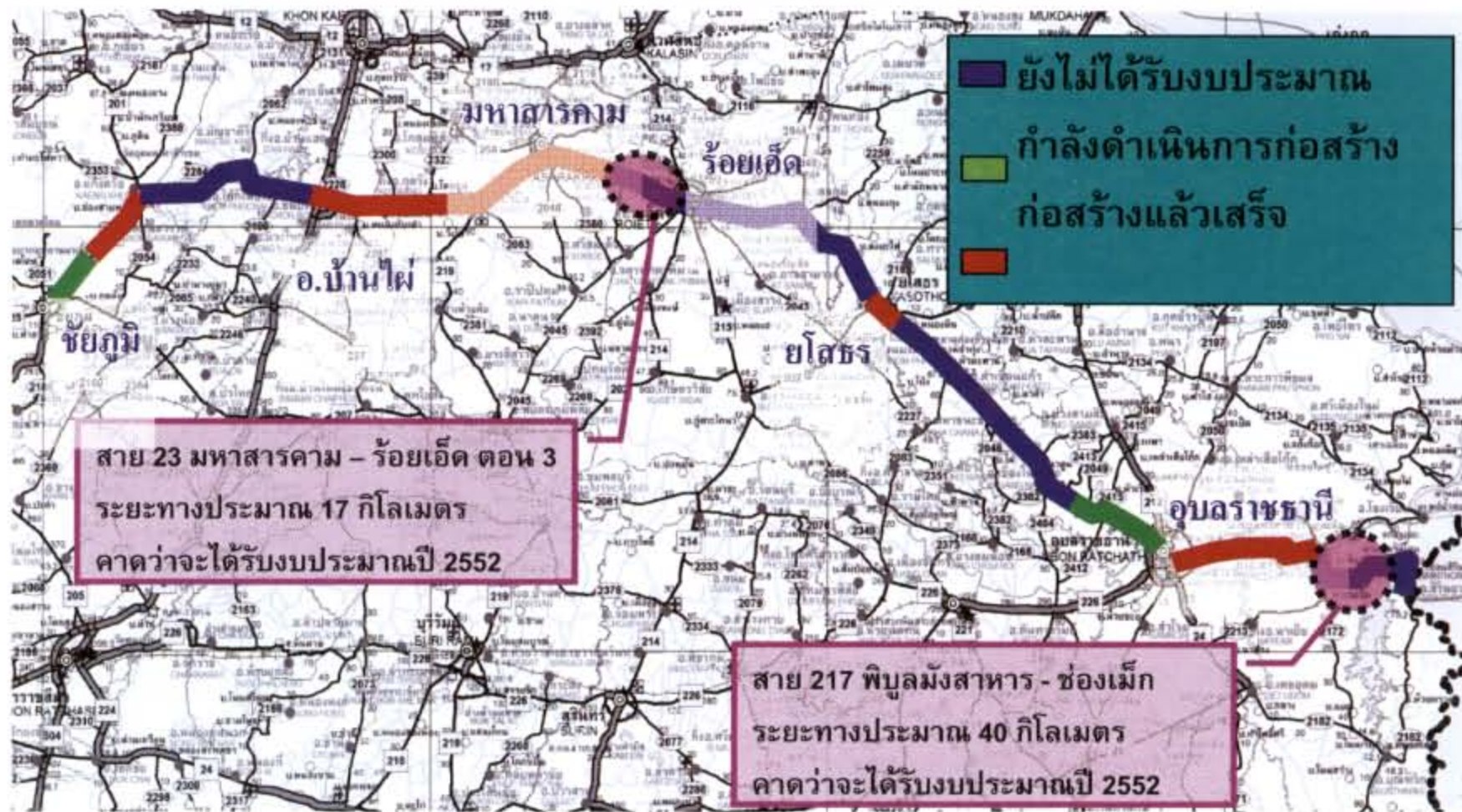
- โครงการขั้วที่ ๑ สาย อ.แม่สอด-ตาก-สุโขทัย-พิษณุโลก-ขอนแก่น-กาฬสินธุ์-มุกดาหาร ระยะทาง ๘๓๕ กม.
- โครงการขั้วที่ ๒ สาย นครสวรรค์-ชัยภูมิ-อ.บ้านไผ่-มหาสารคาม-ร้อยเอ็ด-ยโสธร-อุบลราชธานี-ช่องเม็ก ระยะทาง ๖๔๖ กม.
- โครงการขั้วที่ ๓ สาย อ.สัตหีบ-อ.พนมสารคาม-อ.กบินทร์บุรี-อ.ปักธงชัย-อ.โชคชัย-อ.นางรอง-อ.ปราสาท-อุบลราชธานี-มุกดาหาร (รวม อ.สีคิ้ว-อ.โชคชัย)ระยะทาง ๘๗๒ กม.
- โครงการขั้วที่ ๔ สาย เลย-อุดรธานี- นครพนม ระยะทาง ๓๖๒ กม.
- โครงการขั้วที่ ๕ สายอื่น ๆ ได้แก่ สาย อ. สีคิ้ว- ชัยภูมิ, สาย อ.แก้งคร้อ- อ.ชุมแพ ระยะทาง ๕๐๗ กม.

LIART

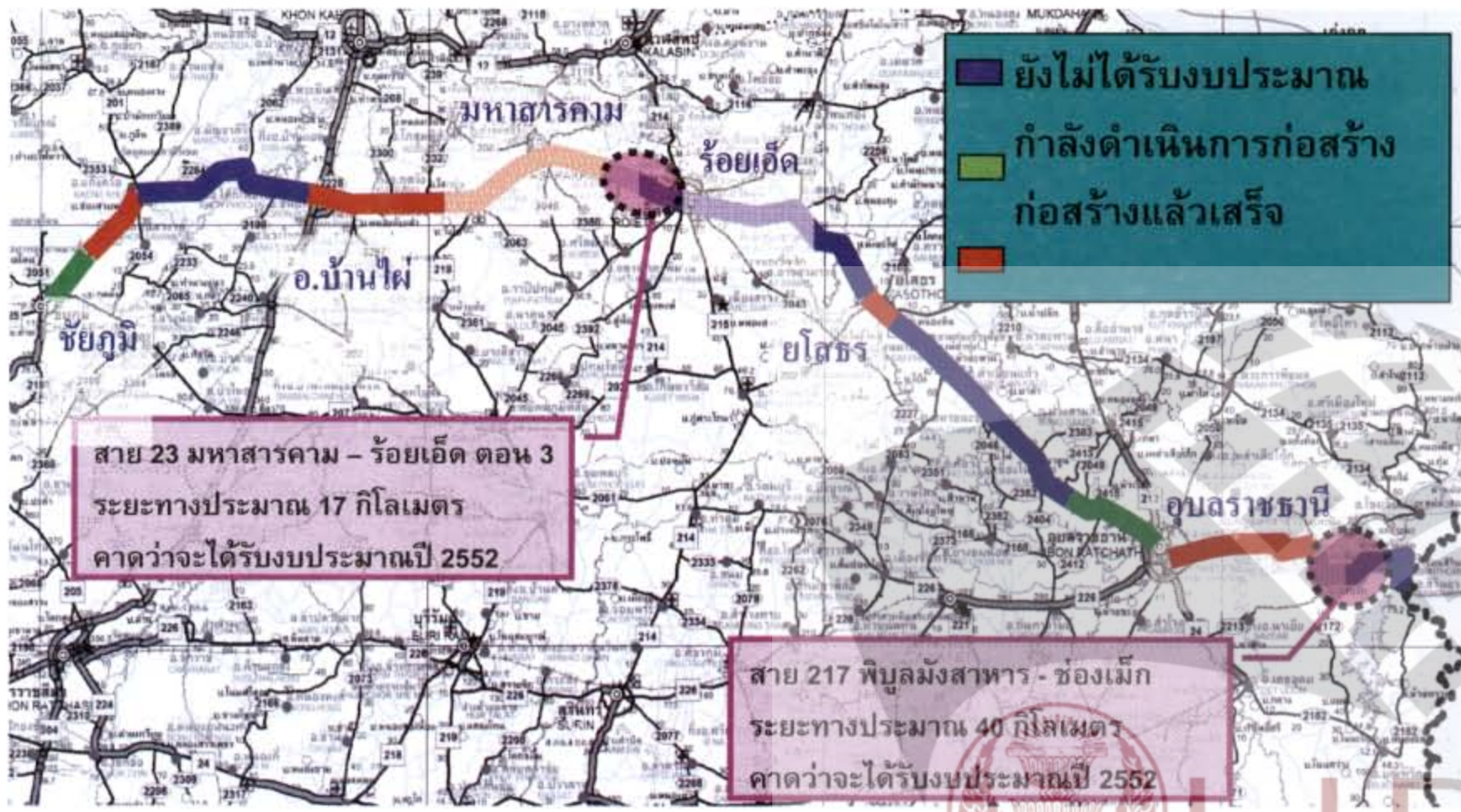
โครงข่ายที่ ๑ สาย อ.แม่สอด-ตาก-สุโขทัย-พิษณุโลก-ขอนแก่น-กาฬสินธุ์-มุกดาหาร
ระยะทาง ๘๓๕ กม.

โครงข่ายที่ 2 สาย นครสวรรค์-ชัยภูมิ-มหาสารคาม-ร้อยเอ็ด-
ยโสธร-อุบลราชธานี-ช่องเม็ก

- โครงข่ายที่ ๒ สาย นครสวรรค์-ชัยภูมิ-อ.บ้านไผ่-มหาสารคาม-ร้อยเอ็ด-ยโสธร-
อุบลราชธานี-ช่องเม็ก ระยะทาง ๖๕๖ กม.

โครงข่ายที่ 2 สาย นครสวรรค์-ชัยภูมิ-มหาสารคาม-ร้อยเอ็ด-
ยโสธร-อุบลราชธานี-ช่องเม็ก

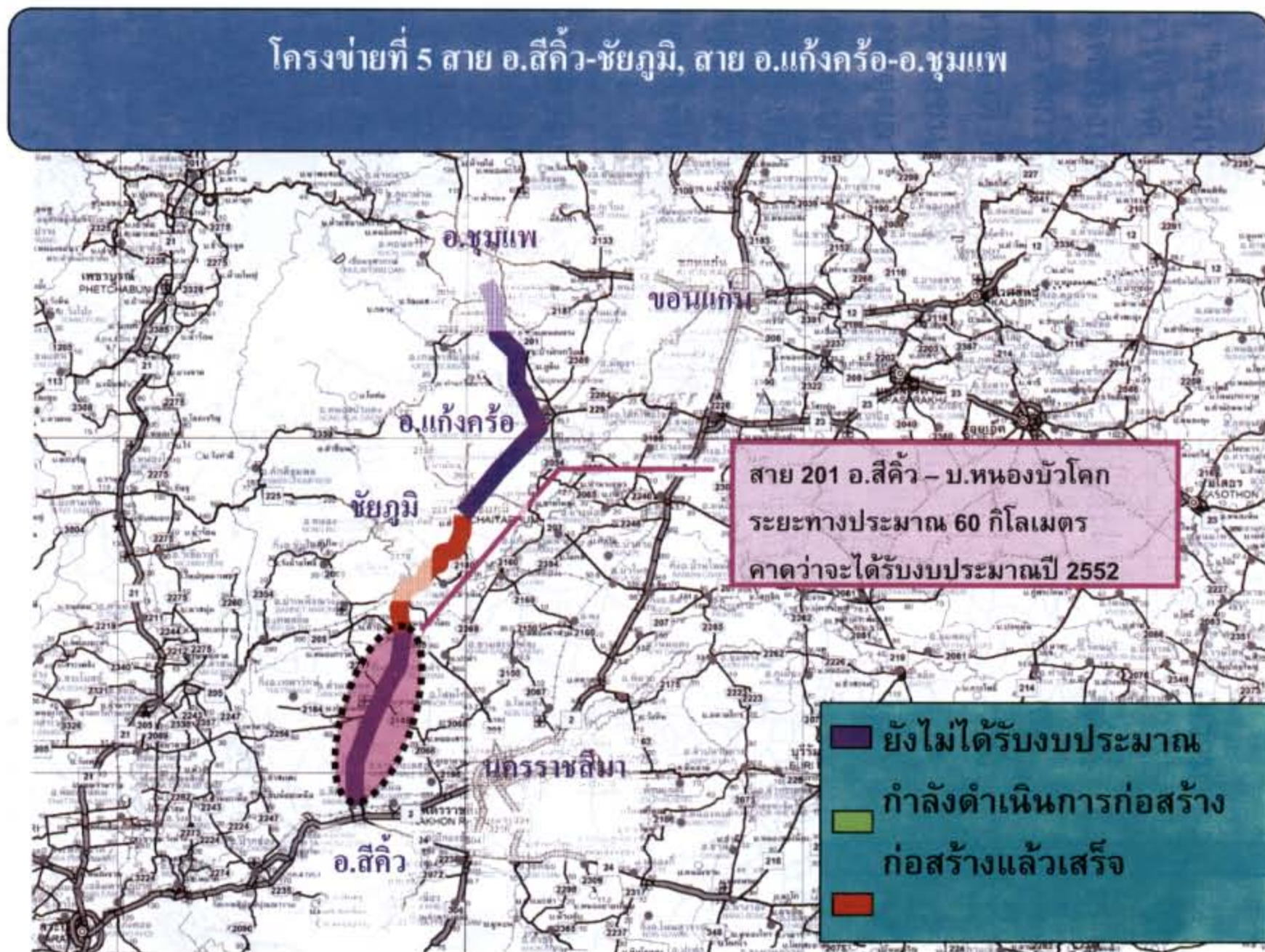
- โครงข่ายที่ ๓ สาย อ.สัทธิษ-อ.พนมสารคาม-อ.กบินทร์บุรี-อ.ปักธงชัย-อ.โชคชัย-อ.นางรอง-อ.ปราสาท-อุบลราชธานี-มุกดาหาร (รวม อ.สีคิ้ว-อ.โชคชัย)ระยะทาง ๘๗๒ กม.

- โครงข่ายที่ ๔ สาย เลย-อุดรธานี- นครพนม ระยะทาง ๓๖๒ กม.

- โครงข่ายที่ ๕ สายอื่น ๆ ได้แก่ สาย อ. สีคิ้ว- ชัยภูมิ, สาย อ.แก่งคร้อ- อ.ชุมแพ ระยะทาง ๕๐๗ กม.

๓. โครงการทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง (Motorway)

ลักษณะของทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง

- ควบคุมการเข้า - ออก แบบสมบูรณ์ตลอดเส้นทาง
- ไม่มีจุดตัดหรือทางแยก ใช้สะพานข้ามแยก หรือทางแยกต่างระดับ
- ความเร็วในการออกแบบ ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง
- จัดเก็บค่าผ่านทาง (Toll Road)
- จุดบริการทางหลวงทุก ๑๕-๒๐ กิโลเมตร (Service Area)
- ติดตั้งโทรทัศน์วงจรปิดและโทรศัพท์ฉุกเฉินตลอดเส้นทาง

วัตถุประสงค์ของทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง

- เพื่อกำหนดโครงข่ายที่มีมาตรฐานสูง เสริมสร้างสมรรถนะทางเศรษฐกิจของประเทศ
- เพื่อเป็นระบบโครงสร้างพื้นฐานหลักในการสนับสนุนนโยบายกระจายความเจริญสู่ภูมิภาค
- เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเมืองหลักในภูมิภาค

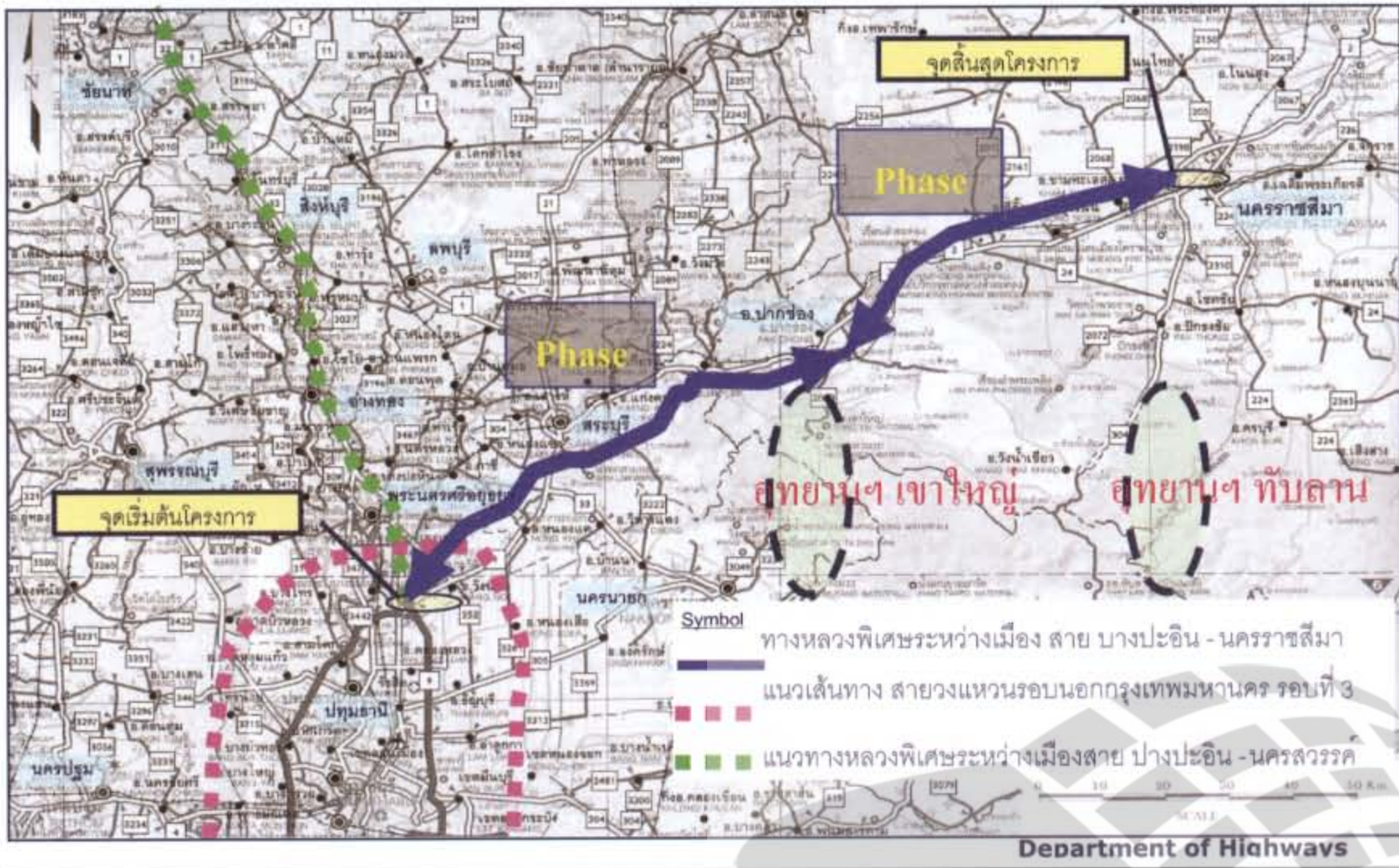

LIART

โครงการระยะเร่งด่วน ปี ๒๕๕๐-๒๕๖๐

ลำดับที่	ทางหลวงพิเศษหมายเลข	ชื่อโครงการ	ระยะทาง	ค่าก่อสร้าง ล้านบาท
เส้นทางสู่ภาคกลาง/ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ				
๑	๖	บางปะอิน-สระบุรี-นครราชสีมา	๑๙๙	๕๙,๐๐๐
เส้นทางสู่ภาคตะวันตก/ภาคใต้				
๒	๘๑	บางใหญ่-บ้านโป่ง-กาญจนบุรี	๙๘	๒๔,๐๔๐
๓	๘	นครปฐม-สมุทรสงคราม-ชะอำ	๑๓๔	๓๘,๒๐๐
เส้นทางสู่ภาคตะวันออก				
๔	๗	ชลบุรี-พัทยา-มาบตาพุด	๘๙	๑๐,๖๐๐
เส้นทางสู่ภาคกลาง/ภาคเหนือ				
๕	๕	บางปะอิน-นครสวรรค์	๑๘๐	๓๘,๑๖๐
รวม			๗๐๐	๑๗๐,๐๐๐

ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง
หมายเลข 6 บางปะอิน - สระบุรี - นครราชสีมา

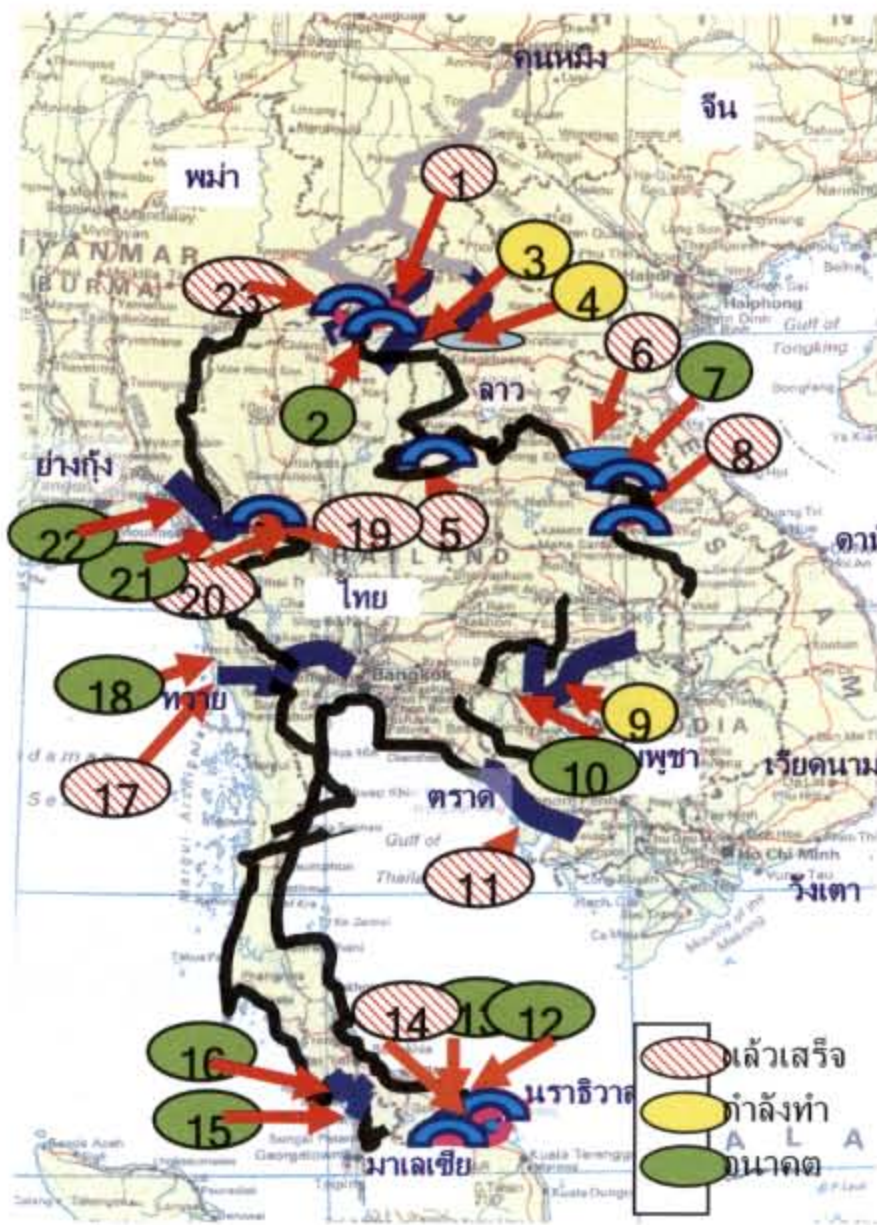

ปัญหา/อุปสรรค ในการพัฒนาทางหลวง

- ปัญหาด้านงบประมาณ
- ปัญหาด้านนโยบาย (ความต่อเนื่องของนโยบาย)
- ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม
- การมีส่วนร่วมของประชาชน

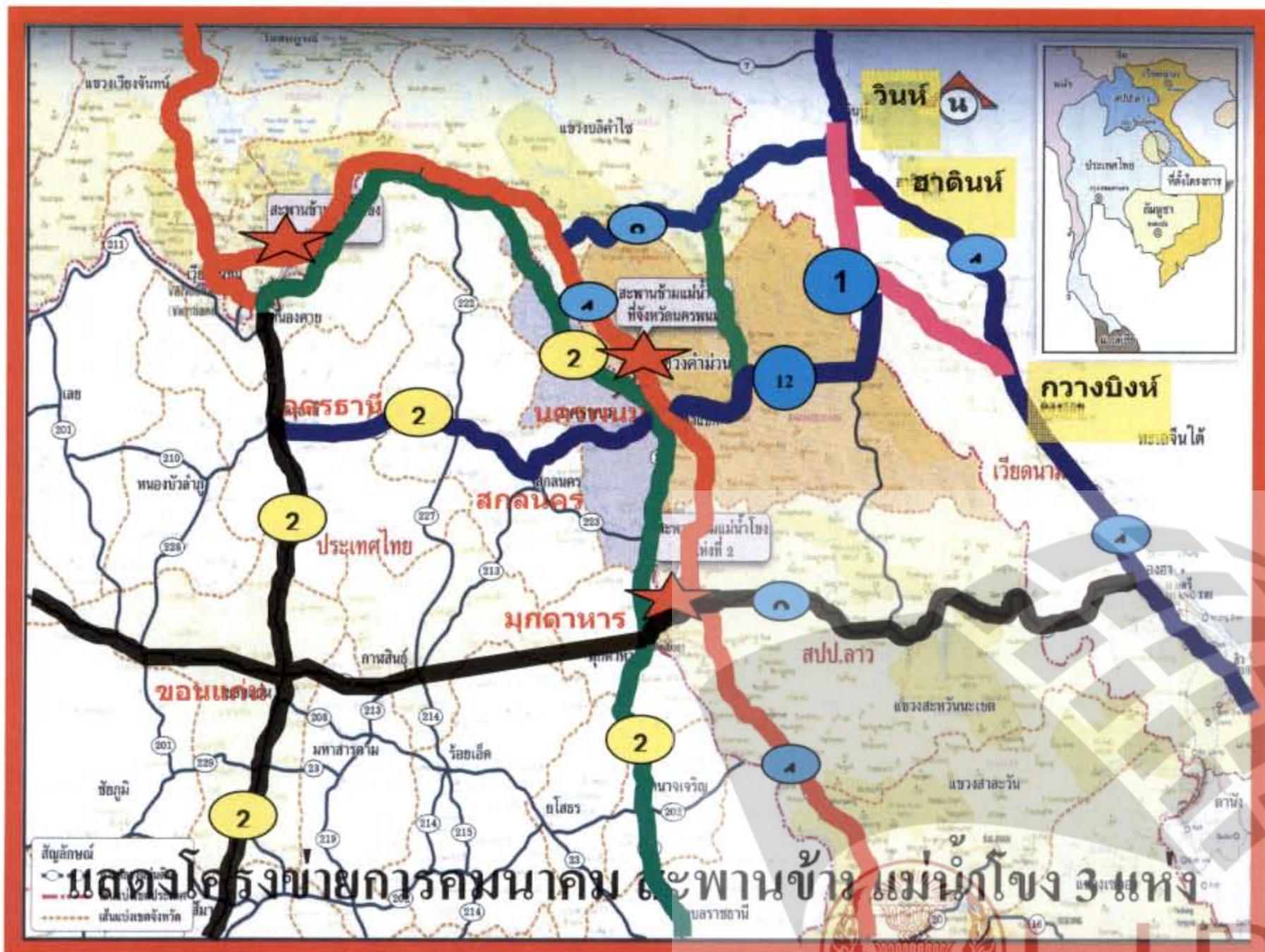

๔. โครงการพัฒนาทางหลวงระหว่างประเทศ

โครงการพัฒนาทางหลวงระหว่างประเทศ

- ไทย - ลาว (8 โครงการ)**
1. โครงการถนนสาย ห้วยทราย - หลวงน้ำทา - บ่อเต็น
 2. โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง เชียงของ / ห้วยทราย
 3. โครงการก่อสร้างถนนสาย ห้วยโก๋น - ปากแบ่ง
 4. โครงการปรับปรุงถนนในหลวงพระบางสายแยกถนน 13 เหนือ - ถนนฝั่งโลก
 5. โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเหือง อ.ท่าลี่ จ.เลย
 6. โครงการก่อสร้างถนนเชื่อมท่าเทียบเรือ(บ.เวินใต้) - ทางหลวงหมายเลข 13 ของลาว
 7. โครงการ สะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 3 (นครพนม)
 8. โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง แห่งที่ 2 (มุกดาหาร)
- ไทย - กัมพูชา (3 โครงการ)**
9. โครงการก่อสร้างถนนสาย 67 ช่องสะง่า - อัลลองเวง - เสียมราฐ
 10. โครงการก่อสร้างถนนสาย 68 ช่องจอม - กรอลันท์
 11. โครงการก่อสร้างถนนสาย 48 เกาะกง - สระอิมเบิล
- ไทย - มาเลเซีย (5 โครงการ)**
12. โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโกลกที่ อ.ตากใบ
 13. โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโกลก (แห่งที่ 2) ที่ อ.สุไหงโกลก
 14. โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโกลกที่ บ.บุเกะตา อ.แว้ง
 15. โครงการถนนสายนาทวี-บ้านประกอบ/คูเรียนบุหรอง-อลอลสตาร์
 16. โครงการถนนสายสตูล-วังประจัน/วังเกลียน-เปอร์ลิส ตอน ควนสตอ-วังประจัน
- ไทย - พม่า (6 โครงการ)**
17. โครงการก่อสร้างถนนสาย กาญจนบุรี - ทวาย ตอน บ.พุน้ำร้อน - ชายแดนไทย/พม่า (บ.แม่ระมาด)
 18. โครงการก่อสร้างถนนสาย บ.แม่ระมาด - ทวาย
 19. โครงการก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-พม่า อ.แม่สอด จ.ตาก
 20. โครงการก่อสร้างถนน สายเมียวดี - เชียงเขาคะนาวศรี(18 กม.)
 21. โครงการก่อสร้างถนน สายเชียงเขาคะนาวศรี - กอกระเร็ก (40 กม.)
 22. โครงการก่อสร้างถนนสายไทย-พม่า-อินเดีย ช่วง กอกระเร็ก-ท่าดอน
 23. โครงการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำสายแห่งที่ 2 อ.แม่สาย จ.เชียงราย

ทางหลวงหมายเลข ๖๗ ช่องสะง่า - อีลลองเวง - เสียมราฐ (๑๕๑ กม.)

ทางหลวงหมายเลข 67
ช่องสะง่า - อีลลองเวง - เสียมราฐ (151 กม.)

มติ ครม. 10 มิ.ย.46 มีดังนี้
ฝั่งกัมพูชา

- ก่อสร้างลาดยางถนนจาก ช่องสะง่า - อีลลองเวง ระยะทาง 20 กม. วงเงิน 95 ลบ.
- ซ่อมแซมแรงดัน ถนนจาก อีลลองเวง - เสียมราฐ ระยะทาง 131 กม. วงเงิน 13 ลบ.
- ศึกษาความเหมาะสมและออกแบบรายละเอียด จาก อีล ลองเวง - เสียมราฐ ระยะทาง 131 กม. วงเงิน 18 ลบ.

ฝั่งไทย

- ก่อสร้างถนนฝั่งไทย จาก บ.แซร์ไปร์ อ.กุฉินท์-ช่องสะง่า ระยะทาง 12.7 กม. วงเงิน 103 ลบ.

งานสำรวจและออกแบบ (ให้เปล่า)

- จุดमानแดนที่ช่องสะง่าเปลี่ยนแนวใหม่ไปทางด้านตะวันตกประมาณ 300 เมตร ที่มีการเห็นชอบร่วมกันทั้งสองฝ่าย
- ช่วง อีลลองเวง - เสียมราฐ ได้มีการกั้นแนวช่วงปลายประมาณ 40 กม. รวม 2 ครั้งเนื่องจากอยู่ในเขตอนุรักษ์ ของ UNESCO โดยจะมีการก่อสร้าง ทางเลียบเมืองอีลลอมวงรวมทั้งปรับปรุงถนนให้แยกเข้าสู่ปราสาทบันทายศรี ด้วย รวมระยะทางทั้งสิ้น 131 กม.
- 27 ม.ค.49 ทล. ได้ทำการศึกษาและสำรวจออกแบบแล้วเสร็จและส่งมอบ เอกสารให้กัมพูชา

งานซ่อมบำรุง (ให้เปล่า)

งานซ่อมบำรุงช่วง อีลลอมวง-เสียมราฐ เวลาดำเนินการ90วัน (1 พ.ย.48 - 29 ม.ค.49) ค่างาน 12,493 ลบ. ดำเนินการแล้วเสร็จเมื่อ 25 ธ.ค.48

งานก่อสร้าง (ให้เปล่า)

งานก่อสร้างช่วง ช่องสะง่า - อีลลองเวง สัญญา 210วัน (27 พ.ย.48 - 18มิ.ย. 49) ค่างาน91,991 ลบ. ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จ (21 ก.ค.49)

สถานะปัจจุบัน

- พิธีวางศิลาฤกษ์ช่วงอีลลอมวง-เสียมราฐ จัดขึ้นที่อีลลอมวงเมื่อ 27 ธ.ค. 49
- กัมพูชาขอกู้เงินไทย 1,300 ล้านบาทเพื่อก่อสร้างถนนช่วงอีลลอมวง-เสียมราฐ
- ถนนช่วงอีลลอมวง-เสียมราฐ อยู่ในระหว่างการก่อสร้าง โดย บริษัท ข.การช่าง จำกัด(มหาชน) (สัญญา 15 มิ.ค.50 - 13 มิ.ค.52) ผลงาน 50% (ก.ค.51)

ทางหลวงหมายเลข ๖๘ ช่องจอม - กรอลัน (๑๒๒ กม.)

ทางหลวงหมายเลข 68

ช่องจอม - กรอลัน (122 กม.)

- 8 พ.ย.47 รมต. โยธาธิการและขนส่งกัมพูชาขอให้ไทยช่วยศึกษาถนนสายนี้
- 16 ก.พ.48 นรม.กัมพูชามีหนังสือถึง นรม.ทักษิณ ขอกู้เงินก่อสร้าง (แจ้งว่าได้ศึกษาและออกแบบแล้ว)
- 2 พ.ค.48 ทล.เสนอความเห็นให้ กต.สรุปว่า ทางสาย 68 อยู่ในกรอบ ACMECS แนวทางขนานกับสาย 67 แต่ห่างกันประมาณ 50 กม.
- 10 ส.ค.48 นรม. ไทย (พตท.ดร.ทักษิณ) แจ้ง นรม.กัมพูชาว่าให้รัฐบาลชุดใหม่พิจารณา
- 15 ต.ค.49 นรม. ไทย (พล.อ.สฤษดิ์) แจ้ง นรม.กัมพูชาว่าจะพิจารณาหลังจากสาย 48 และ 67 แล้วเสร็จ
- 22 พ.ค. 50 รมต.คมนาคม (พล.ร.อ.ธีระ) แจ้งว่า รมต.กัมพูชาขอให้ไทยช่วยเหลือเงินกู้โดยไม่ต้องรอให้สาย 48 และ 67 แล้วเสร็จ
- 17 ก.ค. 50 รมต.คมนาคม (พล.ร.อ.ธีระ) มีหนังสือเรียน รมต.คลังของไทยว่าควรสนับสนุนเงินกู้ 1,400 ลบ. (ค่าก่อสร้าง 1,280 ลบ. ค่าบูรณาราม 62 ลบ. บริหารโครงการ 20 ลบ. และเผื่อเหลือเผื่อขาด 38 ลบ.)
- 16 ส.ค.50 รมต.คมนาคม (พล.ร.อ.ธีระ) ประชุมกับ รมต.ขนส่งกัมพูชาที่ กทม. แจ้งว่าไทยยินดีสนับสนุนเงินกู้ 1,400 ลบ.
- ขณะนี้ กัมพูชา ทำเรื่องขอกู้เงินจากไทยผ่านกระทรวงการต่างประเทศแล้ว
- สตช. ร่วมกับ กต. และ ทล. เข้าตรวจสอบเส้นทางสาย 68 แล้ว เพื่อนำข้อมูลเข้าประชุมกับ กทบ. ที่มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานต่อไป
- 10 ม.ค.51 ประชุม กทบ. มติเห็นชอบให้กัมพูชากู้ 1,400 ลบ.
- 22 ม.ค.51 มติ ครม. อนุมัติตามผลการประชุม กทบ.
- 30 ม.ย.51 ประชุมร่วมไทย - กัมพูชาที่ NEDA เรื่อง

๔.๔ แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ในบริบทของ การรถไฟแห่งประเทศไทย กระทรวงคมนาคม
 โครงการก่อสร้างทางรถไฟสายบัวใหญ่ – ร้อยเอ็ด – มุกดาหาร – นครพนม
 แผนที่แสดงแนวเส้นทางรถไฟ

รายละเอียดโดยสังเขปของโครงการ

จากผลการสำรวจออกแบบเบื้องต้น (Preliminary Design) ในการศึกษาความเหมาะสมทางเศรษฐกิจและวิศวกรรม (Feasibility Study: F.S.) เมื่อปีพ.ศ. ๒๕๓๗ – ๒๕๓๘ (โดยการใช้จ่ายจากเงินรายได้ของการรถไฟฯ จำนวน ๑๕ ล้านบาท)

- ระยะทาง : ๓๖๘ กิโลเมตร
- จุดเริ่มต้นโครงการ : สถานีรถไฟชุมทางบัวใหญ่ อ.บัวใหญ่ จ.นครราชสีมา กม. ๓๗๕ (นับจากสถานีรถไฟกรุงเทพ)
- จุดสิ้นสุดโครงการ : สถานีรถไฟนครพนม อ.เมืองนครพนม จ.นครพนม กม. ๗๔๓ (นับจากสถานีรถไฟกรุงเทพ)

สถานีปลายทางที่สำคัญ

- สถานีหนองสองห้อง	อ.หนองสองห้อง	จ.ขอนแก่น
- สถานีนาเชือก	อ.นาเชือก	จ.มหาสารคาม
- สถานีวาปีปทุม	อ.วาปีปทุม	จ.มหาสารคาม
- สถานีร้อยเอ็ด	อ.เมืองร้อยเอ็ด	จ.ร้อยเอ็ด
- สถานีโพนทอง	อ.โพนทอง	จ.ร้อยเอ็ด
- สถานีหนองพอก	อ.หนองพอก	จ.ร้อยเอ็ด
- สถานีนิคมคำสร้อย	อ.นิคมคำสร้อย	จ.มุกดาหาร
- สถานีมุกดาหาร	อ.เมืองมุกดาหาร	จ.มุกดาหาร
- สถานีธาตุพนม	อ.ธาตุพนม	จ.นครพนม
- สถานีนครพนม	อ.เมืองนครพนม	จ.นครพนม

ลักษณะของโครงการโดยสังเขป

- ทางรถไฟรางเดี่ยว (Single Track: S.T.)
- ขนาดทางกว้าง ๑.๐๐ เมตร (Meter Gauge: M.G.)
- เดินขบวนรถไฟด้วยกำลังลากจูงจากรถจักรดีเซล (Diesel Locomotive)
- เขตกรรมสิทธิ์ที่ดินหรือเขตทาง (Right of Way: R.O.W.) กว้างรวม

๕๐ เมตร โดยแบ่งเป็นข้างละ ๒๐ และ ๓๐ เมตร จากแนวเส้นศูนย์กลางทาง (Center Line: C.L.) โดยข้างที่เป็น ๓๐ เมตร เพื่อไว้สำหรับการก่อสร้างทางคู่ (Double Track: D.T.) หรือทางที่ ๒ ในอนาคต เมื่อมีความต้องการ (Demands) ด้านการโดยสารและการสินค้าเพิ่มขึ้น จนทางเดี่ยวไม่สามารถรองรับได้

- รางเหล็กมีรูปร่างคล้ายตัวอักษรไอ (I) ขนาดน้ำหนัก ๑๐๐ ปอนด์ ต่อความยาว ๑ หลา (๔๙.๖๐๕ กก. / เมตร)
- หมอนรองรางชนิดคอนกรีตอัดแรง แบบแท่งเดี่ยว (Mono-block Prestressed Concrete Sleepers)
- ใช้เครื่องยึดเหนี่ยวรางกับหมอน แบบยืดหยุ่น หรือ สปริง (Elastic or Spring Type Fasteners)
- ระบบอาณัติสัญญาณและโทรคมนาคม (Signaling and Telecommunications: S & T system) เป็นระบบไฟสี (Colors Light) ควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ (Computer Base Interlocking: C.B.I.)

ผลการดำเนินงานที่ผ่านมา

- ศึกษาความเหมาะสมทางเศรษฐกิจและวิศวกรรม (Feasibility Study) ล่าสุด เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๗-๒๕๓๘
- ผลการศึกษาพบว่าโครงการลงทุนนี้จะให้อัตราผลตอบแทนทางตรงด้านเศรษฐกิจ (Economic Internal Rate of Return: EIRR) ประมาณร้อยละ ๑๐ ต่อปี

LIART

- การรถไฟฯ ได้เสนอขอรับการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการจ้างที่ปรึกษาให้ดำเนินการสำรวจออกแบบรายละเอียดทางวิศวกรรม (Detailed Design) จัดเตรียมเอกสารประกวดราคา (Tender Documents) และจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA Report) แต่ยังมีได้รับการจัดสรรจากสำนักงบประมาณ (สงป.) แต่อย่างไร

สรุปความคืบหน้า

- วันจันทร์ ที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๘ นายกรัฐมนตรี (พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร) ได้มอบหมายให้ สศช. จัดประชุม “นายกฯ พบภาคเอกชนกลุ่ม ๔ จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตอนบน (กาฬสินธุ์, นครพนม, มุกดาหาร และสกลนคร)” ณ โรงแรมโซฟิเทล ราชา ออคิด อ.เมืองขอนแก่น จ.ขอนแก่น

- ผลการประชุมมีมติ ๔ เรื่องใหญ่ ประกอบด้วย ๑๑ เรื่องย่อย โดยมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป

- ครม.มีมติเห็นชอบตามมติการประชุม “นายกฯ พบภาคเอกชนกลุ่ม ๔ จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน” เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๘ จากการประชุม ครม. สัญจร ที่จ.ขอนแก่น

- โครงการที่เกี่ยวข้องกับการรถไฟฯ คือการพัฒนาโครงข่ายระบบราง โดยให้กระทรวงคมนาคมทบทวนผลการศึกษามาแนวเดิม (สายบัวใหญ่ – ร้อยเอ็ด – มุกดาหาร) พร้อมกับศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการพัฒนาเส้นทางใหม่ (ขอนแก่น – เชียงยืน – ยางตลาด – โพนทอง – มุกดาหาร) โดยเร็ว

- การรถไฟฯ เสนอขอรับการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ เพื่อผูกพันเป็นค่าใช้จ่ายแต่ยังมีได้รับการพิจารณาจัดสรรเงินดังกล่าวนี้จาก สงป. แต่อย่างไร

แผนการดำเนินการในลำดับต่อไป

- การรถไฟฯ จะเจียดจ่ายเงินรายได้ของการรถไฟฯ จำนวน ๑๕ ล้านบาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการว่าจ้างที่ปรึกษา ให้ดำเนินการศึกษาทบทวนฯ ตามมติ ครม. ดังกล่าวต่อไป โดยจะดำเนินการคัดเลือกที่ปรึกษาในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ และการศึกษาจะแล้วเสร็จในปี พ.ศ. ๒๕๕๓

- หลังจากรับทราบผลการศึกษาทบทวนฯ ดังกล่าวข้างต้นแล้วการรถไฟฯ จะได้พิจารณาดำเนินการตามข้อเสนอแนะในผลการศึกษาต่อไป

๔.๕ แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ในบริบทของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย กระทรวงอุตสาหกรรม

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.)

ภารกิจหลักของ กนอ.

- การจัดตั้ง และพัฒนานิคมอุตสาหกรรม

LIART

- การร่วมดำเนินงานกับภาคเอกชนจัดตั้งและพัฒนานิคมอุตสาหกรรม
- การพัฒนาและบริหารท่าเรืออุตสาหกรรม
- การให้บริการและดูแลบำรุงรักษา พัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก
- การจัดการสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย และชุมชนสัมพันธ์
- การบริการเบ็ดเสร็จครบวงจร ด้านการอนุมัติ อนุญาตและสิทธิประโยชน์

วิสัยทัศน์(Vision)ของ กนอ. ปี ๒๕๕๒-๒๕๕๕

“เป็นองค์กรนำสร้างเมืองอุตสาหกรรม (Industrial Settlement) ที่มีคุณภาพและความยั่งยืน ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตเพื่อสมรรถนะการแข่งขันในระดับสากล”

นิคมอุตสาหกรรมที่ดำเนินการแล้วคือ (๓๘ นิคมฯ ใน ๑๕ จังหวัด)

๑. ลำพูน

- นิคมฯ ภาคเหนือ

๒. พิจิตร

- นิคมฯ พิจิตร

๓. สระบุรี

- นิคมฯ สระบุรี (แก่งคอย)
- นิคมฯ หนองแค

๔. พระนครศรีอยุธยา

- นิคมฯ ไฮเทค
- นิคมฯ บางปะอิน
- นิคมฯ สหรัตนนคร

๕. กรุงเทพฯ

- นิคมฯ บางชัน
- นิคมฯ ลาดกระบัง
- นิคมฯ อัญธานี

๖. สมุทรสาคร

- นิคมฯ สมุทรสาคร
- นิคมฯ สิ่งพิมพ์และบรรจุภัณฑ์
- นิคมฯ มหาราชนคร

๗. ราชบุรี

- นิคมฯ ราชบุรี, นิคมฯ VRM

๘. ประจวบคีรีขันธ์

- นิคมฯ เหล็กบางสะพาน

๙. สงขลา

- นิคมฯ ภาคใต้ จังหวัดสงขลา

๑๐. ปัตตานี

- นิคมฯ อาหารฮาลาล

๑๑. ขอนแก่น

- นิคมฯ ขอนแก่น

๑๒. ฉะเชิงเทรา

- นิคมฯ เวลโกรว์
- นิคมฯ เกตเวย์ ซิตี้, นิคมฯ TFD

๑๓. สมุทรปราการ

- นิคมฯ บางปู
- นิคมฯ บางพลี

๑๔. ชลบุรี

- นิคมฯ ชลบุรี (บ่อวิน)
- นิคมฯ อมตะนคร
- นิคมฯ ปิ่นทอง
- นิคมฯ ปิ่นทอง (แหลมฉบัง)
- นิคมฯ แหลมฉบัง
- นิคมฯ พานทองเกษม

๑๕. ระยอง

- นิคมฯ มาบตาพุด
- นิคมฯ เขมราชตะวันออก
- นิคมฯ ผาแดง
- นิคมฯ อีสเทิร์นซีบอร์ด
- นิคมฯ อมตะซิตี้
- นิคมฯ เขมราช อีสเทิร์นซีบอร์ด
- นิคมฯ เอเซีย
- นิคมฯ อาร์ ไอ แอล

กนอ. ดำเนินการเอง ๑๒ นิคมฯและร่วมดำเนินงาน ๒๖ นิคมฯ

พื้นที่นิคมอุตสาหกรรม

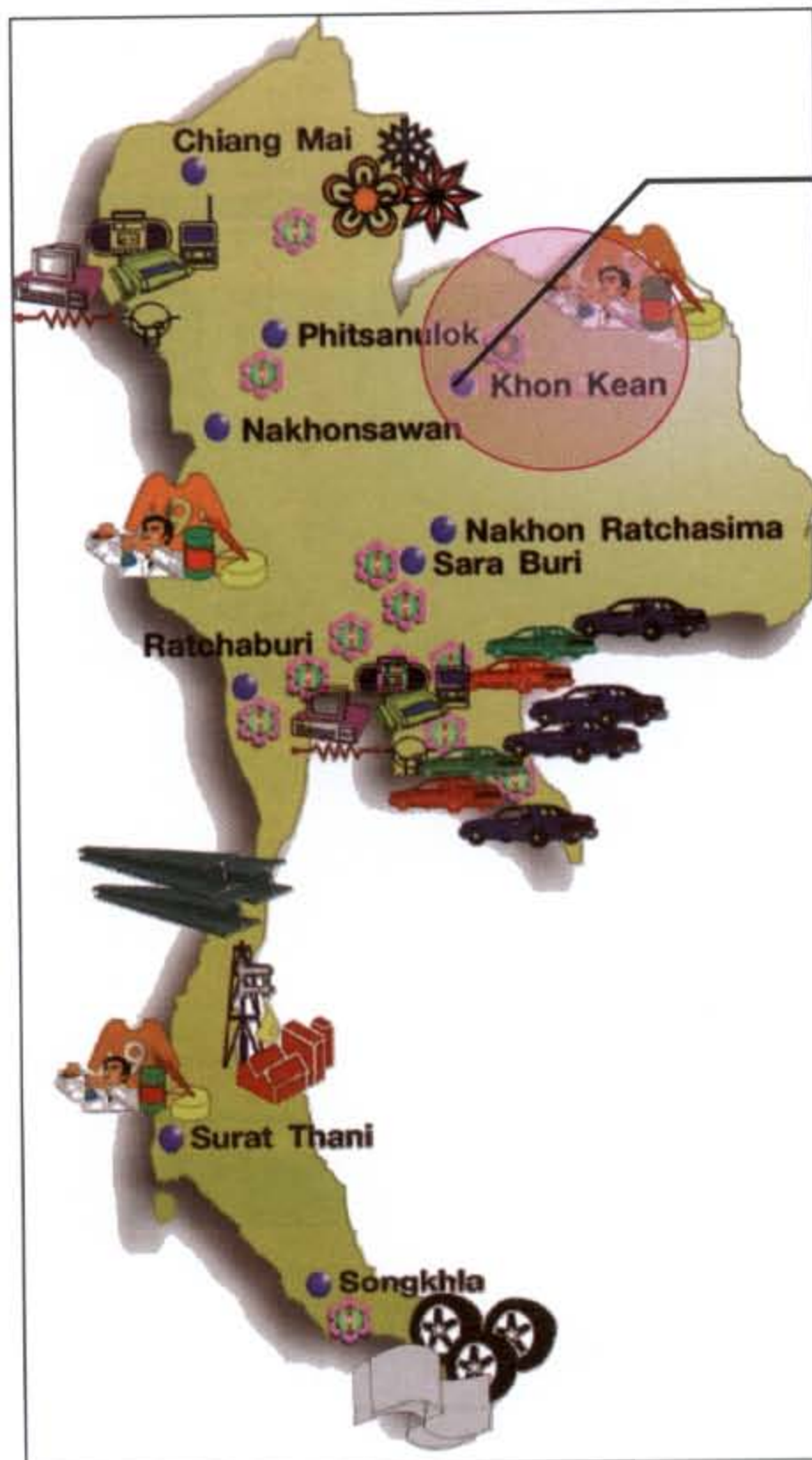
- พื้นที่ชายทั้งหมด = ๗๓,๔๙๔ ไร่
- พื้นที่คงเหลือ = ๑๖,๓๒๙ ไร่
- เงินลงทุน = ๑.๘ ล้านล้านบาท
- จำนวนแรงงาน = ๔๔๕,๒๓๗ คน
- จำนวนโรงงาน = ๓,๑๖๕ โรง

นิคมอุตสาหกรรมแบ่งตามภูมิภาค

- ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๑ นิคมฯ คิดเป็น ๓ %
- ภาคตะวันตก ๖ นิคมฯ คิดเป็น ๑๑ %
- ภาคเหนือ ๒ นิคมฯ คิดเป็น ๖ %
- ภาคตะวันออก ๑๗ นิคมฯ คิดเป็น ๔๕ %
- ภาคกลาง ๑๐ นิคมฯ คิดเป็น ๒๙ %
- ภาคใต้ ๒ นิคมฯ คิดเป็น ๖%

นิคมอุตสาหกรรม ๑ แห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นิคมฯ ขนาดย่อมจังหวัดขอนแก่น

แผนแม่บทการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- พื้นที่ ๑๖๘,๘๕๕.๕๐ ตร.กม. (๑๐๕.๕๓๕ ล้านไร่)
- ประชากร ๒๑.๓ ล้านคน
- จำนวนแรงงาน ๑๒ ล้านคน
- GRP/GDP = ๑๐.๓๗%

LIIRT

- อัตราการเติบโตของ GRP = ๒.๓๖%
- รายได้ต่อหัวประชากร ๓๒,๘๙๗ บาท/ปี

โครงการจัดทำแผนแม่บทการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อรองรับฝั่งประเทศ

หลักการและเหตุผล

๑. กนอ.มีหน้าที่จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภูมิภาคทั่วประเทศ
๒. พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีศักยภาพต่อการจัดตั้งนิคมฯ
๓. ปัจจุบันภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการพัฒนาพื้นที่เพื่อรองรับการประกอบกิจการอุตสาหกรรม เพียง ๑ แห่ง คือ นิคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม จ.ขอนแก่น
๔. กรมโยธาธิการและผังเมืองได้จัดทำผังประเทศ ผังภาค
 - เป็นกรอบชี้้นำการพัฒนาประเทศไทยให้มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน
 - เป็นกรอบเครื่องมือในการลงทุนของภาครัฐและเอกชน
 - เป็นกรอบชี้การพัฒนาพื้นที่ในระดับภาคของประเทศไทยให้เชื่อมโยงกัน
๕. มีแนวทางพัฒนานิคมฯที่สอดคล้องกับผังประเทศ
๖. มีข้อมูลตัดสินใจเลือกที่ตั้งนิคมฯในอนาคต
๗. สามารถนำผลการศึกษาไปดำเนินการวางแผนการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม และศึกษาความเหมาะสมเพื่อลงทุน (Market and Financial Feasibility Study) ตลอดจน การออกแบบรายละเอียด (Detailed Design) สำหรับการพัฒนาโครงการนิคมอุตสาหกรรมในพื้นที่เป้าหมายในระยะต่อไป

วัตถุประสงค์

๑. ทบทวนยุทธศาสตร์ และทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
๒. วิเคราะห์สถานะและแนวโน้มเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
๓. ศึกษาศักยภาพ โอกาสและความเป็นไปได้ทางการตลาด ปัญหาอุปสรรค และข้อจำกัดในการพัฒนาอุตสาหกรรมและจัดตั้งนิคมฯ
๔. ศึกษาและกำหนดบริเวณ ที่มีศักยภาพและความเหมาะสมต่อการจัดตั้งนิคมฯ

พื้นที่ศึกษา

- ๑๙ จังหวัด ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ระยะเวลาศึกษา

- ๒๑๐ วัน

กรอบแนวคิดในการจัดทำ Master Plan

๑. การวิเคราะห์สภาพปัจจุบันและแนวโน้มของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 - นโยบายและยุทธศาสตร์
 - สภาพเศรษฐกิจ
 - ผลผลิตในด้านอุตสาหกรรมเกษตรกรรมและทรัพยากรธรรมชาติ
 - การเชื่อมโยงและ การไหลเวียนสินค้า
 - ปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ สาธารณูปโภค สาธารณูปการ แรงงาน

LIART

๒. ผลการวิเคราะห์อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพและความต้องการใช้พื้นที่ของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรม

๒.๑ การกำหนดปัจจัยในการเลือกที่จะจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ

- ปัจจัยด้านกายภาพ
- ปัจจัยด้านผลผลิตและการตลาด
- ปัจจัยด้านนโยบายและยุทธศาสตร์

๒.๒ ทางเลือกบริเวณที่จัดตั้งนิคมฯ (ระดับจังหวัดและอำเภอ)

๓. การจัดทำแผนแม่บทการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- แผนผังแม่บท
- โครงสร้างองค์ประกอบของนิคมฯ
- การบริหารจัดการ
- แผนการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในแต่ละจังหวัด

ปัจจัยในการเลือกที่ตั้งนิคมอุตสาหกรรมในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๑) ปัจจัยด้านกายภาพ

ลักษณะภูมิประเทศของพื้นที่, การเข้าถึง (Accessibility), แหล่งน้ำ, ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม, ภัยธรรมชาติ, การใช้ประโยชน์ที่ดิน

๒) ปัจจัยด้านผลผลิตและการตลาด

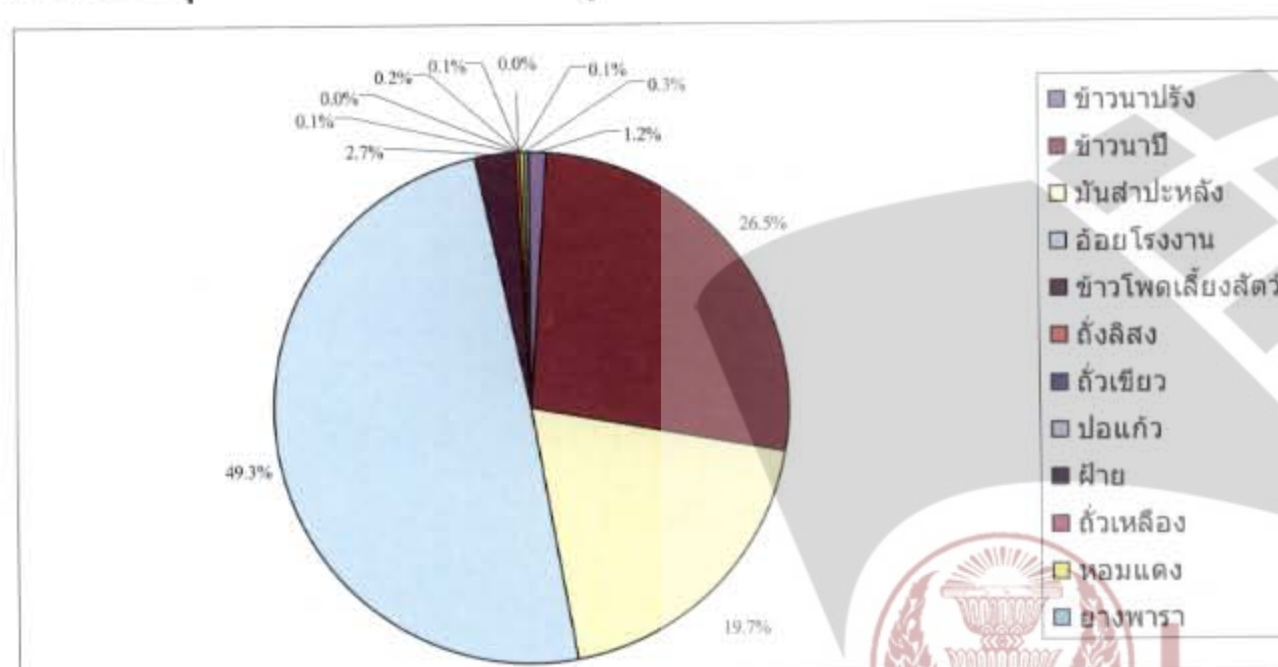
การเชื่อมโยงผลผลิตที่สนับสนุนศักยภาพของสาขาอุตสาหกรรม, ผลการสำรวจความต้องการใช้พื้นที่ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเป้าหมาย

๓) ปัจจัยด้านยุทธศาสตร์และนโยบาย

ผลการทบทวนและวิเคราะห์ยุทธศาสตร์และนโยบายของแผนพัฒนาประเทศ ผังประเทศ และผังภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผลผลิตทางด้านเกษตรกรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีผลผลิตข้าวนาปี มันสำปะหลัง อ้อยโรงงาน รวมกันคิดเป็นน้ำหนักกว่า ๓๐ ล้านตัน คิดเป็นร้อยละ ๙๕ ของผลผลิตการเกษตรของภาค ในขณะที่ยางพาราเป็นพืชที่ได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างมากในปัจจุบัน

พื้นที่ผลิตด้านเกษตรกรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ข้าวนาปี

- นครราชสีมา ๓.๑๒๔ ล้านไร่
- บุรีรัมย์ ๒.๗๕๒ ล้านไร่
- อุตรธานี ๑.๘๙๓ ล้านไร่

อ้อย

- อุตรธานี ๐.๕๕๐ ล้านไร่
- นครราชสีมา ๐.๕๒๗ ล้านไร่
- ขอนแก่น ๐.๔๓๖ ล้านไร่

ยางพารา

- หนองคาย ๐.๒๓๓ ล้านไร่
- บุรีรัมย์ ๐.๐๙๐ ล้านไร่
- อุตรธานี ๐.๐๘๐ ล้านไร่

มันสำปะหลัง

- นครราชสีมา ๑.๔๗๐ ล้านไร่
- ชัยภูมิ ๐.๓๔๙ ล้านไร่
- กาฬสินธุ์ ๐.๒๙๖ ล้านไร่

ผลผลิตด้านอุตสาหกรรมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จังหวัด	จำพวก			ผลรวม ทั้งหมด
	1	2	3	
กาฬสินธุ์	1,590	148	210	1,978
ขอนแก่น	3,409	516	741	4,666
ชัยภูมิ	983	213	360	1,556
นครพนม	13	93	217	353
นครราชสีมา	4,904	663	1,611	7,178
บุรีรัมย์	1,108	134	216	1,488
มหาสารคาม	2,416	97	196	2,709
มุกดาหาร	194	60	148	402
ยโสธร	669	89	175	933
ร้อยเอ็ด	2,774	104	318	3,226
เลย	575	130	322	1,027
ศรีสะเกษ	1,475	119	273	1,867
สกลนคร	1,741	218	274	2,233
สุรินทร์	678	135	298	1,111
หนองคาย	693	165	275	1,133
หนองบัวลำภู	1,045	81	79	1,205
อำนาจเจริญ		51	135	186
อุดรธานี	2,740	387	792	3,919
อุบลราชธานี	3,023	310	630	3,993
ผลรวมทั้งหมด	30,030	3,743	7,398	41,163

จำพวก ๑: เครื่องจักรไม่ถึง ๒๐ แรงม้า คนงานไม่เกิน ๒๐ คน จำนวน ๓๐,๐๓๐ โรงงาน
คิดเป็นร้อยละ ๗๒

จำพวก ๒: เครื่องจักร ๒๐-๕๐ แรงม้า คนงาน ๒๐-๕๐ คน จำนวน ๓,๗๔๓ โรงงาน
คิดเป็นร้อยละ ๙.๐๙

จำพวก ๑: เครื่องจักรเกิน ๕๐ แรงม้าคนงานมากกว่า ๕๐ คน จำนวน ๗,๓๙๐ โรงงาน
คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๙๕

ผลผลิตอุตสาหกรรมจำแนกตามหมวดอุตสาหกรรมรายจังหวัด

จังหวัด	หมวดอุตสาหกรรมของกรมโรงงานอุตสาหกรรม																					รวม
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	
นครราชสีมา	698	269	14	82	33	8	95	66	9	30	36	8	41	102	287	11	199	227	53	317	183	2,768
ขอนแก่น	226	144	17	44	29	11	63	60	8	21	20	2	23	36	208	5	199	130	15	187	71	1,519
อุดรธานี	221	95	3	11	21	.	70	33	6	8	5	7	12	19	181	3	129	76	20	243	252	1,415
อุบลราชธานี	160	91	2	1	16	4	103	57	11	17	9	5	22	15	82	1	86	65	3	175	95	1,020
ชัยภูมิ	118	59	5	20	17	1	30	62	7	4	2	4	9	17	85	.	63	61	2	59	49	674
บุรีรัมย์	202	45	2	4	20	4	19	10	.	5	.	3	17	4	65	1	51	22	1	44	43	562
สกลนคร	63	54	4	8	14	3	36	20	.	1	1	9	14	1	63	.	66	40	4	72	75	548
หนองคาย	96	53	6	.	2	1	40	11	3	1	1	1	10	7	82	.	60	24	.	54	88	540
ร้อยเอ็ด	66	57	1	5	14	.	62	38	.	2	3	2	10	10	72	4	50	25	5	70	35	531
กาฬสินธุ์	201	40	2	6	1	3	26	9	1	2	2	2	8	5	50	.	18	31	.	52	24	483
สุรินทร์	91	42	2	4	4	1	46	31	2	5	5	6	5	4	49	2	41	22	2	61	58	483
ศรีสะเกษ	130	47	2	1	13	2	33	9	.	.	3	4	3	3	42	.	34	36	.	86	26	474
เลย	60	32	2	2	1	1	38	83	2	3	3	4	.	5	73	1	29	11	.	60	45	455
มหาสารคาม	73	37	2	11	5	.	38	19	1	3	.	2	4	9	61	2	27	15	7	49	17	382
นครพนม	20	16	.	5	1	2	20	6	5	1	1	.	3	4	42	.	48	19	1	102	51	347
ยโสธร	52	17	.	6	2	.	12	10	3	2	2	2	4	12	42	12	25	31	.	36	18	288
อำนาจเจริญ	33	17	.	.	6	.	17	17	.	.	4	.	10	.	22	.	32	8	.	75	7	248
มุกดาหาร	22	21	1	3	7	1	15	8	1	1	1	2	7	1	31	.	20	10	1	57	24	234
หนองบัวลำภู	38	14	1	3	.	.	11	2	.	.	1	1	2	5	48	1	14	7	.	18	21	187
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	2,570	1,150	66	216	206	42	774	551	59	106	99	64	204	259	1,585	43	1,191	860	114	1,817	1,182	13,158

ที่มา: ข้อมูลจำนวนโรงงานอุตสาหกรรม จากกรมโรงงานอุตสาหกรรม

เรียงตามจังหวัด และหมวดที่มีจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมสูงสุด

หมวดอุตสาหกรรม ตามการจัดกลุ่มของกรมโรงงานอุตสาหกรรม

1	ผลิตภัณฑ์จากพืช	8	เครื่องเรือนจากไม้ เข้ว บ้าง หรือโลหะอื่นๆ	15	ผลิตภัณฑ์ท่อโลหะ
2	อาหาร	9	กระดาษ และผลิตภัณฑ์กระดาษ	16	ผลิตโลหะขั้นมูลฐาน
3	เครื่องดื่ม	10	การพิมพ์ การเย็บเล่ม ทำปก	17	ผลิตภัณฑ์โลหะ
4	สิ่งทอ	11	เคมีภัณฑ์ และผลิตภัณฑ์เคมี	18	ผลิตเครื่องจักร และเครื่องกล
5	เครื่องแต่งกาย	12	ปิโตรเลียม	19	เครื่องใช้ไฟฟ้า และอุปกรณ์
6	หนังสือพิมพ์ และผลิตภัณฑ์จากหนังสือพิมพ์	13	ยางและผลิตภัณฑ์ยาง	20	ยานพาหนะ และอุปกรณ์ รวมทั้ง
7	แปรรูปไม้ และผลิตภัณฑ์จากไม้	14	ผลิตภัณฑ์พลาสติก	21	การผลิตอื่นๆ

LIART

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- แร่โปแตชและเกลือหิน ที่พบในหลายจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยเฉพาะที่จังหวัดอุดรธานีซึ่งมีแนวโน้มที่จะเป็นแหล่งแร่โปแตชที่มีความบริสุทธิ์และสำคัญของโลกมีปริมาณสำรองของแร่โปแตชได้ทั้งหมด ๔ แสนตัน และปริมาณสำรองของแร่เกลือได้ทั้งหมดประมาณ ๑๘ ล้านล้านตัน (กรมทรัพยากรธรณี, ๒๕๔๙)

- แร่เหล็กในบริเวณอำเภอเชียงคาน อำเภอเมือง และอำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย ประเมินปริมาณสำรองทั้งสิ้นประมาณ ๒๗ ล้านตัน

การวิเคราะห์ความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมและผลผลิต

๑. กลุ่มอุตสาหกรรมที่ใช้ผลผลิตทางการเกษตรเป็นวัตถุดิบสำคัญประกอบด้วย อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป อุตสาหกรรมยางและผลิตภัณฑ์ยาง พื้นที่ที่มีศักยภาพในด้านความเชื่อมโยงกับผลผลิตทางการเกษตร:

๑.๑. แหล่งที่มีการเพาะปลูกข้าวหนาแน่น ได้แก่

- กลุ่มจังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกมากกว่า ๓.๐ ล้านไร่ ได้แก่ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดนครราชสีมา
- กลุ่มจังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกมากกว่า ๒.๕ ล้านไร่ ได้แก่ จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดร้อยเอ็ด
- กลุ่มจังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกมากกว่า ๒.๐ ล้านไร่ ได้แก่ จังหวัดขอนแก่น

จังหวัดศรีสะเกษ

๑.๒ แหล่งที่มีการเพาะปลูกอ้อยหนาแน่น ได้แก่

- กลุ่มจังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกมากกว่า ๕๐๐,๐๐๐ ไร่ ได้แก่ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดนครราชสีมา
- กลุ่มจังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกมากกว่า ๔๐๐,๐๐๐ ไร่ ได้แก่ จังหวัดขอนแก่น
- กลุ่มจังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกมากกว่า ๓๐๐,๐๐๐ ไร่ ได้แก่ จังหวัดชัยภูมิ
- กลุ่มจังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกมากกว่า ๒๐๐,๐๐๐ ไร่ ได้แก่ จังหวัดกาฬสินธุ์

๑.๓ แหล่งที่มีการเพาะปลูกมันสำปะหลังหนาแน่น ได้แก่ จังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกมากกว่า ๑ ล้านไร่ ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมา

๑.๔ แหล่งที่มีการเพาะปลูกยางพาราหนาแน่น ได้แก่ จังหวัดที่มีพื้นที่ปลูกมากกว่า ๒๐๐,๐๐๐ ไร่ ได้แก่ จังหวัดหนองคาย

๑.๕ แหล่งที่อยู่ติดกับพื้นที่เกษตรกรรมของประเทศลาว, กัมพูชา ได้แก่ จังหวัดเลย หนองคาย นครพนม มุกดาหาร อุบลราชธานี และสุรินทร์

๒. กลุ่มอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงอุตสาหกรรมในพื้นที่และ Cluster ของอุตสาหกรรม ประกอบด้วย

- อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน
- อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า

*** พื้นที่ที่มีศักยภาพที่ตั้งอุตสาหกรรม ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมา ขอนแก่น

- ณ สิ้นปี ๒๕๕๙ มีโรงงานอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน ๒๕๒ โรง โดยจังหวัดนครราชสีมา มีโรงงานขนาดใหญ่ที่มีเงินลงทุนสูงสุด

- มีโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ที่ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน ๒๐๗ โรง โดยจังหวัดนครราชสีมา มีโรงงานขนาดใหญ่ที่มีเงินลงทุนสูงสุด

๓. กลุ่มอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงกับตลาดภายในภาคและตลาดส่งออกด้าน East Economic Corridor ประกอบด้วย

- อุตสาหกรรมยางพาราและผลิตภัณฑ์ยางพารา
- อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร
- อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
- อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์
- อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า
- อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร
- อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์พลาสติก

ผลจากการสำรวจทัศนคติที่มีต่อการใช้พื้นที่ประกอบอุตสาหกรรมในระยะ ๑๐ ปี

จำนวนขนาดตัวอย่าง ๕๙๙ ราย จำแนกออกเป็น ๙ อุตสาหกรรม (สำรวจในช่วงวันที่ ๑๑-๓๐ เมษายน ๒๕๕๐)

๑. เกษตรแปรรูป	๒. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
๓. ยางและผลิตภัณฑ์ยาง	๔. ชิ้นส่วนยานยนต์
๕. อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า	๖. พลาสติก
๗. เครื่องจักรกลการเกษตร	๘. เครื่องเรือนและเฟอร์นิเจอร์ไม้
๙. อุตสาหกรรมทั่วไปอื่น ๆ	

จังหวัดที่กลุ่มตัวอย่างสนใจที่จะใช้พื้นที่เพื่อประกอบอุตสาหกรรมใน(นิคม/เขต/สวนอุตสาหกรรม)

จังหวัด	ร้อยละที่กลุ่มตัวอย่างสนใจ	ร้อยละที่กลุ่มตัวอย่างไม่สนใจ
นครราชสีมา	๔๓.๗๕	๔๙.๓๕
ขอนแก่น	๒๘.๑๓	๒๐.๗๕
กาฬสินธุ์	๖.๒๕	๓.๙๐
สุรินทร์	๖.๒๕	๒.๖๐
อุบลราชธานี	๓.๑๓	๖.๔๙
บุรีรัมย์	๓.๑๓	๕.๑๙
อุดรธานี	๓.๑๓	๓.๙๐
มุกดาหาร	๓.๑๓	๑.๓๐
ร้อยเอ็ด	๓.๑๓	๑.๓๐
ศรีสะเกษ	๐	๑.๓๐
สกลนคร	๐	๑.๓๐
อำนาจเจริญ	๐	๑.๓๐
นครพนม	๐	๑.๓๐

สรุปผลการวิเคราะห์ศักยภาพของพื้นที่ที่เหมาะสมต่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม

จังหวัด	อำเภอ
นครราชสีมา	เมืองนครราชสีมา, ปักธงชัย, คง, โชคชัย, โนนแดง, พิมาย, โนนสูง
ขอนแก่น	เมืองขอนแก่น
อุบลราชธานี	พิบูลมังสาหาร, วารินชำราบ, เมืองอุบลราชธานี, ลีรินธร
อุดรธานี	เมืองอุดรธานี
มุกดาหาร	เมืองมุกดาหาร, ดอนตาล, นิคมคำสร้อย
นครพนม	เมืองนครพนม
สกลนคร	เมืองสกลนคร, โคกศรีสุพรรณ
หนองคาย	เมืองหนองคาย, กิ่งอำเภอสระใคร

กลุ่มอุตสาหกรรมของนิคมฯ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๑. กลุ่มนิคมอุตสาหกรรมที่ใช้เงินลงทุนเข้มข้น (Capital Intensive Industry) เป็นอุตสาหกรรมที่ต้องลงทุนเงินมากในเครื่องจักร/เทคโนโลยี ได้แก่ กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ และชิ้นส่วนเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องจักรกลการเกษตร เป็นต้น เช่น จังหวัดนครราชสีมา และขอนแก่น

๒. กลุ่มนิคมอุตสาหกรรม ที่ใช้ความได้เปรียบด้านแรงงาน (Labor Intensive Industry) เป็นอุตสาหกรรมที่ต้องการกำลังคนมากในกระบวนการผลิต ได้แก่ จังหวัดที่มีพื้นที่ติดกับประเทศเพื่อนบ้าน เช่น จังหวัดอุบลราชธานี มุกดาหาร หนองคาย และนครพนม

๓. กลุ่มนิคมอุตสาหกรรมที่ใช้ความได้เปรียบจากทรัพยากรในพื้นที่ (Resource Based Industry) เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้ทรัพยากรในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียง ทั้งผลผลิตและแรงงาน เช่น จังหวัดอุดรธานี และสกลนคร

รูปแบบการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม

๑. กนอ.ลงทุนจัดตั้ง
๒. กนอ.ร่วมลงทุนกับหน่วยงานอื่นจัดตั้ง
๓. รูปแบบการร่วมดำเนินงานจัดตั้งนิคมฯ

- ผู้พัฒนาเป็นผู้ลงทุนและกนอ. เป็นผู้บริหารจัดการนิคมฯ (B.O.T)
- ผู้พัฒนาเป็นผู้ลงทุนและบริหารจัดการนิคมฯ (B.O.O)

ความต้องการสนับสนุนจากภาครัฐในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม

๑. สำนักงานจังหวัดและหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ควรบูรณาการในเชิงยุทธศาสตร์เพื่อประชาสัมพันธ์ศักยภาพของภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างเป็นระบบและชัดเจน เนื่องจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคอื่น ๆ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยังมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศักยภาพของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่น้อยมาก

LIART

๒. กระทรวงพาณิชย์สนับสนุนการหาช่องทางทางการตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศให้แก่ผู้ประกอบการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อเป็นการช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับอุตสาหกรรม การกระจายความเจริญ และการนำแรงงานกลับท้องถิ่น

๓. กระทรวงต่างประเทศ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเจรจาแก้ไขกฎระเบียบ และกฎเกณฑ์ ที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อสนับสนุนการค้าชายแดน และการส่งออกผ่านเส้นทาง East Economic Corridor

๔. กระทรวงเกษตรฯ สนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการเกษตรขั้นสูงเพื่อเพิ่มมูลค่าสูงสุด ให้แก่ผลผลิตการเกษตรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๕. กระทรวงแรงงานร่วมกับตัวแทนผู้ประกอบการอุตสาหกรรม อาทิ สภาอุตสาหกรรมฯ สภาหอการค้าฯ พัฒนาฝีมือแรงงานให้ตรงกับความต้องการ อาทิ การพัฒนาแรงงานในลักษณะของ Semi-Skilled Labor เพื่อรองรับอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ยานยนต์และชิ้นส่วน

๖. กระทรวงแรงงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเจรจาในลักษณะของ G to G ให้นำเข้าแรงงาน จากประเทศเพื่อนบ้าน หรืออำนวยความสะดวก/จัดสิทธิประโยชน์เป็นพิเศษเพื่อให้เอื้อต่อการนำเข้า แรงงานของภาคเอกชน

๗. กระทรวงการคลังและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาให้สิทธิประโยชน์ให้แก่ผู้ประกอบการ พัฒนานิคมอุตสาหกรรม/ผู้ประกอบการที่ใช้นิคมอุตสาหกรรม ให้สามารถเปรียบเทียบได้กับนิคม อุตสาหกรรม/เขตเศรษฐกิจพิเศษ ของ สปป.ลาว และเวียดนามได้อย่างเหมาะสม

๘. กระทรวงคมนาคม และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพัฒนาระบบรางให้เกิดความเชื่อมโยง จากภายในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไปสู่ Gateway ภายในประเทศ และต่างประเทศ เช่น ท่าเรือ แหลมฉบัง สนามบินสุวรรณภูมิ สะพานข้ามแม่น้ำโขง เส้นทาง EWEC เป็นต้น

ปัจจัยด้านการเงินที่มีผลต่อการพัฒนาโครงการ

- ความสามารถในการหาและเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่เอื้อต่อการลงทุน
- ความสามารถในการสร้างกำไรสำหรับผู้ลงทุนเนื่องจากมูลค่าพื้นที่ค่อนข้างสูงเมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่งในประเทศและเพื่อนบ้าน
- ความเสี่ยงจากความผันผวนทางเศรษฐกิจ เช่น ราคาน้ำมัน อัตราดอกเบี้ย อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ฯลฯ

ปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการพัฒนาโครงการ

- ความเสี่ยงจากสภาวะเศรษฐกิจโลก และเศรษฐกิจของประเทศที่ชะลอตัว
- ความเสี่ยงจากพฤติกรรมของแรงงานในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- ความเสี่ยงจากการที่แผนพัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการต่างๆ ไม่สามารถดำเนินการให้เป็นรูปธรรมได้ตามกำหนด
- ความเสี่ยงในด้านการประสานงานในประเทศ และต่างประเทศ
- ความเสี่ยงในด้านทัศนคติของชุมชนที่มีต่อภาพลักษณ์ของนิคมฯ
- ความเสี่ยงในด้านการสนับสนุนด้านโลจิสติกส์ของประเทศไทย
- ความเสี่ยงในด้านความมั่นใจของนักลงทุน

LIART

๔.๖ แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ในบริบทของ สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

สถานการณ์การผลิตพืชอาหาร

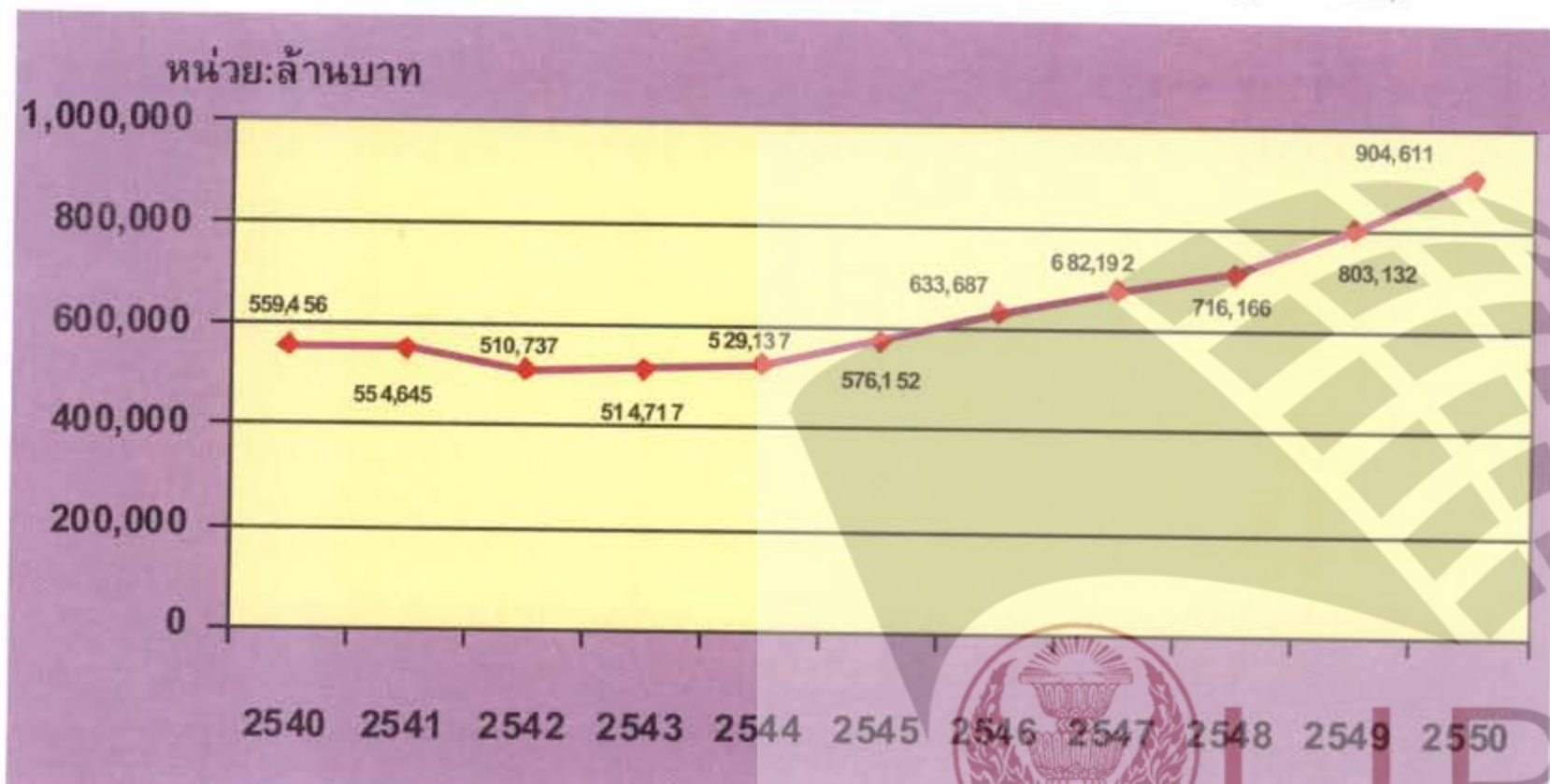
- หลายประเทศประสบภัยธรรมชาติ ไม่สามารถผลิตอาหารได้ตามปกติ
- มีการนำพืชอาหารไปผลิตเป็นพลังงานทดแทน
- ขาดแคลนพืชอาหาร
- ราคาพืชอาหารและพืชพลังงานสูงขึ้น

เกี่ยวกับสถานการณ์ทางด้านภาคเนื่องจากเป็นสาขาการผลิตหลักของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งในปัจจุบันสถานการณ์ที่เป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบันคือทางด้านพืชอาหารและพืชพลังงานไม่ว่าจะเป็นด้านการผลิตและราคาที่สูงขึ้น ทั้งนี้สืบเนื่องจากหลายประเทศในโลกประสบปัญหาภัยธรรมชาติ จึงไม่สามารถผลิตได้ตามปกติโดยเฉพาะอย่างยิ่งการผลิตข้าว และมีการนำพืชอาหารไปผลิตเป็นพลังงานทดแทนและประชากรของโลกก็มีการเพิ่มขึ้นจึงทำให้มีความต้องการพืชอาหารที่มากขึ้นราคาก็มีแนวโน้มที่สูงขึ้น ซึ่งเป็นโอกาสที่ดีของประเทศไทยที่จะต้องพัฒนาพืชอาหาร และพืชพลังงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็เป็นภาคที่มีศักยภาพในการพัฒนาสินค้าดังกล่าวอยู่แล้ว จึงเป็นโอกาสดีที่จะพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมซึ่งใช้วัตถุดิบจากภาคการเกษตร โดยเร่งการเพิ่มปริมาณผลผลิตต่อไร่ เร่งปรับปรุงพัฒนาที่ดินและพันธุ์พืช การนำที่ดินว่างเปล่ามาใช้ประโยชน์ และการบริหารจัดการน้ำเพื่อการชลประทานให้มากยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ภาคอุตสาหกรรมจะต้องมีบทบาทด้านพัฒนาด้านการตลาด และสนับสนุนการแปรรูปเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าและอุตสาหกรรมต่อเนื่องเพื่อรองรับผลผลิตสินค้าเกษตร และสร้างรายได้ให้กับประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากยิ่งขึ้น

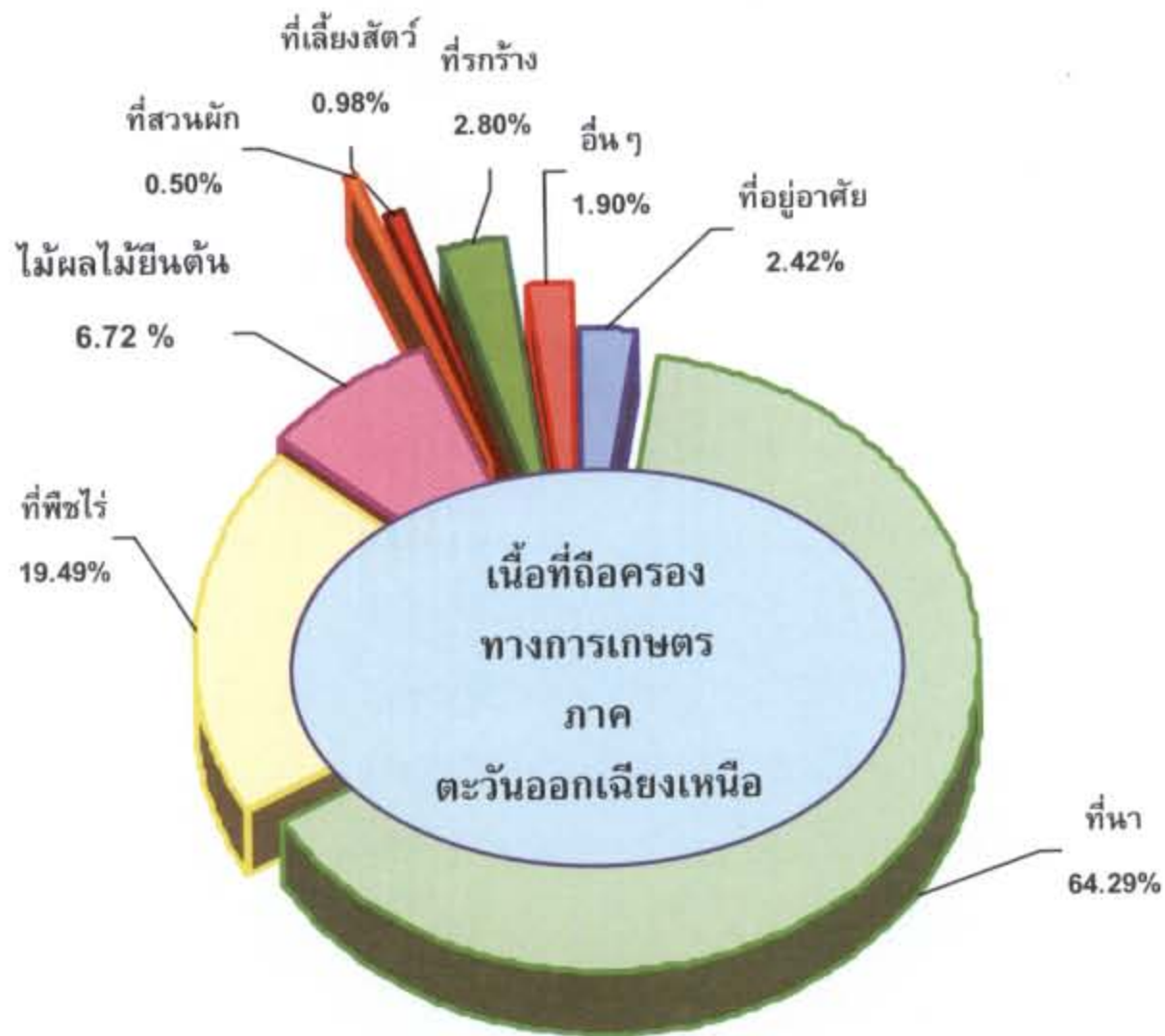
โครงสร้างทางเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ปัจจุบันประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีประมาณ ๒๑.๔ ล้านคน เป็นเกษตรกร ๑๒.๙๕ ล้านคน (คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๕ ของประชากร) มีพื้นที่รวมกันประมาณ ๑๐๖ ล้านไร่ ซึ่งทำให้มีการทำเกษตรประมาณ ๕๗.๗๔ ล้านไร่ (ร้อยละ ๕๔.๗ ของพื้นที่ทั้งหมด) แต่มีพื้นที่ชลประทาน ๓. ๗๔ ล้านไร่ (คิดเป็นร้อยละ ๖.๔๘ ของพื้นที่การเกษตร)

มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ณ ราคาประจำปี (Current)

พื้นที่ทางการเกษตร

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

ซึ่งในช่วง ๑๐ ปี ที่ผ่านมาการใช้ที่ดินทางการเกษตรของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการเปลี่ยนไปสู่กิจกรรมที่มีมูลค่าสูงขึ้น คือ พื้นที่นาและพื้นที่ปลูกพืชไร่จะมีอัตราส่วนที่ลดลง ส่วนพื้นที่ปลูกไม้ผลและไม้ยืนต้นรวมทั้งที่เลี้ยงสัตว์จะเพิ่มมากขึ้น

พื้นที่ทำการเกษตรของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีประมาณ ๑๐๖ ล้านไร่เหมาะสมสำหรับปลูกพืช ประมาณ ๗๑ ล้านไร่ เป็นพื้นที่เหมาะสมกับการทำนา ๔๐.๕ ล้านไร่ เหมาะสมต่อการปลูกพืชไร่ ๓๐.๗ ล้านไร่ และเมื่อเปรียบเทียบปริมาณผลผลิตทางการเกษตรรวมในระดับประเทศพบว่าปริมาณผลผลิตรวมสินค้าเกษตรที่สำคัญของประเทศไทยได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง และอ้อย ซึ่งเกือบครึ่งหนึ่งของประเทศมาจากปริมาณผลผลิตสินค้าจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีศักยภาพในการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม เนื่องจากมีวัตถุดิบสำหรับการผลิตจำนวนมาก โดยเฉพาะข้าวนาปีที่มีมูลค่าการผลิตสูงถึง ๗๐,๒๓๒ ล้านบาท มันสำปะหลัง ๑๗,๒๘๗ ล้านบาท และอ้อย ๑๕,๓๙๑ ล้านบาท รวมทั้งการผลิตปศุสัตว์ที่มีมูลค่ามากกว่า ๓๐,๐๐๐ ล้านบาท

นโยบายของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีบทบาทและภารกิจสำคัญในการพัฒนาการเกษตรของประเทศ เพื่อผลักดันให้เศรษฐกิจของประเทศมีการขยายตัวอย่างมั่นคง และยั่งยืน

วิสัยทัศน์ “ดูแลเกษตรกรให้มีความเป็นอยู่อย่างพอเพียงและผาสุก”

LIART

แนวคิด

“เกษตรกรรมมีคุณภาพชีวิตที่ดี ประชาชนมีอาหารบริโภคที่ปลอดภัย และสร้างรายได้ให้กับแผ่นดิน”
ผลการดำเนินงานของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เกี่ยวกับเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

๑. การจัดทำยุทธศาสตร์รองรับสถานการณ์วิกฤตอาหารและพลังงาน โดยได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการเรื่องอาหารและพลังงาน ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑ เห็นชอบในหลักการให้เรื่องวิกฤตอาหารและพลังงานเป็นวาระแห่งชาติ และแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการเรื่องอาหารและพลังงานเพื่อรองรับสถานการณ์วิกฤตอาหารและพลังงานของโลกตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอ โดยมอบหมายให้กระทรวงการคลังตรวจสอบและนำที่ราชพัสดุมาใช้ประโยชน์และให้กระทรวงมหาดไทยกวดขันการบังคับใช้พระราชบัญญัติการเช่าที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔ อย่างจริงจังเพื่อคุ้มครองและรักษาผลประโยชน์แก่เกษตรกร

๒. สนับสนุนการผลิตพืชทดแทนพลังงาน คณะรัฐมนตรีอนุมัติงบประมาณ ๒๕,๐๐๐ ล้านบาท เพื่อสนับสนุนการผลิตเอทานอล และไบโอดีเซลจากพืช แบ่งเป็น อ้อย มันสำปะหลัง โดยเน้นการเพิ่มผลผลิตต่อไร่ ลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกร เพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีให้เป็นวาระแห่งชาติภายในปี ๒๕๕๕ โดยการนำพันธุ์พืชที่ได้รับการวิจัยแล้วไปแจกแก่เกษตรกรที่มีพื้นที่เหมาะสมในการเพาะปลูก และมีนโยบายการจัดทำ Zoning พื้นที่เพาะปลูกสำหรับการบริโภคและการนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตพลังงาน

๓. การแก้ไขปัญหาด้านราคาพลังงาน เนื่องจากผู้ประกอบการด้านการประมงทะเลประสบปัญหาปัจจัยการผลิตที่มีต้นทุนสูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งราคาน้ำมันที่เพิ่มสูงขึ้น แต่ราคาสัตว์น้ำที่จับได้ไม่เพิ่มขึ้นตามสัดส่วนของราคาน้ำมัน ส่งผลกระทบต่อชาวประมง ทั้งการประมงพาณิชย์และชาวประมงพื้นบ้าน ที่ต้องใช้น้ำมันเป็นต้นทุนการผลิตทั้งหมด ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยเหลือชาวประมงผู้ได้รับผลกระทบจากราคาน้ำมันที่เพิ่มสูงขึ้น กระทรวงเกษตรฯ ได้จัดทำโครงการจำหน่ายน้ำมันดีเซลสำหรับชาวประมงในเขตต่อเนื่องของราชอาณาจักร (น้ำมันเขียว) ถูกกว่าน้ำมันปกติลิตรละ ๕ - ๖ บาท และโครงการจำหน่ายน้ำมันในเขตทะเลอาณาเขตให้ชาวประมงชายฝั่ง (น้ำมันม่วง) ถูกกว่าน้ำมันปกติลิตรละ ๒ บาท ซึ่งแต่เดิมชาวประมงจะต้องเดินทางไปเติมน้ำมันในพื้นที่ ๕ ไมล์จากฝั่ง ซึ่งมีค่าใช้จ่ายสูงและไม่สะดวกแก่ชาวประมง

๔. ส่งเสริมการผลิตและแปรรูปสินค้าเกษตรตามระบบความปลอดภัยด้านอาหาร กระทรวงเกษตรฯ ได้เน้นการสร้างความตระหนักให้กับเกษตรกรผู้ผลิต ให้มีความรู้และเข้าใจถึงประโยชน์ของการผลิตสินค้าเกษตรให้มีความปลอดภัย จึงดำเนินการส่งเสริมการผลิตและแปรรูปสินค้าเกษตรตามระบบความปลอดภัยด้านอาหาร เพื่อให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้นลดปัญหาการกักกันสินค้าเกษตรและให้เป็นที่ยอมรับในตลาดและส่งออกได้เพิ่มขึ้น

๕. ส่งเสริมเกษตรกรอินทรีย์ ผลักดันให้มีการปรับเปลี่ยนระบบการผลิตภาคการเกษตรเคมีไปสู่ระบบการผลิตแบบเกษตรอินทรีย์โดยอบรมให้ความรู้ด้านเกษตรอินทรีย์แก่สมาชิกสหกรณ์/กลุ่มเกษตรกรและสนับสนุนเงินอุดหนุนสำหรับเป็นทุนหมุนเวียนการจัดการ/ผลิตปุ๋ยอินทรีย์

หรืออินทรีย์วัตถุมาจำหน่ายแก่สมาชิกกลุ่มเกษตรกร จัดตั้งกลุ่มเกษตรกรให้สารอินทรีย์แทนสารเคมีทางการเกษตร รวมทั้งอบรมและฝึกปฏิบัตินักเรียนให้มีความรู้ด้านการทำเกษตรอินทรีย์และฝึกอบรมค่ายยุวหมอดินให้กับนักเรียนที่เป็นแกนหลักหลักสูตร “การพัฒนาที่ดินสู่เกษตรอินทรีย์ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง”

๖. ปรับโครงสร้างการผลิตทางการเกษตร เพื่อให้สอดคล้องกับโอกาสทางการตลาดและการเปลี่ยนแปลงรสนิยมของผู้บริโภค เช่น

สินค้าข้าว กระทบวงเกษตรฯ มีนโยบายในการพัฒนาข้าวทั้งระบบ โดยให้การสนับสนุนอย่างเต็มศักยภาพ ทั้งชลประทาน พันธุ์ข้าว การปรับปรุงบำรุงดิน โดยการถ่ายทอดเทคโนโลยีการป้องกันและแก้ไขปัญหาการระบาดของวัชพืชข้าวอย่างยั่งยืน การพัฒนาระบบตรวจสอบและรับรองคุณภาพข้าวให้ได้มาตรฐานสากล เช่นเดียวกับการสำรองเมล็ดพันธุ์ข้าวเพื่อความมั่นคง เพื่อผลผลิตเมล็ดพันธุ์ข้าวคุณภาพดีพันธุ์ต่าง ๆ เก็บสำรองเมล็ดพันธุ์ข้าวที่นำมาบรรเทา ฟื้นฟู กรณีเกิดภาวะฉุกเฉินหรือใช้ประโยชน์เพื่อความมั่นคงของประเทศ รวมทั้งได้จัดตั้งศูนย์เรียนรู้พัฒนาผลิตภัณฑ์ข้าวครบวงจรตลอดจนสร้างยุวชนชาวนารุ่นใหม่ พร้อมทั้งจะสืบทอดอาชีพทำนาต่อไป

สินค้ายางพารา จัดทำโครงการบำรุงรักษาสวนยางและการกรีดยางอย่างถูกวิธี เพื่อเพิ่มผลผลิต และถ่ายทอดความรู้การปลูกสร้างสวนยางและการกรีดยางอย่างถูกวิธีให้กับเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ เป้าหมายเกษตรกรเจ้าของสวนยางและเกษตรกรที่มีสวนยางอยู่ในเกณฑ์เปิดกรีดยางได้

๗. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการเกษตร ดำเนินการพัฒนาศักยภาพท่าเทียบเรือประมง เพื่อเป็นการเร่งรัดปรับปรุงสถานะทางการเงินและปรับปรุงการให้บริการแก่ชาวประมงและผู้เกี่ยวข้อง ตลอดจนเป็นการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรดินและที่ดินที่มีอยู่ให้เกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่เช่นปรับปรุงตลาดอ.ต.ก.บริเวณย่านพหลโยธินให้เป็นตลาดต้นแบบที่ได้มาตรฐานด้านอาหารปลอดภัย (Food Safety) ตามเทศบัญญัติของกระทรวงสาธารณสุขและการก่อสร้างศูนย์กล้วยไม้ ศูนย์ไม้ดอกไม้ประดับ

๘. ส่งเสริมการเพิ่มมูลค่าให้แก่สินค้าเกษตร โดยได้พัฒนาผลิตภัณฑ์ เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าทางด้านเกษตรของสหกรณ์/กลุ่มเกษตรกร พัฒนาโรงเรือน/บรรจุภัณฑ์/ผลิตภัณฑ์สู่มาตรฐานสากล และส่งเสริมการผลิตอาหารปลอดภัย โดยจัดทำโครงการส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยและได้มาตรฐานเพื่อพัฒนาระบบการผลิตสินค้าเกษตรที่ปลอดภัยและมีคุณภาพได้มาตรฐานตามความต้องการของผู้บริโภค รวมทั้งสร้างโอกาสทางการตลาดให้สามารถแข่งขันได้ทั้งภายในประเทศและส่งออก

๙. การผลิตเกษตรอินทรีย์ ภายใต้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเกษตรอินทรีย์แห่งชาติ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกรและผู้บริโภค สร้างความมั่นคงด้านอาหาร สร้างรายได้ รวมทั้งพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นแหล่งผลิตเกษตรอินทรีย์ที่สำคัญระดับภูมิภาค โดยมีแผนการดำเนินงานที่สำคัญ ได้แก่ การเสริมสร้างและจัดการองค์ความรู้และนวัตกรรม การพัฒนาเกษตรอินทรีย์ตามวิถีพื้นบ้าน ส่งเสริมการแปรรูปสินค้าเกษตรอินทรีย์เพื่อตลาดในและต่างประเทศ ๑๐ ชนิด ได้แก่ ข้าวหอมมะลิแปรรูป และผัก/ผลไม้แปรรูป การเสริมสร้างศักยภาพการเกษตรอินทรีย์

เชิงพาณิชย์สู่สากลเพื่อให้เกิดการยอมรับระบบมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารของไทย และใช้เป็นมาตรฐานการผลิตและการตรวจสอบรับรองต่อไป โดยจะเริ่มในสินค้าข้าวอินทรีย์และกุ้งอินทรีย์

๑๐. ส่งเสริมการใช้สารอินทรีย์ทดแทนสารเคมีทางการเกษตร จัดตั้งกลุ่มเกษตรกรใช้สารอินทรีย์ทดแทนสารเคมีทางการเกษตร เพื่อให้เกษตรกรปรับเปลี่ยนระบบการผลิตจากเกษตรเคมีเป็นเกษตรลดใช้สารเคมีทางการเกษตร ทั่วประเทศ ฝึกอบรมผู้นำกลุ่มเกษตรกร วิทยากรหมอดินอาสา หมอดินอาสาเยาวชนหมอดิน ผู้บริหารโรงงานผลิตปุ๋ยอินทรีย์ เพื่อเตรียมความพร้อมเป็นวิทยากรระดับพื้นที่ จัดมหกรรมเกษตรอินทรีย์ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อการรณรงค์ขับเคลื่อน ส่งเสริมการผลิตในระบบเกษตรอินทรีย์ การใช้ปุ๋ยอินทรีย์ ปุ๋ยชีวภาพ เพื่อลดการใช้ปุ๋ยเคมี และร่วมบูรณาการจัดการมหกรรมเกษตรอินทรีย์กับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

๑๑. การพัฒนาคุณภาพสินค้าเกษตร เพื่อเน้นความปลอดภัยด้านอาหาร (Food Safety) โดยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตแบบครบวงจร ตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ ดังนี้

๑) ด้านปัจจัยการผลิตและวัตถุดิบ ควบคุมคุณภาพปัจจัยการผลิตและวัตถุดิบ โดยควบคุมคุณภาพสินค้านำเข้าและส่งออก รวมทั้งวัตถุดิบเพื่อการผลิตต่าง ๆ ตรวจสอบปัจจัยการผลิต/ศัตรูพืช/สารพิษตกค้าง เพื่อออกใบรับรอง ควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ ตรวจสอบรับรองคุณภาพโรงงานผลิตอาหารสัตว์

๒) ด้านการผลิตระดับฟาร์ม โรงงาน และโรงงานแปรรูป ด้านพืช จัดทะเบียนตรวจสอบรับรองแหล่งผลิตพืช/โรงงานแปรรูป/โรงงาน ด้านประมงพัฒนาและรับรองมาตรฐานฟาร์ม/โรงงาน รวมทั้งสะพานปลาและท่าเทียบเรือ ด้านปศุสัตว์ ตรวจสอบรับรองคุณภาพสินค้าปศุสัตว์

๓) ด้านผลผลิต ด้านพืช ออกใบรับรอง/ใบอนุญาตตาม พ.ร.บ. ด้านประมงพัฒนาระบบมาตรฐานการตรวจสอบรับรองคุณภาพสินค้าประมง และด้านสินค้าปศุสัตว์ การพัฒนาสุขภาพสัตว์ โดยเฝ้าระวัง ป้องกัน ควบคุมการระบาดของโรคใช้หวัดนกในสัตว์ปีกแบบบูรณาการ ทั่วประเทศ ปีละ ๒ ครั้ง แบ่งพื้นที่ควบคุมเขตปลอดโรคสัตว์ปีก เป็น โซน ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ควบคุมการเคลื่อนย้ายสัตว์และจัดระบบการเลี้ยงสัตว์ปีก เข้าสู่ระบบป้องกันโรคตามหลักความปลอดภัยทางชีวภาพ (Biosecurity) ฉีดวัคซีนป้องกันโรคระบาดในสัตว์ และตรวจสอบและชันสูตรโรคสัตว์

๑๒. การพัฒนาและฟื้นฟูทรัพยากรดินเพื่อการผลิต

๑) ดำเนินการปรับปรุงคุณภาพดิน เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์ที่ดินในการเพิ่มผลผลิตได้มากขึ้น ในพื้นที่ที่มีปัญหาทางกายภาพ ได้แก่ พื้นที่ดินเปรี้ยว ดินกรด ดินเค็ม โดยส่งเสริมการใช้ปุ๋ยพืชสดปรับปรุงบำรุงดินตามความเหมาะสมของสภาพพื้นที่ และความรุนแรงของปัญหา

๒) ดำเนินการจัดทำระบบอนุรักษ์ดินและน้ำ เพื่อฟื้นฟูและป้องกันการชะล้างพังทลายของดินโดยรณรงค์และส่งเสริมการปลูกหญ้าแฝกและฟื้นฟูพื้นที่ที่ผ่านการเลี้ยงกุ้งกุลาดำ

๑๓. การป้องกันผลกระทบจากภาวะโลกร้อน โดยศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและส่งผลกระทบต่อฤดูกาลและผลผลิตสินค้าเกษตรในภาพรวมอันเนื่องมาจากภาวะโลกร้อน เพื่อจัดทำแบบจำลองในการวิเคราะห์ รวมทั้งประเมินผลกระทบของภาวะโลกร้อนต่อผลผลิตและฤดูกาลในการผลิตของพืชเศรษฐกิจที่สำคัญและจัดทำข้อมูลเชิงพื้นที่ด้านการเกษตรที่มีผลกระทบจากภาวะโลกร้อน

แนวทางพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากการที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดำเนินนโยบายเกษตร ๓ ด้าน จึงเชื่อว่าประเทศไทยจะได้รับโอกาสจากวิกฤตอาหารที่ทั่วโลกเผชิญอยู่เพราะปัจจัยพื้นฐานเรามีความได้เปรียบนำมาพัฒนาเพิ่มศักยภาพ เชื่อว่าประเทศไทยสามารถเป็นครัวของโลกและเป็นครัวที่ประชาคมโลกมั่นใจว่ามีอาหารที่มีความปลอดภัย รวมทั้งอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรจะมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีฐานวัตถุดิบที่มีคุณภาพ สามารถป้อนเข้าสู่อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตรได้เป็นอย่างดี และในอนาคตต้องให้ความสำคัญกับการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์และเน้นพัฒนาแปรรูปเกษตรในลักษณะเครือข่ายวิสาหกิจเพื่อสร้างความเข้มแข็งในภาคการผลิตและลดต้นทุนในการประกอบการ รวมทั้งจะต้องมีการดูแลสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ได้อย่างเป็นระบบ แนวทางพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่สำคัญมีดังนี้

๑. การปรับโครงสร้างระบบการผลิตทางการเกษตรเพื่อรองรับอุตสาหกรรมเกษตรเพื่อปรับระบบการผลิตทางการเกษตรให้เหมาะสมกับศักยภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตร โดยการจัดทำยุทธศาสตร์จังหวัด เพื่อเชื่อมโยงการพัฒนาต่าง ๆ เพื่อให้ประชากรมีรายได้เพิ่มขึ้น โดยอาจพิจารณาสินค้าที่จะต้องพัฒนาดังนี้

๑.๑ สินค้าที่ต้องลดต้นทุนและเพิ่มประสิทธิภาพ ได้แก่ ข้าวเหนียวนาปี ยางพารา มันสำปะหลัง อ้อยโรงงาน และสับปะรด

แนวทางพัฒนา

ข้าวเหนียวนาปี

- ๑) จัดระบบน้ำชลประทานให้เพียงพอ
- ๒) วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีก่อนและหลังเก็บเกี่ยว
- ๓) ผลิตและกระจายพันธุ์ดี
- ๔) วิจัยและพัฒนาการแปรรูปผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์
- ๕) ศึกษาระบบ Logistic และ Supply Chain เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการผลิตและการตลาด

ยางพารา

- ๑) ถ่ายทอดเทคโนโลยีในระดับชุมชน
- ๒) ผลิตและกระจายพันธุ์ดี
- ๓) ศึกษาระบบ Logistic และ Supply Chain เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการผลิตและการตลาด
- ๔) สนับสนุนให้มีการแปรรูปยางในระดับชุมชน
- ๕) พัฒนาสหกรณ์ยางให้เข้มแข็ง
- ๖) สนับสนุนให้มีการซื้อขายล่วงหน้า
- ๗) สนับสนุนให้มี Contract farming
- ๘) สนับสนุนอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

มันสำปะหลัง

- ๑) ผลิตและกระจายพันธุ์ดี
- ๒) ปรับปรุงบำรุงดิน
- ๓) ถ่ายทอดเทคโนโลยี
- ๔) วิจัย/พัฒนาพันธุ์และผลิตภัณฑ์จากมันสำปะหลัง
- ๕) สนับสนุนการผลิตไบโอดีเซล
- ๖) ศึกษาระบบ Logistic และ Supply Chain เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการผลิตและการตลาด
- ๗) วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีก่อนและหลังเก็บเกี่ยว
- ๘) สนับสนุนให้มีการแปรรูปเป็นมันเส้นสะอาด
- ๙) สนับสนุนให้มี Contract farming

อ้อยโรงงาน

- ๑) พัฒนาระบบชลประทาน
- ๒) ผลิตและกระจายพันธุ์ดี
- ๓) ถ่ายทอดเทคโนโลยี
- ๔) สนับสนุนการผลิตไบโอดีเซล
- ๕) ศึกษาระบบ Logistic และ Supply Chain เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการผลิตและการตลาด

๑.๒ สินค้าที่ต้องปรับปรุงคุณภาพให้สอดคล้องกับตลาด ได้แก่ ข้าวหอมมะลิอินทรีย์ โคนือ กระบือ ลำไย ไข่ไก่ สุกร และปลาน้ำจืด

แนวทางพัฒนา

ข้าวหอมมะลิอินทรีย์

- ๑) จัดระบบน้ำชลประทานให้เพียงพอ
- ๒) ถ่ายทอดเทคโนโลยีการปลูกข้าวอินทรีย์อย่างถูกวิธี
- ๓) ผลิตและสนับสนุนการใช้เมล็ดพันธุ์ข้าวอินทรีย์ที่มีประสิทธิภาพ
- ๔) เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพผลผลิต ตามแนว GAP
- ๕) รวมกลุ่มเกษตรกรเพื่อจัดการการผลิต การตลาดและระบบ Logistics เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม
- ๖) การใช้ปุ๋ยอินทรีย์
- ๗) การปรับปรุงดินใช้ปุ๋ยพืชสด

ลำไย

- ๑) เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพผลผลิต ตามแนว GAP
- ๒) พัฒนาเทคโนโลยีก่อนและหลังเก็บเกี่ยว
- ๓) การยืดอายุการเก็บรักษา การแปรรูปการบรรจุและหีบห่อเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและเพิ่มขีดความสามารถในการส่งออก
- ๔) ศึกษาระบบ Logistic และ Supply Chain เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านการผลิตและการตลาด

ปลาน้ำจืด

- ๑) ส่งเสริมให้มีการเพาะเลี้ยงพันธุ์ปลาในจังหวัดให้พอเพียง
- ๒) ใช้อาหารธรรมชาติเพื่อลดค่าใช้จ่าย
- ๓) เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพผลผลิต ตามแนว GAP

สุกร

- ๑) ป้องกันและบำบัดโรคสุกร จัดหาวัคซีนโรคปากและเท้าเปื่อยให้เพียงพอ
- ๒) พัฒนาฟาร์มสุกรเข้าสู่มาตรฐานฟาร์ม
- ๓) ปรับปรุงโรงฆ่าให้ได้มาตรฐาน
- ๔) แก้ปัญหามลภาวะจากฟาร์มสุกร
- ๕) พัฒนาคุณภาพเนื้อสุกร ตั้งแต่การฆ่า ชำแหละ การขนส่ง
- ๖) พัฒนาลาดจำหน่ายที่ถูกสุขอนามัย

ไก่เนื้อ

- ๑) จัดพื้นที่ระวางและควบคุมโรค
- ๒) ปรับระบบการเลี้ยงให้ได้มาตรฐาน
- ๓) ปรับปรุงโรงฆ่าสัตว์ให้ได้มาตรฐาน
- ๔) รวมกลุ่มสหกรณ์เพื่อเพิ่มศักยภาพในการต่อรองและแปรรูปเพื่อจำหน่าย

๒. การพัฒนากลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (อุดรธานี หนองคาย หนองบัวลำภู และเลย) เป็นกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพด้านการผลิตและแปรรูปสินค้าเกษตร เช่น อ้อย ข้าว มันสำปะหลัง และยางพารา เนื่องจากมีโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตรขนาดใหญ่มาก จึงควรมีการพัฒนาด้านการค้าและการลงทุนร่วมกับประเทศเพื่อนบ้าน คือ ลาว

๓. การพัฒนากลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน (สกลนคร นครพนม และมุกดาหาร) มีศักยภาพการพัฒนาการผลิตการเกษตร เช่น ข้าวโพด อ้อย ยูคาลิปตัส และพืชพลังงานทดแทน และปศุสัตว์ เช่น โคเนื้อ เนื่องจากมีพื้นที่ชลประทานมากและปริมาณน้ำฝนดีและสามารถร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านทำการเกษตรในรูป Contract Farming เพื่ออุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร

LIART

๔. การพัฒนากลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (ขอนแก่น กาฬสินธุ์ มหาสารคาม และร้อยเอ็ด) เป็นกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพการพัฒนาข้าวหอมมะลิ เนื่องจากเป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ของทุ่งกุลาร้องไห้ มีพื้นที่ชลประทานขนาดกลางและขนาดใหญ่หลายแห่ง มีแหล่งวัตถุดิบพืชพลังงานทดแทน คือ อ้อยและมันสำปะหลัง และขณะนี้ก็มีโรงงานผลิตเอทานอลขุดตั้งในพื้นที่จำนวนมาก

๕. การพัฒนากลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และสุรินทร์) เป็นแหล่งผลิตสินค้าที่สำคัญ คือ ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง ไข่ และไหม และเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาด้านการเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย โดยเฉพาะข้าวหอมมะลิ อุตสาหกรรมแปรรูปอาหารและพลังงานทดแทน อุตสาหกรรมไหมและสิ่งทอ จึงควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบชลประทาน รองรับการผลิตที่เน้นการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและการสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยเฉพาะข้าวหอมมะลิ และคุณภาพผลิตภัณฑ์ไหม

๖. การพัฒนากลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง (อุบลราชธานี ศรีสะเกษ ยโสธร และอำนาจเจริญ) มีศักยภาพด้านการเกษตร ทั้งการผลิตข้าวหอมมะลิปลอดสารพิษ ไม้ผลไม้ยืนต้นการผลิตและแปรรูปสุสัตว์ อาหารแปรรูป สามารถพัฒนาให้เป็นศูนย์ผลิตและกระจายสินค้าเชื่อมโยงกับประเทศลาว จึงควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาแหล่งน้ำ และการบริหารจัดการแก้ปัญหา น้ำท่วมและขาดแคลนน้ำ

๗. ทิศทางการพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน แนวทางการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ควรให้ความสำคัญกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ คำนึงถึงสังคมและสิ่งแวดล้อม วิถีชีวิต การกระจายรายได้ ควบคู่กับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เพื่อให้ประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความอยู่ดีมีสุข และมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างแท้จริง

๔.๗ แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ในบริบทของ กรมโยธาธิการและผังเมือง กระทรวงมหาดไทย

กรมโยธาธิการและผังเมืองนั้นได้มีการจัดทำผังนโยบายตั้งแต่ในระดับประเทศ ระดับภาค ระดับกลุ่มจังหวัด กลุ่มจังหวัด ตลอดจนผังเมืองรวมชุมชน ซึ่งผังประเทศและผังภาคนั้น กรมโยธาธิการและผังเมืองได้มีการจ้างบริษัทเอกชนในการดำเนินการศึกษาเพื่อจัดทำผังแม่บทในการพัฒนาประเทศ และหลังจากนั้นก็ได้มีการนำมาจัดทำเป็นผังอนุภาค

ผังภาคตะวันออกเฉียงเหนือปี พ.ศ. ๒๖๐๐

๑. โครงการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศที่มีผลต่อการพัฒนาภาคโครงการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (GMS) เพื่อส่งเสริมการค้า การลงทุน อุตสาหกรรม การเกษตร ท่องเที่ยวและบริการ

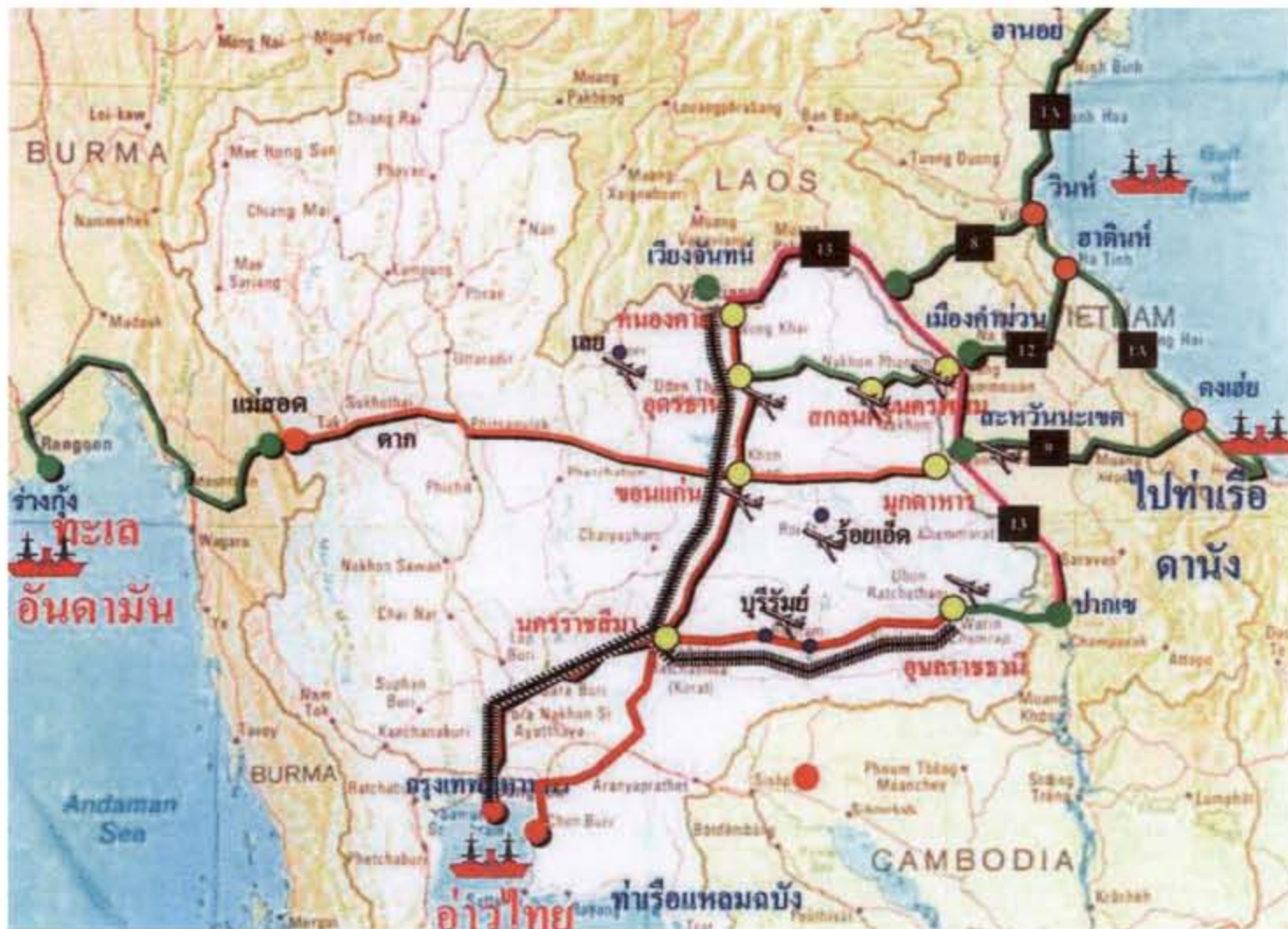
๒. ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ อิระวดี-เจ้าพระยา-แม่โขง (ACMECS) เป็นโครงการภายใต้กรอบแนวคิดของ GMS เพื่อแก้ปัญหาอันเกิดจากความแตกต่างของระดับการพัฒนาที่ไม่เท่าเทียมกัน ลดช่องว่างระหว่างประเทศเพื่อเสริมสร้างความมั่งคั่งและมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจร่วมกัน

LIART

๓. องค์การการค้าโลก (WTO) ช่วยส่งเสริมให้การแข่งขันทางการค้าเป็นธรรม สร้างความมั่นใจให้แก่ทั้งผู้ค้าและผู้ลงทุน ผู้ผลิตและส่งออกสามารถคาดการณ์และวางแผนการค้าระหว่างประเทศล่วงหน้าได้

๔. เขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) เพื่อสร้างความสามารถทางการแข่งขันให้กับสินค้าอาเซียนในตลาดโลก และช่วยเพิ่มอำนาจต่อรองของประเทศสมาชิก

รูปการพัฒนาเส้นทางคมนาคมขนส่งตามแนวตะวันออก-ตะวันตก

โครงการการพัฒนาของประเทศเพื่อนบ้านที่มีผลต่อการพัฒนาภาค

๑. สะพานข้ามแม่น้ำเหือง อ.ท่าลี่ จ.เลย ที่เชื่อมต่อกับเมืองแก่นท้าว แขวงไชยะบุรี สะพานแห่งนี้ นับได้ว่าเป็นแลนด์มาร์คสำคัญเชื่อมโครงข่ายคมนาคมในภูมิภาคลุ่มน้ำโขงได้อีกช่องทางหนึ่ง และอำนวยความสะดวกในการขนส่งสินค้า

๒. การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในเขตเศรษฐกิจพิเศษสะหวัน-เซโน (Savan-Seno Special Economic Zone) ปัจจุบันไทยและลาวได้ร่วมมือกันผลักดันให้เกิดความร่วมมือในการลงทุนด้านต่าง ๆ เช่นโครงการ Contract Farming การตั้งโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตร

รูปสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ ๒ เชื่อมโยงกับพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษสะหวัน-เซโน

๓. โครงการเขื่อนน้ำเทิน ๒ เป็นโครงการเขื่อนผลิตกระแสไฟฟ้าพลังน้ำที่ใหญ่ที่สุดของลาว ผลที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะได้รับ คือ เมืองชายแดนมีแหล่งไฟฟ้าที่สามารถนำมาใช้สนับสนุน การพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะทางด้านอุตสาหกรรมของภาค

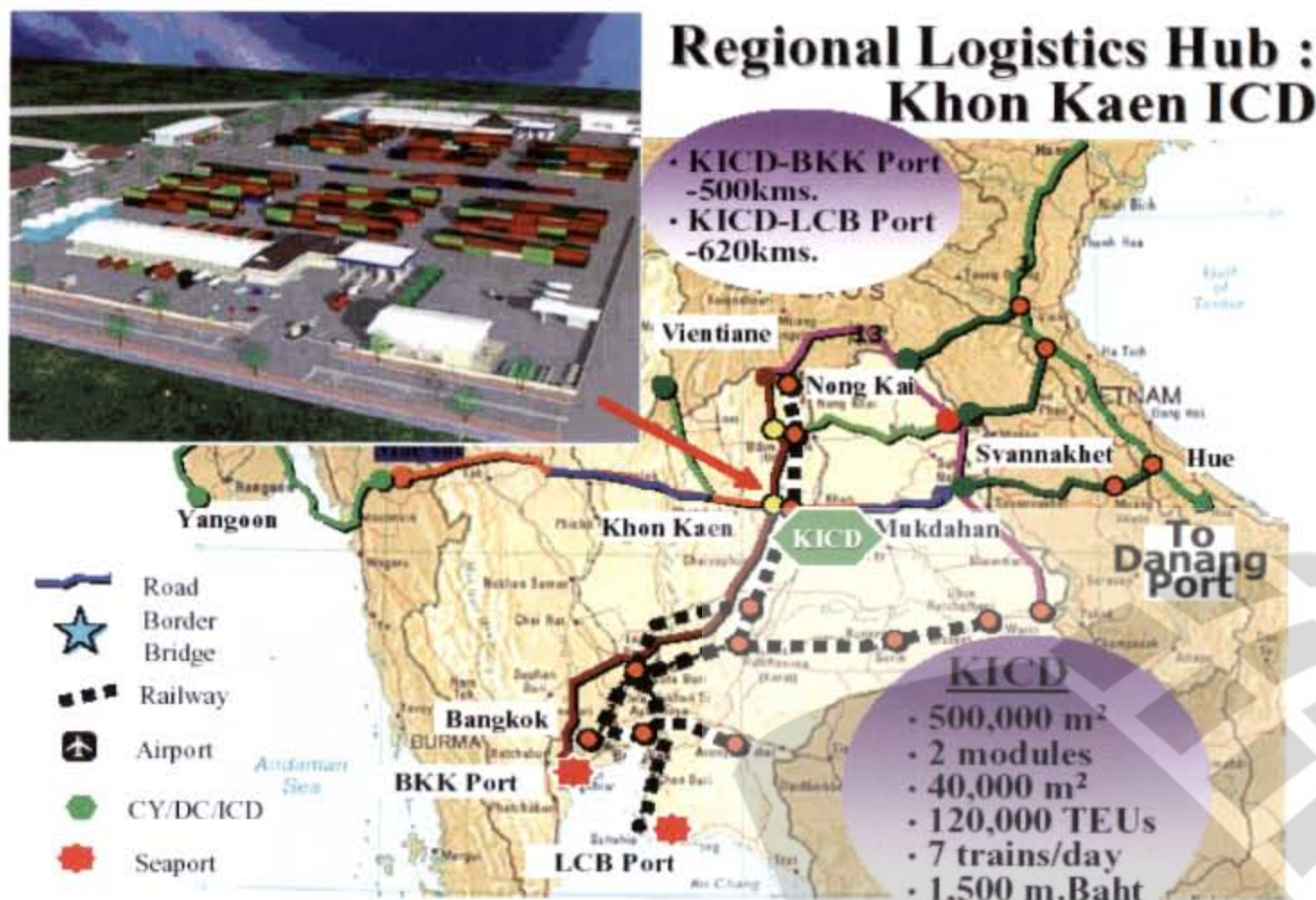
๔. การเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวทางตอนใต้ของประเทศลาว บริเวณเมืองปากเซ และ แขวงจำปาสัก ดังนั้น ควรมีการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวเข้ากับแหล่งท่องเที่ยวของ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทางตอนล่างเข้าด้วยกัน นอกจากนี้ยังสามารถเชื่อมโยงการท่องเที่ยว กับประเทศกัมพูชาเป็นวงจรการท่องเที่ยวไทย-ลาว-กัมพูชา

โครงการพัฒนาที่สำคัญในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๑. สะพานข้ามแม่น้ำโขงระหว่างชาติแห่งที่ ๒ มุกดาหาร-สะหวันนะเขต จะรองรับการเชื่อมต่อกับทางหลวงหมายเลข ๙ ของประเทศลาวทางด้านแขวงสะหวันนะเขต ไปเชื่อมต่อกับประเทศเวียดนาม โดยมีหัวเมืองที่สำคัญของประเทศเวียดนาม คือ เมืองกวางตรี เมืองเว้ (เมืองหลวงเก่า) และเมืองดานัง

๒. โครงการการก่อสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ ๓ ระหว่างจังหวัดนครพนมกับ แขวงคำม่วน ทำให้เกิดความสะดวกลดภัย ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง รวมทั้งส่งเสริม การพัฒนาพื้นที่และการท่องเที่ยวและกิจกรรมระหว่างประเทศ

๓. โครงการศูนย์การขนส่งสินค้าด้วยตู้คอนเทนเนอร์ (Inland Container Depot: ICD) โดยกำหนดให้จังหวัดขอนแก่นเป็นศูนย์การขนส่งสินค้าด้วยตู้คอนเทนเนอร์ทางรถไฟและเป็นจุดพักสินค้า และกระจายสินค้าของภาคจากขอนแก่น ไปยังนครราชสีมา อุตรธานี หนองคาย พื้นที่ชายฝั่งทะเล ตะวันออกและระหว่างประเทศ

LIART

๔. การก่อสร้างเส้นทางรถไฟจากจังหวัดขอนแก่น-เชียงใหม่ (มหาสารคาม)-ยางตลาด (กาฬสินธุ์)-โพนทอง (ร้อยเอ็ด)-มุกดาหาร แทนสายบัวใหญ่-มุกดาหาร โดยจะขนส่งสินค้าจากกรุงเทพฯ มาขอนแก่น และสามารถเคลื่อนย้ายทางรถยนต์เพื่อกระจายไปยังจังหวัดต่างๆ ได้อย่างสะดวก

๕. โครงการศูนย์กลางการบิน จังหวัดอุดรธานี การพัฒนาท่าอากาศยานอุดรธานีจะทำให้การเดินทางและการขนส่งสินค้าเพิ่มปริมาณได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้จังหวัดอุดรธานีมีการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว รวมทั้งเป็นจุดเชื่อมโยงทางการขนส่งและเดินทางทางอากาศในภูมิภาคอินโดจีน

๖. โครงการเหมืองแร่โปแตช และเกลือหิน โดยตั้งเป้าผลักดันโครงการเหมืองแร่โปแตช เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการผลิตและจำหน่ายปุ๋ยโปแตชและเกลือในภูมิภาคอาเซียน

แนวโน้มการพัฒนาพื้นที่ในอนาคต

๑. มีการเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจหลัก คือ พื้นที่พัฒนาชายฝั่งทะเลตะวันออก (ESB) และกรุงเทพฯ ซึ่งจะช่วยสร้างเสริมความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจของภาค

๒. การเชื่อมโยงของระบบการคมนาคมขนส่ง North-South และ East-West Economic Corridor จะช่วยส่งเสริมกิจกรรมทางเศรษฐกิจ การค้าและการอุตสาหกรรมจะมุ่งเข้าสู่ภาคมากขึ้น ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะกลายเป็นศูนย์กลางระหว่างอินโดจีนและอ่าวเบงกอล ชุมชนเมืองที่กระจายไปตามแนวเส้นทางหลักที่เชื่อมโยงจะมีบทบาทหน้าที่เป็นเมืองศูนย์กลางทางการค้า การพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรม

๓. การขยายตัวของท่าเรือด่านที่เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลก เป็นโอกาสสำคัญที่ภาคจะเป็นหุ้นส่วนการพัฒนา กับประเทศลาวและเวียดนาม

LIIRT

ยุทธศาสตร์การพัฒนา

๑. การกระจายความเจริญ (Decentralization)
๒. การพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน (Balanced and Sustainable Development)
๓. การพัฒนาแบบกลุ่มเมือง
 - กลุ่มเมืองอุตสาหกรรมหลักของภาค
 - กลุ่มเมืองศูนย์กลางการค้า-บริการของภาค
 - กลุ่มเมืองศูนย์กลางการค้า การเกษตรและการท่องเที่ยว
 - กลุ่มเมืองศูนย์กลางพัฒนาการค้าชายแดน การท่องเที่ยว อุตสาหกรรมเกษตรและฐานการขนส่งที่เชื่อมโยงระบบโลจิสติกส์
 - กลุ่มเมืองประตูการค้า การท่องเที่ยวเชื่อมโยงภูมิภาคอินโดจีน เป็นศูนย์กลางการผลิตสินค้าเกษตร
- ๔) การส่งเสริมนวัตกรรม
- ๕) เศรษฐกิจพอเพียง

แนวคิดการพัฒนากาตตะวันตกเฉียงเหนือ

แนวความคิดกระจายการพัฒนาสู่เมืองใหม่ (Decentralization) กระจายความเจริญที่เน้นการเพิ่มความสมดุลของระบบเมือง การสร้างและกระจายการลงทุนด้านเศรษฐกิจ การค้า การท่องเที่ยว และการบริการในพื้นที่จากศูนย์กลางเมืองหลักออกสู่เมืองต่าง ๆ ของภาคและเน้นการพัฒนาเป็นกลุ่มเมือง ที่มีกิจกรรมและความเจริญทางเศรษฐกิจใกล้เคียงกัน รวมทั้งสร้างร่วมมือกับประเทศกลุ่มอนุภาคลุ่มแม่น้ำโขงเพื่อกระจายการพัฒนาความเจริญและความมั่งคั่งสู่พื้นที่ต่าง ๆ ของภาค

ผังภาคตะวันตกเฉียงเหนือ พ.ศ. ๒๖๐๐

๑. นโยบายอนุรักษ์พื้นที่ชุมชนเมือง กำหนดนโยบายอนุรักษ์พื้นที่ชุมชนเมืองในลักษณะสงวนรักษา การบูรณะฟื้นฟู การปรับปรุงฟื้นฟูใหม่

๒. นโยบายการใช้ประโยชน์ที่ดิน จำแนกเป็นประเภทหลัก คือ การใช้ที่ดินประเภทการพัฒนาชุมชนเมือง ชนบทและเกษตรกรรม อุตสาหกรรม อนุรักษ์ป่าไม้ ที่โล่งเพื่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและแหล่งน้ำ

๓. นโยบายการพัฒนาระบบเมืองและชุมชน กำหนดให้มีการพัฒนาในลักษณะกระจายศูนย์กลางไปยังชุมชนเมืองแห่งใหม่ เพิ่มศักยภาพการพัฒนาเมืองศูนย์กลางแห่งใหม่

๔. นโยบายพัฒนาด้านพื้นที่ เน้นการพัฒนาที่จะต้องมีการควบคุมและอนุรักษ์ เพื่อให้ลักษณะธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศมีความสมดุลอย่างยั่งยืน

๕. นโยบายการพัฒนาระบบคมนาคมขนส่ง กำหนดให้มีความสอดคล้องกับผังนโยบายการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยเสนอให้เพิ่มระบบถนน และระบบรางในอนาคต ศูนย์กลางขนส่งหลายรูปแบบพื้นที่ ศูนย์การขนส่งและบริการ และอื่นๆ

ผังนโยบายการใช้ประโยชน์ที่ดิน

๑. พื้นที่สงวนและพื้นที่อนุรักษ์ กำหนดการพัฒนาไม่ให้พื้นที่พัฒนาเข้าไปรุกล้ำ
๒. พื้นที่พัฒนา จำกัดพื้นที่พัฒนา ให้ครอบคลุมพื้นที่ ๓ ส่วน คือ ชุมชนเมืองปัจจุบัน พื้นที่เตรียมการขยายตัวเมืองในอนาคตและพื้นที่ชานเมือง
๓. พื้นที่เกษตรกรรม วางแผนและกำหนดเขตการใช้ที่ดินให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ เพื่อให้การผลิตทางการเกษตรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนและมีการวางแผนการบริหารจัดการลุ่มน้ำ
๔. พื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม มีนโยบายการใช้ประโยชน์ที่ดินสอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ และกำหนดขอบเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมให้ชัดเจน

ผังนโยบายอุตสาหกรรม

๑. นโยบายการรวมกลุ่มและการกระจายตัวด้านที่ตั้งของเขตอุตสาหกรรมที่เป็นยุทธศาสตร์ของภาค

- อุตสาหกรรมกระบวนการ (Process industry)
- อุตสาหกรรมการผลิต (Production Industry)
- อุตสาหกรรมการบริการชุมชน

๒. นโยบายการสนับสนุนอุตสาหกรรมซึ่งมีฐานของทรัพยากรที่สามารถนำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิต

- อุตสาหกรรมอาหารและแปรรูปสินค้าเกษตร : นครราชสีมา ชัยภูมิ ขอนแก่น
อุบลราชธานี อุดรธานี และสกลนคร

- อุตสาหกรรมยางพารา : หนองคาย เลย บุรีรัมย์ และอุดรธานี
- อุตสาหกรรมโปแตช : อุดรธานี
- อุตสาหกรรมผ้าไหมและสิ่งทอ : นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์
- อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน : นครราชสีมา
- อุตสาหกรรมเอทานอล ซอฟต์แวร์ : ขอนแก่น

๓. นโยบายการจัดการอุตสาหกรรมในพื้นที่ชายแดนโดยการตั้งเขตเศรษฐกิจชายแดน

- เน้นการสนับสนุนด้านการลงทุน รวมไปถึงการจัดตั้งนิคมหรือศูนย์อุตสาหกรรม เพื่อรองรับการพัฒนาที่จะเกิดขึ้น

ผังนโยบายอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๑. นโยบายการวางแผนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่ลุ่มน้ำ พื้นที่ชุ่มน้ำ พื้นที่ป่าไม้ และพื้นที่ที่มีความสำคัญในด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อใช้เป็นแผนแม่บทในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

๒. นโยบายการอนุรักษ์พื้นที่ป่าไม้ ฟื้นฟูพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม พร้อมทั้งการปลูกป่าเพิ่มเติม เพื่อเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ให้เป็นแหล่งต้นน้ำลำธาร และคงไว้ซึ่งความหลากหลายทางชีวภาพ

๓. นโยบายแผนการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เหมาะสมกับสมรรถนะของดิน เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน โดยเร่งรัดการกำหนดแผนการใช้ที่ดินของภาคในระดับจังหวัดและระดับอำเภอ

๔. นโยบายการจัดการมลพิษเพื่อลดปัญหาสิ่งแวดล้อมและทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยกำหนดแผนการจัดการสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นกรอบให้หน่วยงานท้องถิ่นสามารถนำไปใช้ในการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ได้ ซึ่งต้องคำนึงถึงศักยภาพในการจัดการมลพิษเมืองของท้องถิ่นเอง

ผังนโยบายด้านคมนาคมขนส่ง

๑. นโยบายยกระดับการให้บริการของถนนในโครงข่ายหลัก ได้แก่ เส้นทางบริเวณด่านที่มีการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารทางถนนระหว่างไทย-ลาว คือ ด่านสะพานมิตรภาพไทย-ลาว ด่านศุลกากรบึงกาฬ ด่านศุลกากรมุกดาหาร ด่านช่องเม็ก ด่านศุลกากรนครพนม

๒. นโยบายเพิ่มจุดเชื่อมโยงในโครงข่ายที่ขาดหายไป เนื่องจากการขนส่งทางถนนระหว่างไทย-กัมพูชาไม่มีด่านที่สำคัญตั้งอยู่ในภาค ดังนั้นควรมีการพัฒนาเส้นทางกรุงเทพฯ-อรัญประเทศ-ปอยเปต- ศรีโสภณ-เสียมเรียบ/พระตะบอง-พนมเปญ-โฮจิมินห์ซิตี้-วังเตา

๓. นโยบายส่งเสริมการใช้จุดเปลี่ยนถ่ายในการขนส่งสินค้า โดยเฉพาะสินค้าเกษตรที่เป็นสินค้าหลักของภูมิภาค ได้แก่ ข้าว น้ำตาล และมันสำปะหลัง เป็นต้น การผลักดันให้หันมาใช้ประตูเศรษฐกิจการค้าของภาค (Gateway) ในพื้นที่จังหวัดหนองคาย นครพนม มุกดาหาร และอุบลราชธานี เพื่อลดต้นทุนและส่งเสริมการใช้ประสิทธิภาพอย่างเต็มที่

โครงการวางและจัดทำผังอนุภาคกลุ่มจังหวัด มุกดาหาร นครพนม สกลนคร และกาฬสินธุ์ วิสัยทัศน์

“เป็นประตูการค้าที่เชื่อมโยงระหว่างประเทศในภูมิภาคแม่น้ำโขงและทวีปเอเชีย ศูนย์กลางการผลิตสินค้าเกษตรคุณภาพดี แหล่งผลิตอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรเพื่อการส่งออก และการท่องเที่ยวเชื่อมโยงภูมิภาคอินโดจีน มีฐานเศรษฐกิจ สังคม ที่เข้มแข็ง มีการพัฒนาอย่างบูรณาการและยั่งยืน”

ยุทธศาสตร์การวางผังอนุภาคกลุ่มจังหวัด

๑. เสริมสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจหลักของอนุภาค และมุ่งเน้นความเชื่อมโยงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศตามโครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (GMS) และ โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจอิระวดี - เจ้าพระยา - แม่น้ำโขง (ACMECS)

๒. เสริมสร้างการใช้ประโยชน์ที่ดินแบบบูรณาการ และมุ่งเน้นการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเข้มข้นและสมดุลตามแนวแกนการพัฒนาเศรษฐกิจ (Economic Development Corridor) ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

๓. เสริมสร้างระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญที่เชื่อมโยงและเกื้อกูลต่อเมืองลำดับรองและการตั้งถิ่นฐานในชนบท พร้อมทั้งสนับสนุนให้เกิดศูนย์กลางความเจริญที่มีความพร้อมในการรองรับการพัฒนาตามแนวแกนการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

๔. เสริมสร้างระบบคมนาคมขนส่งและโครงสร้างพื้นฐานให้สามารถรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของอนุภาค และเชื่อมโยงความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศตามโครงการ GMS และ ACMECS

ผังอนุภาคเป็นการประสานแนวความคิด เพื่อนำมาบูรณาการโดยรอบในการบูรณาการมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

- การใช้ประโยชน์ที่ดิน
- ระบบเมืองและชนบท
- เศรษฐกิจ
- คมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์
- การท่องเที่ยว

ผังยุทธศาสตร์การใช้ประโยชน์ที่ดิน

๑. การวางผังการใช้ประโยชน์ที่ดินหรือการจัดระเบียบการใช้ประโยชน์ที่ดินแบบบูรณาการของพื้นที่

- ให้เหมาะสมตามศักยภาพการใช้ประโยชน์ที่ดินและหน้าที่ของเมือง/ชนบท
- เพื่อรองรับความเป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญอนุภูมิภาคและปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ
- สนับสนุนให้มีการใช้ประโยชน์ที่ดินเมืองและชุมชนแบบหลายศูนย์กลางและเชื่อมโยงด้วยระบบคมนาคมขนส่งมวลชนที่ทันสมัยได้มาตรฐานสากล

๒. ส่งเสริมการวางผังการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเข้มข้น (Intensity) ตามแนวการพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อส่งเสริมการเข้าถึงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก

๓. ส่งเสริมการใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตเมืองอย่างกระชับ (Compact development) ให้มีการพัฒนาเพื่อการประหยัดการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและมีการจัดระเบียบการใช้ประโยชน์ที่ดินที่เหมาะสม อนุรักษ์สภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และสถาปัตยกรรมที่มีคุณค่า

ผังยุทธศาสตร์ระบบเมืองและการตั้งถิ่นฐาน

๑. การพัฒนาเมืองและเชื่อมโยงระบบเมืองและชนบทให้เข้มแข็งโดยมีเมืองศูนย์กลางหลัก คือ เมืองมุกดาหาร เมืองสกลนคร เมืองนครพนม เมืองกาฬสินธุ์ รวมถึงการสร้างเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มจังหวัด และประเทศเพื่อนบ้าน

๒. การพัฒนาเมืองแบบกลุ่มเมืองตามบทบาทและศักยภาพ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการ เป็นการใช้ทรัพยากรร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ

๓. การพัฒนาเมืองชายแดน ได้แก่ เมืองมุกดาหาร เมืองนครพนม เมืองธาตุพนม เมืองท่าอุเทน เมืองบ้านแพง

๔. การพัฒนาและสร้างเครือข่ายเมืองชนบท เน้นการพัฒนาอย่างยั่งยืน เพื่อคุณภาพชีวิต ที่ดี โดยการส่งเสริมและพัฒนาศูนย์กลางชุมชนให้เป็นเมืองที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ และเสริมสร้างศักยภาพทางเศรษฐกิจเมือง

ผังยุทธศาสตร์เศรษฐกิจ

๑. เกษตร

- การพัฒนาการเกษตรเพื่อการแข่งขัน โดยการพัฒนาด้านเทคโนโลยีทางการเกษตร ในจังหวัดสกลนคร

- การแปรรูปและเพิ่มมูลค่า โดยการพัฒนาศูนย์แปรรูปสินค้าเกษตรในจังหวัดนครพนม

- การพัฒนาด้านการตลาด โดยพัฒนาศูนย์รวบรวมสินค้าเกษตร ในจังหวัดสกลนคร และ กภาพสินธุ์

- ศูนย์กลางส่งออกสินค้าเกษตรในจังหวัดนครพนม และมุกดาหาร

- ศูนย์สินค้าเกษตรครบวงจรของอนุภาคที่อำเภอนาแก จังหวัดนครพนม

๒. อุตสาหกรรม

- ส่งเสริมนิคมอุตสาหกรรมและศูนย์กระจายสินค้าในจังหวัดมุกดาหาร

- ศูนย์อุตสาหกรรมและศูนย์กระจายสินค้าในจังหวัดนครพนม

- ศูนย์อุตสาหกรรมการผลิตสินค้าเกษตรแปรรูป จังหวัดสกลนคร

๓. การค้าและบริการ

- พัฒนาเมืองมุกดาหารให้เป็นศูนย์กลางด้านการศึกษานานาชาติในเขตอินโดจีน

- พัฒนาเมืองนครพนมให้เป็นศูนย์กลางทางด้านสาธารณสุขของอนุภาค

- เร่งพัฒนาด้านการค้าชายแดน

ผังยุทธศาสตร์คมนาคมขนส่งและโครงสร้างพื้นฐาน

๑. ส่งเสริมระบบคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงอุตสาหกรรมของอนุภาคกับฐานการผลิตหลักของประเทศ เช่น ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒, ๒๒, ๒๑๒, ๒๑๓, ๒๐๓๓ และ ๒๒๘๗ เป็นต้น

๒. ส่งเสริมพัฒนาโครงข่ายคมนาคมขนส่งเพื่อการขยายฐานอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจพื้นที่ชายแดนของอนุภาค บริเวณจังหวัดนครพนมและมุกดาหาร

๓. ผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนถ่ายหมวดการขนส่งไปสู่ระบบราง โดยพัฒนาเส้นทางรถไฟจากจังหวัดขอนแก่น-มุกดาหารและ มุกดาหาร-นครพนม

๔. ส่งเสริมพัฒนาศูนย์รวบรวมและกระจายสินค้า และโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง บริเวณอ.เมือง อ.สว่างแดนดิน จ.สกลนคร อ.นาแก อ.นาทม จ.นครพนม อ.เมือง อ.กุฉินารายณ์ จ.กาฬสินธุ์ และ อ.เมือง จ.มุกดาหาร

๕. เพิ่มศักยภาพการคมนาคมขนส่งทางน้ำ เพื่อการท่องเที่ยว บริเวณท่าเรือริมแม่น้ำโขง จ.มุกดาหารและนครพนม

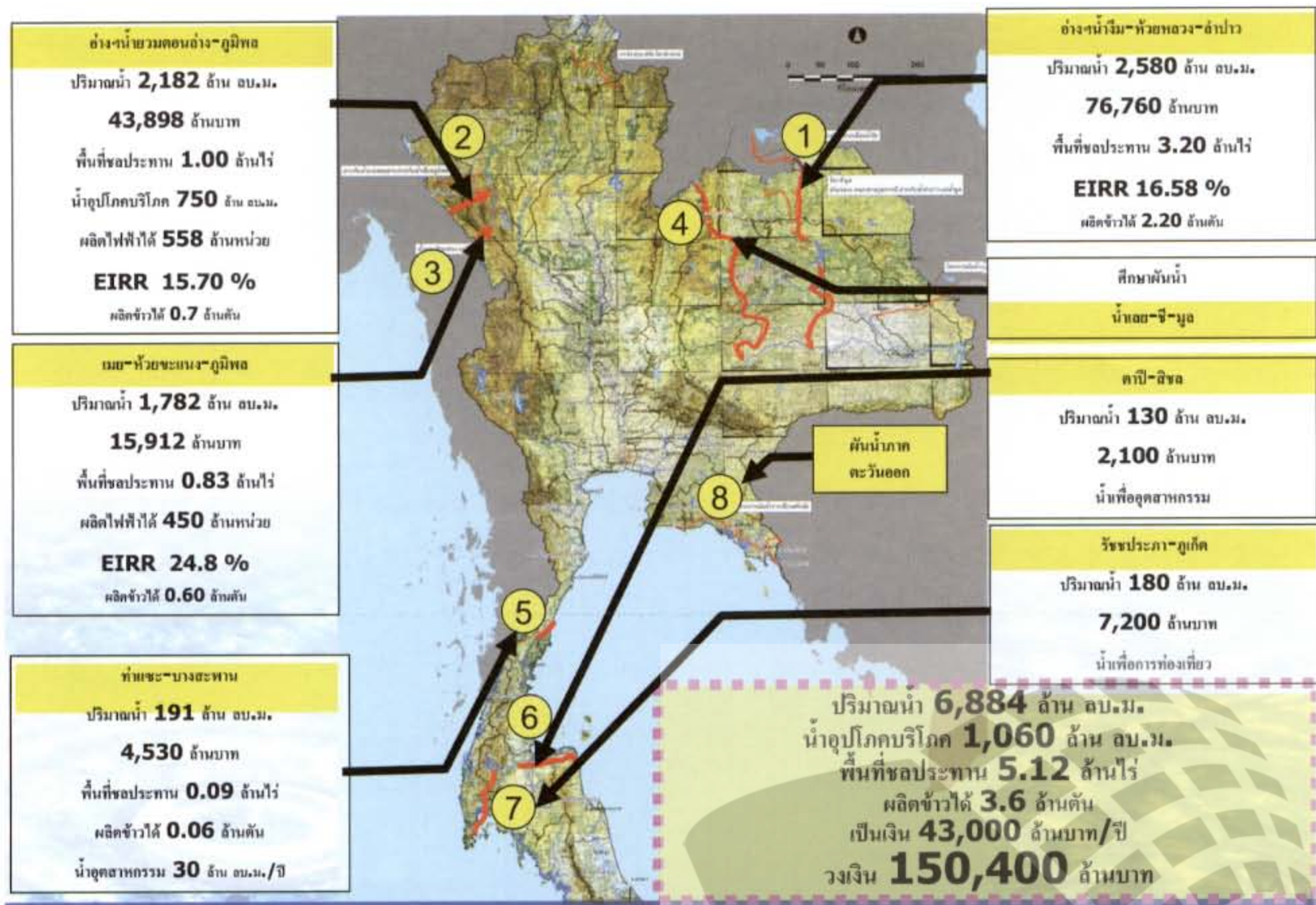

ผังยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว

จากยุทธศาสตร์การพัฒนการท่องเที่ยวของกระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา และยุทธศาสตร์การพัฒนการท่องเที่ยวในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่๑๐ ได้กำหนดให้เพิ่มศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเพื่อรองรับการขยายตัว และสร้างเอกลักษณ์ ให้กับพื้นที่โดยกำหนดยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับพื้นที่ดังต่อไปนี้

- การพัฒนากการท่องเที่ยวที่โดดเด่นของอนุภาค
- การจัดเส้นทางท่องเที่ยวภายในกลุ่มอนุภาค เชื่อมโยงกับจังหวัดอื่นนอกอนุภาค และเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน
- การพัฒนากการท่องเที่ยว Pro-Poor Tourism / Home-stay ในพื้นที่ที่มีวัฒนธรรมดั้งเดิม
- การพัฒนากการท่องเที่ยว เปิดโลกไดโนเสาร์สู่ดินแดน
- การพัฒนากการท่องเที่ยวเส้นทางอารยธรรมสองฝั่งโขงเชื่อมโยงสองแผ่นดิน

๔.๘ แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในบริบทของ คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ นโยบายการพัฒนาแหล่งน้ำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

โครงการที่ ๑ โครงการผันน้ำน้ำจืด-ห้วยหลวง-กุมภวาปี-ลำปาว

- ปริมาณน้ำ ๒,๕๗๘ ล้าน ลบ.ม.
- พื้นที่ชลประทาน ๓.๒ ล้านไร่
- ผลิตข้าวได้ ๒.๒ ล้านตัน
- ค่าลงทุน ๗๖,๗๖๐ ล้านบาท
- ผู้รับประโยชน์ ๓๖๐,๐๐๐ ครัวเรือน
- EIRR ๑๖.๕๘%

แผนการดำเนินงานโครงการ

กิจกรรม	ปี				งบประมาณ (ล้านบาท)
	๕๑	๕๒	๕๓	๕๔	
๑.ตั้งสำนักงานโครงการเพิ่มน้ำต้นทุนแห่งชาติ	↔				งบปกติ
๒.ศึกษาออกแบบ	↔	↔			๑,๑๕๑.๕๐
๓.รับฟังความเห็นประชาชน	↔				๑๕.๒๐
๔.ปรับปรุงห้วยหลวง จ.หนองคาย จ.อุดรธานี	↔	↔			๑,๖๑๘.๐๐
๕.ปรับปรุงหนองหานกุมภวาปี จ.อุดรธานี	↔	↔			๓๒๖.๐๐
๖.เพิ่มความจุอ่างฯลำปาว จ.กาฬสินธุ์ และทบทวน Operation Rule Curve	↔	↔			งบปกติ
๗.การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม	↔	↔			๖๕.๘๐
๘.ก่อสร้างฝายต้นน้ำห้วยหลวง		↔	↔		๑๙๕.๕๐
๙.ติดตั้งสถานีสูบน้ำห้วยหลวง-หนองหานที่บ้านโนนสว่าง จ.อุดรธานี		↔	↔		๕,๖๐๐.๐๐
๑๐.ติดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่อ่างฯลำปาว		↔	↔		๓,๐๐๐.๐๐
๑๑.ก่อสร้างระบบกระจายน้ำและแก้มลิงรอบห้วยหลวง-หนองหานกุมภวาปี		↔	↔		๕,๐๙๕.๒๐
๑๒.ก่อสร้างระบบกระจายน้ำและแก้มลิงในลุ่มน้ำชี			↔		๑๗,๐๑๐.๐๐
๑๓.การติดตาม ประเมินผล			↔		๓๓.๕๐
๑๔.ประสานงานกับ สปป.ลาวในการใช้น้ำจากเขื่อนน้ำจืด	↔	↔			งบปกติ
รวม					๓๒,๑๑๘.๕๐

สถานะภาพของโครงการ

๑. การศึกษาความเหมาะสม แล้วเสร็จ
๒. สามารถดำเนินการในส่วนที่มีความพร้อมได้ทันที เช่น การปรับปรุงห้วยหลวง หนองหานกุมภวาปี และเปิดพื้นที่ชลประทาน

โครงการที่ ๒ โครงการผันน้ำเลย - ชี - มูล

ค่าลงทุนโครงการ

๑. แนวนผันน้ำเชียงคาน - ศรีบุญเรือง - ชุมพวง - อุบลราชธานี ความยาว ๗๘๐ กม.
ปริมาณน้ำ ๗๒๐ ลบ.ม./วินาที ค่าก่อสร้าง ๒๖๐,๐๐๐ ล้านบาท

๒. พื้นที่ชลประทาน ๖ ล้านไร่ ค่าก่อสร้าง ๑๕๐,๐๐๐ ล้านบาท

๓. แนวนผันน้ำเชียงคาน - อุบลรัตน์ - ลำปาว ความยาว ๓๗๕ กม. ปริมาณน้ำ ๕๘๐ ลบ.ม./วินาที
ค่าก่อสร้าง ๑๓๐,๐๐๐ ล้านบาท

๔. พื้นที่ชลประทาน ๕ ล้านไร่ ค่าก่อสร้าง ๑๐๐,๐๐๐ ล้านบาท

๕. รวมค่าก่อสร้างแนวนผันน้ำ ๓๙๐,๐๐๐ ล้านบาท

๖. รวมค่าก่อสร้างพื้นที่ชลประทาน ๑๐ ล้านไร่ ๒๕๐,๐๐๐ ล้านบาท

รวมค่าก่อสร้างทั้งหมด ๖๓๐,๐๐๐ ล้านบาท

สถานะภาพโครงการ : อยู่ระหว่างการศึกษาความเหมาะสมเบื้องต้น

บทที่ ๕

สรุปข้อสังเกตและข้อเสนอแนะในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๕.๑ สรุปแนวคิดในการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของคณะอนุกรรมการฯ

ภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศในปัจจุบันมีผลกระทบในเรื่องแรงงาน การขนส่งและวัตถุดิบ รวมทั้งโรงงานอุตสาหกรรมมีการรวมตัวกันในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลหรือในภาคตะวันออก เป็นส่วนใหญ่ ทำให้วัตถุดิบที่ผลิตได้ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและแรงงานอพยพเข้าสู่ กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ทำให้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่มีการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรม การผลิต ทั้งที่มีวัตถุดิบและแรงงานโดยเฉพาะผลิตผลทางการเกษตรเป็นจำนวนมาก ซึ่งสามารถป้อน ให้กับโรงงานอุตสาหกรรมได้อย่างต่อเนื่อง

การศึกษาเศรษฐกิจในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า อัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจของ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อยู่ที่ ประมาณ ๑๐% ซึ่งต่ำกว่าอัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ(ค่าเฉลี่ย) ประมาณ ๑ % โดยโครงสร้างการผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นดังนี้

- ❖ ด้านเกษตร ๒๑.๕ %
- ❖ การค้า ๒๑.๑ %
- ❖ อุตสาหกรรม ๑๔.๙ %

ฐานเศรษฐกิจหลักของภาค ได้แก่ จังหวัดนครราชสีมา ขอนแก่น อุบลราชธานี และอุดรธานี มีการจ้างงานทั้งภาค รวม ๑๑.๒ ล้านคนว่างงาน ๑.๙ % (ในขณะที่การว่างงานของประเทศ คิดเป็นสัดส่วน ๑.๕ %)

การผลิตด้านอุตสาหกรรมมีมูลค่า ๑.๑ แสนล้านบาท คิดเป็น ๔.๑ % ของประเทศ อย่างไรก็ตาม อัตราการขยายตัวของอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการขยายตัวค่อนข้างสูง กล่าวคือมีอัตราการขยายตัว ๑๐.๔ % ต่อปี ซึ่งสูงกว่าอัตราการขยายตัวของประเทศ มีการจ้างงาน ๑.๐ ล้านคน โดยอุตสาหกรรมอาหารยังเป็นอุตสาหกรรมหลักของภาค (๕๙.๘ %) เนื่องจากอาหารเป็นฐานวัตถุดิบ ของภาคอุตสาหกรรมที่รองลงมาคือ อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย (๑๑.๑%) อุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์ (๕.๓ %) และอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ (๐.๕ %) โดยจำนวนโรงงานขยายตัวเร็ว ในกลุ่มขอนแก่น (๑.๓ %) อุดรธานี (๑.๒ %) และนครราชสีมา (๐.๘ %)

ในขณะที่ภาคเกษตรกรรมเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของภาค มีมูลค่า ๑.๗ แสนล้านบาท คิดเป็น ๒๐.๓ % ของประเทศ และยังเป็นแหล่งจ้างงานมากที่สุดด้วย (จำนวน ๖.๔ ล้านคน)

ภาคการเกษตรนับเป็นสาขาการผลิตหลักของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พื้นที่ทำการเกษตรของภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีประมาณ ๑๐๖ ล้านไร่ เหมาะสมสำหรับปลูกพืช ประมาณ ๗๑ ล้านไร่ เป็นพื้นที่เหมาะสมสำหรับการทำนา ๕๐.๕ ล้านไร่ เหมาะสมต่อการปลูกพืชไร่ ๓๐.๗ ล้านไร่ สินค้าเกษตรที่สำคัญ ได้แก่ ข้าว(มีมูลค่าการผลิตสูงถึง ๗๐,๒๓๒ ล้านบาท) มันสำปะหลัง (มูลค่าการผลิต ๑๗,๒๘๗ ล้านบาท) และอ้อย (มูลค่า ๑๕,๓๕๑ ล้านบาท) รวมทั้งการผลิตปศุสัตว์ ที่มีมูลค่ามากกว่า ๓๐,๐๐๐ ล้านบาท)

ด้านการค้า มีมูลค่า ๑.๓แสนล้านบาท แบ่งเป็นค้าปลีก ๖๔.๒ % ค้าส่ง ๒๗.๙% และซ่อมแซม ๒.๙% ทั้งนี้มีการค้าชายแดน มูลค่า ๓.๕ หมื่นล้านบาท ซึ่งขยายตัวถึง ๑๕.๒% และจะขยายตัวต่อเนื่อง โดย ๖๐ % มาจากด้านหนองคายและมุกดาหาร

สำหรับภาคบริการ/การท่องเที่ยว สามารถสร้างรายได้ ๓.๓ หมื่นล้านบาท มีนักท่องเที่ยวเพิ่ม ๖.๗ % ต่อปี มีการจ้างงาน ๐.๕ ล้านคน

สภาพพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไว้ดังนี้

๑. ยกมาตรฐานและประสิทธิภาพการผลิตการเกษตร โดย

- ❖ ปรับโครงสร้างการผลิตสู่สินค้ามูลค่าสูง
- ❖ ส่งเสริมทุ่งกุลารุ่ ทุ่งสัมฤทธิ์ เป็นแหล่งข้าวหอมมะลิ อีสานบน เป็นแหล่งยางพารา อีสานกลางและล่าง เป็นแหล่งข้าวหอมมะลิ พืชพลังงาน ปศุสัตว์
- ❖ ส่งเสริมการผลิตสินค้าปลอดภัย สร้างมูลค่าเพิ่ม และทำ Clustering ภาคเกษตร
- ❖ พัฒนาแหล่งน้ำในลุ่มน้ำสงคราม และลุ่มน้ำมูล
- ❖ ส่งเสริมการศึกษาวิจัย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

๒. เพิ่มประสิทธิภาพ/ศักยภาพการประกอบการอุตสาหกรรม โดย

- ❖ ศึกษาวิจัยต่อยอดผลิตภัณฑ์ มัน ข้าว อ้อย และอบรมทักษะแรงงาน
- ❖ สร้างมอเตอร์เวย์ (Motor way) สายบางปะอิน-โคราช และขยาย EWEC เป็น ๔ ช่องจราจรให้ตลอด
- ❖ พัฒนาระบบขนส่งทางราง
- ❖ ส่งเสริม Clustering อุตสาหกรรม สิ่งทอ เครื่องแต่งกาย อาหาร พลังงานทดแทน ชิ้นส่วนยานยนต์ และอิเล็กทรอนิกส์

๓. เพิ่มศักยภาพอุตสาหกรรมบริการและท่องเที่ยว โดย

- ❖ ฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวหลัก สร้าง story/Studio ก่อนเข้าชม
- ❖ ส่งเสริม ขอนแก่น กาฬสินธุ์ อุดรธานี เป็นศูนย์ท่องเที่ยวก่อนประวัติศาสตร์ (ไดโนเสาร์ -- บ้านเชียง) นครราชสีมา ชัยภูมิ เลย เป็นศูนย์ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ บุรีรัมย์ เป็นศูนย์ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม อุบลราชธานี มหาสารคาม นครพนม เป็นศูนย์ท่องเที่ยวเชื่อมกับเพื่อนบ้าน

LIERT

- ❖ พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวให้ได้ตามมาตรฐานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- ❖ ร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเชื่อมโยงมรดกโลก (หลวงพระบาง-บ้านเชียง-เว้-นครวัด)
- ❖ ส่งเสริมการท่องเที่ยวใหม่ๆ เช่น การแสวงบุญ ชนบทธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น วิถีชีวิตชุมชน ภูมิปัญญาชาวบ้าน

๔. เพิ่มศักยภาพการค้าและการประกอบธุรกิจ โดย

- ❖ ตั้งองค์กรภาครัฐร่วมเอกชนในระดับพื้นที่เพื่ออำนวยความสะดวกด้านการค้า

๕. ร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน โดย

- ❖ พัฒนาบริการพื้นฐานเมืองและด่านชายแดน (มหาสารคาม นครพนม ช่องเม็ก) โกดังสินค้า (warehouse) และ ช่องทางลำเลียง (Truck terminal)
- ❖ พัฒนาสนามบินสะพานมิตรภาพเป็นสนามบินร่วมไทย-ลาว
- ❖ ปรับระบบตรวจคนและสินค้าให้รวดเร็วขึ้น (GMS Visa, Single Window Inspection)
- ❖ เร่งแก้ปัญหาโครงการ Contract Farming
- ❖ ส่งเสริมการสร้าง Distribution Center
- ❖ พัฒนาเมืองแฝด นครพนม-คำม่วน มุกดาหาร- สะพานมิตรภาพ

จากวิกฤตอาหารที่ทั่วโลกเผชิญอยู่ นับเป็นโอกาสของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่จะพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมซึ่งใช้วัตถุดิบจากภาคเกษตรได้เป็นอย่างดี ที่ผ่านมากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้มีแนวทางพัฒนาการเกษตรของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่สำคัญได้แก่ การปรับโครงสร้างระบบการผลิตทางการเกษตรเพื่อรองรับอุตสาหกรรมเกษตรให้เหมาะสมกับศักยภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตร โดยจัดทำยุทธศาสตร์จังหวัดเพื่อเชื่อมโยงการพัฒนาในด้านต่างๆ เพื่อให้ประชากรมีรายได้เพิ่มขึ้น

เมื่อเจาะไปที่อุตสาหกรรมพบว่ามูลค่าการผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ที่ประมาณ ๑ แสนล้านบาท คิดเป็น ๔.๑ % ของประเทศเท่านั้น (อยู่ที่ประมาณ ๑๐ %) อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มในภาคส่วนใหญ่จะเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ในอนาคตยังเป็นที่คาดหมายว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะมีอุตสาหกรรมอีกอย่างที่จะเกิดขึ้นและมีสัดส่วนที่สูงมากเมื่อเทียบกับประเทศคือ อุตสาหกรรมพลังงานทดแทนหรือเอทานอล ซึ่งอุตสาหกรรมดังกล่าวจะใช้วัตถุดิบคือมันสำปะหลังและอ้อย ซึ่งจะทำให้ความต้องการผลผลิตดังกล่าวจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพิ่มขึ้นอีกมาก

๕.๒ สรุปแนวคิดในการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

หากพิจารณาสถานภาพและศักยภาพทางเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป จะพบว่า ในปี 2550 ผลิตภัณฑ์มวลรวมของภาคมีมูลค่า 904,611 ล้านบาท สูงเป็นอันดับ 3 ของประเทศรองจากกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวจำนวน 40,165 ต่อปี ต่ำเป็นอันดับสุดท้ายของประเทศ สำหรับสาขาอุตสาหกรรมมีมูลค่าผลผลิต เท่ากับ 110,000 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 14.1 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค

ในส่วนของโครงสร้างทางเศรษฐกิจยังคงพึ่งพาสาขาเกษตรเป็นหลัก มีพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของภาคได้แก่ ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง และเป็นแหล่งส่งเสริมการปลูกยางพาราอีกแห่งหนึ่งของประเทศ ทำให้อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรเป็นอุตสาหกรรมหลักของภาค นอกจากนี้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังเป็นแหล่งผลิตเนื้อโคคุณภาพดีที่สุดของประเทศ คือ เนื้อโพนยางคำ ที่สามารถผลิตได้ประมาณ 1,200 ตันต่อปี และมีการทำปศุสัตว์อื่น เช่น กระบือ และไก่ เป็นต้น

ในปี 2550 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีกำลังแรงงานรวม 11.7 ล้านคน เป็นผู้มีงานทำ 11.4 ล้านคน มีผู้ว่างงานจำนวน 0.2 ล้านคน คิดเป็นอัตราการว่างงานร้อยละ 1.4 ของกำลังแรงงานรวมทั้งหมด และภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นภาคที่มีพื้นที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ที่ดินมีราคาถูกเมื่อเปรียบเทียบกับภาคอื่น ๆ ของประเทศ

ดังนั้น แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ควรมุ่งเน้นกับการพัฒนาในระดับพื้นที่มากขึ้น โดยแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือควรดำเนินการดังนี้

- 1) ส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปอ้อยเพื่อนำไปสู่การผลิตเอทานอลเป็นเชื้อเพลิง เพื่อให้สอดคล้องกับแผนปฏิบัติการพัฒนาด้านอ้อยระยะ 3 ปี (ปี 2552 - 2554) ตามระเบียบวาระอ้อยแห่งชาติ ซึ่งประกอบด้วย 7 แผนงาน คือ 1) การวิจัยและขยายอ้อยพันธุ์ดี 2) การปรับปรุงดิน 3) การพัฒนาแหล่งน้ำ 4) การใช้เครื่องจักรกลการเกษตร 5) การพัฒนาระบบการเก็บเกี่ยว 6) การส่งเสริมอุตสาหกรรมเอทานอล 7) การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมอ้อย
- 2) สนับสนุนการรวมกลุ่มเครือข่ายวิสาหกิจในรูปแบบ Cluster เพื่อสร้างความเชื่อมโยงให้กับอุตสาหกรรมเป้าหมาย เช่น อุตสาหกรรมยางพารา แร่โปแตช จากอุตสาหกรรมต้นน้ำและปลายน้ำ เพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมต่อเนื่องเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) ใช้ความได้เปรียบด้านที่ตั้งของภาคร่วมมือกับกลุ่มอินโดจีนขยายฐานอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจพื้นที่ชายแดนภาค โดยส่งเสริมความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านภายใต้กรอบความร่วมมือ GMS และ ACMECS เพื่อขยายหรือย้ายฐานการผลิตไปสู่ประเทศเพื่อนบ้านที่มีต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่า หรือมีวัตถุดิบและแรงงานจำนวนมาก
- 4) ยกกระดับความสามารถการผลิตและการบริหารจัดการของวิสาหกิจชุมชน โดยส่งเสริมการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิต คุณภาพผลิตภัณฑ์ และการยกระดับการบริหารจัดการของวิสาหกิจชุมชน ให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้ง การส่งเสริมทางด้านการตลาด

5) ส่งเสริมและขยายบทบาทศูนย์บ่มเพาะสำหรับผู้ประกอบการที่มุ่งสร้างสินค้าที่มีมูลค่าสูง โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ออกแบบให้มีความเหมาะสมตามศักยภาพในพื้นที่ต่าง ๆ พร้อมทั้งสร้างศูนย์พัฒนาและออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ตลอดจนสนับสนุนให้มีการนำองค์ความรู้และนวัตกรรมไปใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์

สำหรับแนวทางการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เห็นควรดำเนินการตามแผนแม่บทการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ได้กำหนดกลุ่มอุตสาหกรรมออกเป็น 3 กลุ่ม เพื่อให้การกำหนดบทบาทของนิคมฯ มีความชัดเจน และโดดเด่น สร้างความสามารถในการแข่งขันและความแตกต่างได้ คือ

1) กลุ่มนิคมอุตสาหกรรมที่ใช้เงินลงทุนเข้มข้น (Capital Intensive Industry) ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมในจังหวัดขอนแก่น และนครราชสีมา ซึ่งเป็นนิคมอุตสาหกรรมที่เน้นการใช้เทคโนโลยี และเครื่องจักร โดยใช้แรงงานที่มีทักษะ (Semi Skill) เหมาะสมกับอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลการเกษตร

2) กลุ่มนิคมอุตสาหกรรมในพื้นที่เศรษฐกิจชายแดน (Border Economic Industry) นิคมอุตสาหกรรมในจังหวัดมุกดาหาร อุบลราชธานี หนองคาย และนครพนม ซึ่งเป็นนิคมอุตสาหกรรมที่เน้นการใช้แรงงาน Unskilled และความได้เปรียบของการอยู่ใกล้แหล่งผลิตเกษตรกรรมของประเทศเพื่อนบ้าน

3) กลุ่มนิคมอุตสาหกรรมที่ใช้ความได้เปรียบจากทรัพยากรในพื้นที่ (Resource Based Industry) ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมในจังหวัดอุดรธานี และสกลนคร ซึ่งเหมาะสมกับอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ อุตสาหกรรมต่อยอดจากแร่โปแตชและแร่เกลือ และอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป สำหรับช่วงเวลาที่เหมาะสมในการดำเนินการ แบ่งช่วงเวลาดำเนินการเป็นช่วงดังนี้
ระยะเวลาที่ 1 (ปี พ.ศ. 2551-2555) ได้แก่ ขอนแก่น อุบลราชธานี มุกดาหาร และอุดรธานี
ระยะเวลาที่ 2 (ปี พ.ศ. 2556-2560) ได้แก่ นครราชสีมา หนองคาย มุกดาหาร และอุดรธานี
ระยะเวลาที่ 3 (ปี พ.ศ. 2561-2565) ได้แก่ นครพนม และสกลนครและในแต่ละระยะของแผนพัฒนาในแต่ละจังหวัด ควรมีเงื่อนไขของความพร้อมในการพัฒนาที่จะต้องพิจารณา ดังนี้

- จังหวัดขอนแก่น และจังหวัดอุบลราชธานี ควรพิจารณาข้อกำหนดพื้นที่อุตสาหกรรมของผังเมืองรวมจังหวัด
- จังหวัดมุกดาหาร ควรพิจารณาความคืบหน้าของท่าเรือด่านัง และเส้นทาง EWEC และผลผลิตยางพาราในพื้นที่
- จังหวัดอุดรธานี ควรพิจารณาความคืบหน้าของโครงการเหมืองแร่โปแตช
- จังหวัดนครราชสีมา ควรพิจารณาอุปทานนิคมอุตสาหกรรมที่มีในพื้นที่ และข้อกำหนดพื้นที่อุตสาหกรรมของผังเมืองรวมจังหวัด
- จังหวัดหนองคาย ควรพิจารณาผลผลิตยางพาราในพื้นที่
- จังหวัดสกลนคร ควรพิจารณาความคืบหน้าของโครงการเหมืองแร่โปแตช และข้อกำหนดพื้นที่อุตสาหกรรมของผังเมืองรวมจังหวัด

๕.๓ สรุปแนวคิดในการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

ข้อคิดเห็นในภาพรวมในการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างยั่งยืน ควรพิจารณาในเรื่องของ
การสร้างเศรษฐกิจและสังคมรากฐานให้เข้มแข็ง และการเพิ่มศักยภาพการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ
เนื่องจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจุดเด่น และศักยภาพในหลาย ๆ ด้าน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑ การสร้างเศรษฐกิจและสังคมรากฐานให้เข้มแข็ง โดย

๑.๑ สร้างศักยภาพโอกาสการมีงานทำให้กับประชาชน อย่างจริงจัง

(ให้ความรู้+การทำตลาด) โดย

- ส่งเสริมทำเกษตรผสมผสาน
- จัดสรรสิทธิทำกินในที่ดินให้เกษตรกรยากจนทำเกษตรประณีต
- จัดอบรมทักษะการประกอบอาชีพ ทั้งเกษตร และนอกเกษตร
- ส่งเสริมการดำเนินชีวิตตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

๑.๒ สร้างชุมชนให้เข้มแข็ง

- สนับสนุนงบประมาณให้ชุมชนดำเนินการร่วมกันแก้ปัญหาด้วยตนเอง
- พัฒนาต่อยอดการผลิตและการตลาดผลิตภัณฑ์ชุมชนให้เป็นวิสาหกิจชุมชน
- สนับสนุนความรู้ เทคโนโลยีการผลิตตาม Position ที่ชุมชนร่วมกันกำหนด
- สร้างระบบสวัสดิการชุมชนเพื่อดูแลคนในชุมชนร่วมกัน

๑.๓ สนับสนุนให้เกิดการทำงานร่วมกัน

๑.๔ สร้างภาวะแวดล้อมให้น่าอยู่ โดยส่งเสริมกระบวนการประชาธิปไตยในชุมชนให้เกิด

กระบวนการร่วมคิดร่วมทำทางเศรษฐกิจและสังคมรากฐานให้เข้มแข็ง

๒. เพิ่มศักยภาพการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ

๒.๑ เพิ่มศักยภาพด้านท่องเที่ยว

- พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหลักให้มีสภาพสมบูรณ์และน่าสนใจ สร้าง Story และ Studio ก่อนเข้าชม
ขอนแก่น กาฬสินธุ์ อุดร เป็นศูนย์ท่องเที่ยวก่อนประวัติศาสตร์(ไดโนเสาร์-บ้านเชียง) โคราช ชัยภูมิ เลย
เป็นศูนย์ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ บุรีรัมย์ เป็นศูนย์ท่องเที่ยวอารยธรรมขอม อุบลราชธานี มุกดาหาร หนองคาย
เป็นฐานท่องเที่ยวเชื่อมกับเพื่อนบ้าน

- พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน
- ร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านทำการท่องเที่ยวร่วมกัน เชื่อมโยงมรดกโลก(หลวงพระบาง-
บ้านเชียง- เว้-นครวัด)

๒.๒ ยกมาตรฐานและประสิทธิภาพการผลิตการเกษตร

- ปรับโครงสร้างการผลิตไปสู่สินค้ามูลค่าเพิ่มสูง
- ส่งเสริมพื้นที่ชลประทานเป็นเขตเกษตรก้าวหน้า ผลิตสินค้ามูลค่าสูง
- เร่งผลิตเมล็ดพันธุ์ดี(ข้าว มัน)ให้เพียงพอ เพื่อรักษาความมั่นคงด้านอาหาร
- ส่งเสริมผลิตสินค้าปลอดภัย ปลอดภัยสารพิษ
- พัฒนาระบบชลประทานสู่พื้นที่การเกษตรให้เต็มศักยภาพ (๗.๑ล้านไร่)

- สนับสนุนสถาบันการศึกษาในภาคเร่งวิจัยพันธุ์พืช สัตว์(มัน ข้าว ยาง อ้อย) และเทคโนโลยี การผลิต
- ๒.๓ เพิ่มคุณภาพผลิตภัณฑ์และประสิทธิภาพการผลิตด้านอุตสาหกรรม
- สนับสนุนการเปลี่ยนเครื่องจักรเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ/ต่อยอดผลิตภัณฑ์เดิม

(ข้าว มัน อ้อย)

- สนับสนุนสถาบันการศึกษา เร่งวิจัย พัฒนาเกษตรแปรรูป/ต่อยอดผลิตภัณฑ์
- ร่วมกับภาคเอกชนจัดอบรมทักษะฝีมือแรงงาน
- สร้างถนนเชื่อมสู่อีสาน(Motor Way: บางปะอิน -โคราช) และขยาย East West Economic

Corridor : EWEC เป็น 4 ช่องจราจรตลอด

- พัฒนาระบบบริการขนส่งทางราง (ตั้ง Inland Container Depot: ICD หรือ Container Yard : CY ที่เมืองหลัก ขอนแก่น นครราชสีมา มุกดาหาร)

- ส่งเสริม Clustering อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม,อุตสาหกรรมอาหาร และอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ พร้อมทั้งตลาดให้ด้วย

๒.๔ ร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน

-พัฒนาเมืองและด่านชายแดนที่มุกดาหาร นครพนม ช่องเม็ก ให้มี warehouse, truck terminal และบริการพื้นฐานอื่น

- เร่งรัดการพัฒนาสนามบินสะพานนะเขตให้เป็นสนามบินร่วมไทย-ลาว (Domestic ของไทย)

- ปรับระบบการตรวจผ่านคน และสินค้า ให้รวดเร็วขึ้น

- เร่งแก้ปัญหาการดำเนินงานตามโครงการ Contract Farming

- ส่งเสริมเอกชนหรือ สนับสนุนให้ กนอ.ลงทุนสร้าง Distribution Center ที่มุกดาหาร โดยให้สิทธิประโยชน์สูงสุด คือมากกว่า zone 3+ ที่ BOI ให้ปัจจุบัน เพื่อเป็นการจูงใจ

Legislative Institutional Repository of Thailand

ภาคผนวก ๑

กฎกระทรวง และพ.ร.บ.การนิคมแห่งประเทศไทย

Legislative Institutional Repository of Thailand

กฎกระทรวง

กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม

พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๘ ประกอบกับมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๒ นิคมอุตสาหกรรมแต่ละแห่งต้องจัดให้มีระบบสาธารณูปโภค ตั้งอำนวยความสะดวกและบริการที่จำเป็นตามความเหมาะสมกับลักษณะและขนาดของนิคมอุตสาหกรรมแต่ละประเภท ดังต่อไปนี้

- (๑) ระบบถนนภายในหรือทางเชื่อมต่อกับถนนหรือทางภายนอกนิคมอุตสาหกรรม
- (๒) ระบบระบายน้ำฝน หรือระบบป้องกันน้ำท่วม
- (๓) ระบบประปา
- (๔) ระบบบำบัดน้ำเสีย
- (๕) ระบบสื่อสาร โทรคมนาคม
- (๖) ระบบไฟฟ้า

- (๗) ระบบดับเพลิงและระบบป้องกันอุบัติเหตุ
- (๘) ระบบจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูล
- (๙) ระบบติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อม
- (๑๐) ระบบรักษาความปลอดภัย

นอกจากที่กำหนดไว้ตามวรรคหนึ่งแล้ว คณะกรรมการอาจกำหนดให้มีระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการอื่นเพิ่มเติมตามความจำเป็นอีกก็ได้ เช่น ศูนย์ฝึกอบรม ศูนย์กลางการติดต่อสาร สถานพยาบาล หรือการบริการรับส่ง เป็นต้น

ระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ คณะกรรมการสามารถกำหนดให้แตกต่างกันได้ โดยคำนึงถึงความจำเป็นในการบริหารจัดการ การควบคุมดูแล และการป้องกันผลกระทบที่จะมีต่อประชาชนหรือสิ่งแวดล้อมตามลักษณะของนิคมอุตสาหกรรม กลุ่มอุตสาหกรรม หรือกลุ่มกิจกรรมในแต่ละนิคมอุตสาหกรรม

การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในท้องถิ่นใด หากบริเวณท้องถิ่นนั้นสามารถให้บริการจากระบบหนึ่งระบบใดตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งหรือวรรคสองจากหน่วยงานของรัฐ หรือเอกชนที่ได้ดำเนินการในลักษณะสาธารณะ หรือเป็นธุรกิจบริการภายนอกนิคมอุตสาหกรรม ผู้ที่จะจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมสามารถจัดให้มีระบบตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง โดยการให้บริการดังกล่าวได้ตามที่คณะกรรมการเห็นชอบ

ข้อ ๑ การจัดสรรที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมให้จัดตามความเหมาะสมกับลักษณะขนาดของนิคมอุตสาหกรรมแต่ละประเภท โดยแต่ละนิคมอุตสาหกรรมต้องจัดให้มีพื้นที่สีเขียว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๔ ให้ผู้ที่จะจัดตั้งหรือขอโอนนิคมอุตสาหกรรมจัดทำโครงการเพื่อขออนุมัติต่อคณะกรรมการ โดยอย่างน้อยต้องประกอบด้วยข้อมูลในเรื่องดังต่อไปนี้

- (๑) ประเภทหรือกลุ่มอุตสาหกรรมหรือกลุ่มกิจกรรมเป้าหมาย
- (๒) โครงการปรับปรุงที่ดินที่ขอจัดสรรเพื่อให้เป็นนิคมอุตสาหกรรม การจัดให้มีระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการ รวมทั้งการปรับปรุงอื่นตามความเหมาะสม

ลักษณะของนิคมอุตสาหกรรม โดยแสดงแผนผังการใช้ที่ดิน แผนที่สิ่งเขปแสดงแนวเขตที่ดิน แหล่งน้ำใช้ แหล่งรองรับน้ำทิ้ง และบริเวณข้างเคียง มชนงาน และกำหนดระยะเวลาการพัฒนา โครงการตั้งแต่เริ่มต้นจนแล้วเสร็จ

(๓) ขนาดของการลงทุน แหล่งเงินทุน แผนการตลาด และแผนการเงิน

(๔) ข้อเสนอเกี่ยวกับการดำเนินการให้บริการระบบสาธารณูปโภค และถึงอำนาจความ สะดวกแก่ผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรม

(๕) จำนวนเนื้อที่เกษตรระยะเอ็ชชของที่ดินพร้อมหลักฐานแสดงกรรมสิทธิ์หรือสิทธิ ครอบครอง หรือหลักฐานแสดงการจะได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินที่เข้าของ ที่ดินยินยอมให้ดำเนินการเป็นนิคมอุตสาหกรรมได้

เมื่อคณะกรรมการอนุมัติโครงการจัดตั้งหรือขานนิคมอุตสาหกรรมตามที่ผู้จัดทำโครงการ เสนอแล้ว ให้ประธานกรรมการประกาศการจัดตั้ง การเปลี่ยนแปลงเขต หรือการขุดเขตนิคม อุตสาหกรรมในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๕ ในกรณีทีเอกชนหรือหน่วยงานอื่นของรัฐประสงค์จะจัดสรรที่ดินเพื่อจัดตั้งเป็น นิคมอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย นอกจากจะต้อง ดำเนินการตามที่กำหนดในข้อ ๒ ข้อ ๓ และข้อ ๔ แล้ว จะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดสรรที่ดินเพื่อให้เป็นนิคมอุตสาหกรรมตามที่คณะกรรมการกำหนด โดย ประกาศในราชกิจจานุเบกษาด้ว

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามวรรคหนึ่งข่างนี้ต้องประกอบด้วย

(๑) การขออนุญาตและการอนุญาตให้จัดสรรที่ดิน

(๒) การก้ประกันการจัดให้มีระบบสาธารณูปโภคและถึงอำนาจความสะดวก

(๓) การก้การระงูกพื้นที่ดินในโครงการ

(๔) การดำเนินการให้บริการถึงอำนาจความสะดวกและบริการอื่นแก่ผู้ประกอบการใน นิคมอุตสาหกรรม

(๕) การจัดการดูแลและบำรุงรักษาระบบสาธารณูปโภคและถึงอำนาจความสะดวก

(๖) การจัดก้ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาระบบสาธารณูปโภคและถึงอำนาจความสะดวก

หน้า ๗
เล่ม ๑๒๒ ตอนที่ ๑๑ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘

ข้อ ๖ นิคมอุตสาหกรรมแต่ละแห่งต้องจัดให้มีกองทุนหลักประกันเพื่อการบำรุงรักษา และ
สร้างมาตรฐานระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกของนิคมอุตสาหกรรมตามความเหมาะสม
กับลักษณะและขนาดของนิคมอุตสาหกรรมแต่ละประเภท ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ
กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๗ บรรดาหลักเกณฑ์ที่ออกตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๖) ออกตามความ
ในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้คงใช้บังคับต่อไป
จนกว่าจะมีหลักเกณฑ์ที่ออกตามกฎกระทรวงนี้ใช้บังคับแทน

ข้อ ๘ บรรดาค่าขออนุมัติจัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของ
คณะกรรมการ หรือ กนอ. ในวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นค่าขออนุมัติดำเนิน
โครงการจัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรมตามกฎกระทรวงนี้โดยอัตโนมัติ ในกรณีที่ค่าขออนุมัติ
ดังกล่าวมีข้อแตกต่างไปจากค่าขออนุมัติตามกฎกระทรวงนี้ ให้คณะกรรมการ หรือ กนอ. มีอำนาจ
สั่งให้แก้ไขเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็นเพื่อให้การเป็นไปตามกฎกระทรวงนี้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘
พงษ์ศักดิ์ รักตพงศ์ไพศาล
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

เล่ม ๑๒๒ ตอนที่ ๑๑ ก หน้า ๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันสถานการณ์ของโลกได้เปลี่ยนแปลงไปทั้งในด้านเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุนที่มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรง ดังนั้น เพื่อให้การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมเป็นไปโดยสะดวกและรวดเร็ว สมควรต้องปรับปรุงหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับภาวะการลงทุนและสถานการณ์ในปัจจุบัน รวมทั้งเพื่อเอื้ออำนวยให้นิคมอุตสาหกรรมเป็นกลไกที่มีศักยภาพในการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศได้อย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติ
การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
พ.ศ. ๒๕๒๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒
เป็นปีที่ ๓๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๑๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้
"นิคมอุตสาหกรรม" หมายความว่า เขตอุตสาหกรรมทั่วไปหรือเขตประกอบการเสรี

* ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๖/ตอนที่ ๕๑/ฉบับพิเศษ หน้า ๑๐/๒๕ มีนาคม ๒๕๒๒
* มาตรา ๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕
* มาตรา ๔ นิยามคำว่า "นิคมอุตสาหกรรม" แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

“เขตอุตสาหกรรมทั่วไป” หมายความว่า เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรม การบริการ หรือกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมหรือการบริการ

“เขตประกอบการเสรี” หมายความว่า เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นที่เกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมหรือพาณิชยกรรมเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ การรักษาความมั่นคงของรัฐ สุวิสัยภาพของประชาชน การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม หรือความจำเป็นอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด โดยของที่นำเข้าไปในเขตดังกล่าวจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี อากร และค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้นตามที่กฎหมายบัญญัติ

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบอุตสาหกรรมหรือการบริการในนิคมอุตสาหกรรม

“พาณิชยกรรม” หมายความว่า การค้าหรือการบริการในเขตประกอบการเสรี

“ผู้ประกอบการพาณิชยกรรม” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบการค้าหรือการบริการในเขตประกอบการเสรี

“ผลิตภัณฑ์” หมายความว่า รวบรวมถึงทำ สร้าง ผสม ประกอบ หรือบรรจุด้วย

“ภาษีสรรพสามิต” หมายความว่า ภาษีสรรพสามิตตามที่กำหนดในประมวลรัษฎากร

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

“ผู้ว่าราชการ” หมายความว่า ผู้ว่าการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

“พนักงาน” หมายความว่า พนักงานการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย รวมทั้งผู้ว่าการ

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

มาตรา ๕ นิยามคำว่า “เขตอุตสาหกรรมทั่วไป” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๕ นิยามคำว่า “เขตประกอบการเสรี” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๕ นิยามคำว่า “ผู้ประกอบการ” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๕ นิยามคำว่า “พาณิชยกรรม” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๕ นิยามคำว่า “ผู้ประกอบการพาณิชยกรรม” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

การปิดมรดกอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

ส่วนที่ ๑

การจัดตั้ง

มาตรา ๖ ให้จัดตั้งการปิดมรดกอุตสาหกรรมขึ้น เรียกว่า “การปิดมรดกอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย” เรียกโดยย่อว่า “กนอ.” และให้เป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

(๑) การจัดให้ได้มาซึ่งที่ดินที่เหมาะสมเพื่อจัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรม หรือเพื่อดำเนินธุรกิจอื่นที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับ กนอ.

(๒) การปรับปรุงที่ดินตาม (๑) เพื่อให้บริการ ตลอดจนจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานของผู้ประกอบอุตสาหกรรมและผู้ประกอบพาณิชย์กรรม* และผู้ประกอบกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมหรือการประกอบพาณิชย์กรรม* เช่น การจัดให้มีถนน ท่อระบายน้ำ โรงบำบัดน้ำเสีย ไฟฟ้า ประปา และโทรคมนาคม เป็นต้น

(๓) การให้เช่า ให้เช่าซื้อ และขายอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ในนิคมอุตสาหกรรมหรือเพื่อประโยชน์แก่กิจการของนิคมอุตสาหกรรมโดยตรง

(๔) การดำเนินธุรกิจอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับกิจการอันอยู่ในวัตถุประสงค์ของ กนอ.

(๕) การร่วมดำเนินงานกับบุคคลอื่นตามวัตถุประสงค์ใน (๑) (๒) หรือ (๓) รวมทั้งการเข้าเป็นหุ้นส่วนจำกัดความรับผิดชอบในหุ้นส่วนจำกัด หรือถือหุ้นในนิติบุคคลใดๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับกิจการอันอยู่ในวัตถุประสงค์ของ กนอ.

(๖) การส่งเสริมและควบคุมนิคมอุตสาหกรรมของเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐ

* มาตรา ๖ (๒) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการปิดมรดกอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔

มาตรา ๗ ให้โอนกิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ และความรับผิดชอบของกาวนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๔ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ให้แก่ กนอ.

ทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งเมื่อได้หักหนี้ออกแล้วให้ถือเป็นทุนของ กนอ.

มาตรา ๘ ทุนของ กนอ. ประกอบด้วย

(๑) ทรัพย์สินที่ได้รับโอนตามมาตรา ๗

(๒) เงินที่ได้รับจากงบประมาณแผ่นดิน

(๓) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่ได้รับจากรัฐบาลหรือบุคคลอื่น

(๔) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้รับความช่วยเหลือจากแหล่งในประเทศหรือต่างประเทศ หรือจากองค์การระหว่างประเทศ

มาตรา ๙ ให้ กนอ. ตั้งสำนักงานใหญ่ในกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดใกล้เคียง และจะตั้งสำนักงานสาขาหรือตัวแทนในจังหวัดที่มีนิคมอุตสาหกรรมด้วยก็ได้

มาตรา ๑๐ ให้ กนอ. มีอำนาจกระทำการภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตาม มาตรา ๖ อำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

(๑)^{**} การสำรวจ วางแผน ออกแบบ ก่อสร้าง และบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวก สะดวกและให้บริการแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ผู้ประกอบพาณิชย์กรรม* และผู้ประกอบการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมหรือการประกอบพาณิชย์กรรม* แล้วแต่กรณี

(๒)^{**} การกำหนดประเภทและขนาดของกิจการอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม* หรือกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องที่ถึงอนุญาตให้ประกอบในนิคมอุตสาหกรรม ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

(๓) การตรวจตราความเป็นอยู่ของคนงานในนิคมอุตสาหกรรม

(๔)^{**} การควบคุมการดำเนินงานของผู้ประกอบอุตสาหกรรม ผู้ประกอบพาณิชย์กรรม* ผู้ประกอบการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมหรือการประกอบพาณิชย์กรรม* และผู้ใช้ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายรวมทั้งการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการสาธารณสุขหรือที่กระทบกระเทือนต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม

^{**} มาตรา ๑๐ (๑) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔

^{**} มาตรา ๑๐ (๒) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔

^{**} มาตรา ๑๐ (๔) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔

- (๕) การลงทุน
- (๖) การกู้ยืมเงินเพื่อใช้ในกิจการของ กบอ.
- (๗) การออกพันธบัตร หรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุน

มาตรา ๑๑ ให้ กบอ. มีอำนาจตรวจสอบและรับรองชนิดและปริมาณของ วัตถุดิบหรือผลิตภัณฑ์ หรือชนิดและจำนวนของเครื่องจักรสำหรับกรณีที่จะต้องออก ใบรับรองหรือใบกรณีที่น่าเข้ามาในหรือนำออกไปจากนิคมอุตสาหกรรมซึ่งของดังกล่าว ทั้งนี้ โดย เรียกเก็บค่าบริการตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๒ ให้ กบอ. กำหนดค่าเช่าอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ และค่า บำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกตลอดจนค่าบริการในนิคมอุตสาหกรรมในอัตราอันสมควร เพื่อให้มีรายได้เพียงพอสำหรับการตั้งต่อไปนี้

- (๑) การใช้จ่ายในสิ่งที่เป็นในการดำเนินการกิจการของ กบอ. รวมทั้งดอกเบี้ยค่า เชื้อมรคา โบนัส และกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของผู้ปฏิบัติงานและ ครอบครัว
- (๒) การชำระหนี้สินเท่าที่จำนวนเงินเพื่อการชำระหนี้เงินจำนวนที่จัดสรรไว้ เป็น ค่าเช่อมรคาและสำหรับค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการจัดหาทรัพย์สินใหม่แทนทรัพย์สินเดิม
- (๓) การจัดให้มีเงินสำรองและค่าใช้จ่ายอื่นจำเป็นในการขยายกิจการและลงทุน

มาตรา ๑๓ ให้ กบอ. กำหนดค่าเช่าซื้อ และราคาขายอสังหาริมทรัพย์หรือ สิงหาริมทรัพย์ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๔ เมื่อได้ประกาศเขตพื้นที่ใดเป็นนิคมอุตสาหกรรมตามมาตรา ๓๔ แล้ว ให้ กบอ. มีอำนาจกำหนดราคาขาย ค่าเช่า และค่าเช่าซื้ออสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ และค่าบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนค่าบริการในนิคมอุตสาหกรรมนั้น ทั้งนี้ ตาม ความเหมาะสมในชั้นธุรกิจ

มาตรา ๑๕ รายได้ที่ กบอ. ได้รับจากการดำเนินการในป็นหนึ่ง ๆ ให้ตกเป็น ของ กบอ. และเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ สำหรับการดำเนินการ และค่าภาระต่าง ๆ ที่เหมาะสม เช่น ค่าบำรุงรักษาและค่าเช่อมรคา ตลอดจนหักเงินสำรองตามมาตรา ๑๖ ประโยชน์ตอบแทน และโบนัสตามมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๔ หรือเงินสมทบกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่น ตามมาตรา ๓๔ และเงินลงทุนตามมาตรา ๖๖ แล้วเหลือเท่าใดให้นำส่งเป็นรายได้ของรัฐ

ถ้ารายได้มีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับรายจ่ายตามวรรคหนึ่งซึ่งมิใช่เป็นรายจ่ายที่ หักเป็นเงินสำรองตามมาตรา ๑๖ และโบนัสตามมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๔ และ กบอ. ไม่ สามารถหาเงินจากทางอื่นได้ รัฐจึงจ่ายเงินให้แก่ กบอ. เท่าจำนวนที่ขาด

มาตรา ๑๖ เงินสำรองของ กนอ. ให้ประกอบด้วยเงินสำรองธรรมดาซึ่งตั้งไว้เผื่อขาด เงินสำรองเพื่อขยายกิจการ เงินสำรองเพื่อใช้ถอนหนี้ และเงินสำรองอื่นเพื่อความประสงค์แต่ละอย่างโดยเฉพาะตามที่คณะกรรมการจะเห็นสมควร

เงินสำรองจะนำออกใช้ได้ก็แต่ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๗ ทรัพย์สินของ กนอ. ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

ส่วนที่ ๒

คณะกรรมการและผู้ว่าการ

มาตรา ๑๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย" ประกอบด้วย ประธานกรรมการและกรรมการอื่นอีกไม่เกินสิบคน รวมทั้งผู้ว่าการซึ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง

ให้คณะรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้งประธานกรรมการและกรรมการอื่นซึ่งมิใช่กรรมการโดยตำแหน่ง

มาตรา ๑๙ ผู้ซึ่งจะดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กรรมการ หรือผู้ว่าการต้องมีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับบริหารธุรกิจ อุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ ผังเมือง เศรษฐศาสตร์ การพาณิชย์ การคลัง หรือกฎหมาย

มาตรา ๒๐ ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง ต้องมีคุณสมบัติตาม (๑) และ (๒) และไม่มีลักษณะต้องห้ามตาม (๓) (๔) (๕) (๖) และ (๗) ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์
- (๓) เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๕) เป็นข้าราชการการเมืองหรือดำรงตำแหน่งในทางการเมือง
- (๖) เป็นกรรมการพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง
- (๗) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาเกี่ยวกับ กนอ. หรือในกิจการที่กระทำให้แก่ กนอ. หรือในกิจการที่มีสภาพอย่างเดียวกันและแข่งขันกับ กนอ. ทั้งนี้ ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม เว้นแต่เป็นเพียงผู้ถือหุ้นเพื่อการลงทุนโดยสุจริตในนิติบุคคลที่กระทำการอื่นมีส่วนได้เสียเท่านั้น

มาตรา ๒๑ ให้ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระดังกล่าวในวรรคหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการ
ขึ้นใหม่ ให้ประธานกรรมการ และกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นรักษาการในตำแหน่ง
ต่อไปจนกว่าคณะกรรมการที่แต่งตั้งขึ้นใหม่จะเข้ารับหน้าที่

ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา ๒๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒๑ ประธาน
กรรมการ หรือกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก
- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๐

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้ว ยังมีวาระ
อยู่ในตำแหน่งไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อมให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่ง
เท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วนั้น

มาตรา ๒๓ ให้คณะกรรมการมีอำนาจวางนโยบายและควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่ง
กิจการของ กนอ. ย้ำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

- (๑) การขอกระเบียบหรือข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๖ และ
มาตรา ๑๐
- (๒) การขอกระเบียบหรือข้อบังคับการประชุมและการดำเนินกิจการของ
คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ
- (๓) การขอกระเบียบหรือข้อบังคับการจัดแบ่งส่วนงาน วิธีปฏิบัติงาน และ
การเงินของ กนอ.
- (๔) การขอกระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดตำแหน่ง อัตราเงินเดือนหรือค่าจ้าง
ของพนักงานและลูกจ้าง
- (๕) การขอกระเบียบหรือข้อบังคับการบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนเงินเดือนหรือ
ค่าจ้าง การออกจากตำแหน่ง วินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์การลงโทษของพนักงานและลูกจ้าง
- (๖) การขอกระเบียบหรือข้อบังคับการจ่ายค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทางค่าเช่า
ที่พัก ค่าส่วนเวลา และการจ่ายเงินอื่น ๆ
- (๗) การขอกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับเครื่องแบบพนักงานและลูกจ้าง
- (๘) การขอกระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการร้องทุกข์ของพนักงานและลูกจ้าง
- (๙) การขอกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับบัตรประจำตัวหรือเครื่องแต่งกาย
ของบุคคลซึ่งปฏิบัติงานภายในเขตประกอบการเสรี*
- (๑๐) การขอกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับบุคคลซึ่งเข้าไปหรืออยู่ในเขต
ประกอบการเสรี*

(๑๑) การออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของผู้ปฏิบัติงานใน กนอ. และครอบครัวด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

(๑๒) การออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้และรักษาทรัพย์สินของ กนอ.

(๑๓) การกำหนดครุฑาชาธ อัตราค่าเช่า ค่าเช่าซื้อและระยะเวลาการเช่าและเช่าซื้อสิ่งหาริมทรัพย์หรือสิ่งหาริมทรัพย์ ค่าบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกและอัตราค่าบริการในนิคมอุตสาหกรรม

(๑๔)^๓ ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

ระเบียบหรือข้อบังคับตาม (๓) ถ้ามีข้อความจำกัดอำนาจของผู้ว่าการในการทำนิติกรรมให้ประการใด ให้รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๔ เพื่อประโยชน์แห่งกิจการของ กนอ. ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดของ กนอ. และกำหนดค่าตอบแทนคณะกรรมการได้

มาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งผู้ว่าการและกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้ว่าการโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๒๖ ผู้ว่าการต้องมีคุณสมบัติตาม (๑) (๒) และ (๓) และไม่มีลักษณะต้องห้าม ตาม (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๙) ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์
- (๓) สามารถทำงานได้เต็มที่ กนอ. ได้เป็นเวลา
- (๔) เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๖) เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ รวมทั้งข้าราชการการเมือง ลูกจ้างของกระทรวงทบวงกรมหรือทบวงการเมืองที่มีฐานะเทียบเท่า หรือพนักงานส่วนท้องถิ่น
- (๗) ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง รวมทั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่น
- (๘) เป็นกรรมการพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

^๓ มาตรา ๒๓ (๑๔) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

(๔) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญา กับ กนอ. หรือในกิจการที่กระทำให้แก่ กนอ. หรือในกิจการที่มีสภาพเดิวกันและแย้งกันกับ กนอ. ทั้งนี้ ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม เว้นแต่เป็นเพียงผู้ถือหุ้นเพื่อการลงทุนโดยสุจริตในนิติบุคคลที่กระทำการอันมีส่วนได้เสียเท่านั้น

มาตรา ๒๗ ผู้ว่าการพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๖

(๕) คณะกรรมการให้ออกด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมดโดยไม่นับรวมผู้ว่าการ และคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วย

มาตรา ๒๘ ผู้การมีหน้าที่บริหารกิจการของ กนอ. ให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ และนโยบายที่คณะกรรมการกำหนด และมีอำนาจบังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้าง

ในการบริหารกิจการ ผู้การต้องรับผิดชอบต่อคณะกรรมการ

มาตรา ๒๙ ผู้การมีอำนาจ

(๑) กำหนดระเบียบและวิธีปฏิบัติงาน ในการทำงานของพนักงานหรือลูกจ้าง

(๒) ออกระเบียบในการบริหารกิจการของ กนอ.

ทั้งนี้ โดยไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

(๓) บรรจุ แต่งตั้งและถอดถอน เดือน สด และตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง ตลอดจนลงโทษทางวินัยแก่พนักงานและลูกจ้าง ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

มาตรา ๓๐ ในกิจการที่เกี่ยวข้องกับบุคคลภายนอก ให้ผู้การเป็นตัวแทน กนอ. เพื่อการนี้ผู้การจะมอบอำนาจให้บุคคลใดกระทำการเฉพาะอย่างแทนก็ได้ ทั้งนี้ ต้องเป็นไปตามระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

นิติกรรมที่ผู้การกระทำโดยฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับตามมาตรา ๒๓ วรรคสอง ช่อมไม่ผูกพัน กนอ. เว้นแต่คณะกรรมการจะได้ให้สัตยาบัน

มาตรา ๓๑ เมื่อผู้การไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้หรือเมื่อตำแหน่งผู้การว่างลง ให้คณะกรรมการแต่งตั้งพนักงานเป็นผู้ทำการแทนผู้การหรือผู้รักษาการในตำแหน่งผู้การแล้วแต่กรณี และให้ปำมาตรา ๒๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ผู้ทำการแทนผู้การหรือผู้รักษาการในตำแหน่งผู้การมีอำนาจหน้าที่อย่างเดียวกับผู้การ เว้นแต่อำนาจหน้าที่ของผู้การในฐานะกรรมการ

มาตรา ๓๒ ประธานกรรมการและกรรมการ ย่อมได้รับประโยชน์ตอบแทนและอาจได้รับโบนัส ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ส่วนที่ ๓
พนักงานและลูกจ้าง

มาตรา ๓๓ ให้พนักงานและลูกจ้างมีสิทธิอุทธรณ์เกี่ยวกับการลงโทษหรือร้องทุกข์ได้ตามระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

มาตรา ๓๔ ให้ กนอ. จัดให้มีกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของผู้ปฏิบัติงานใน กนอ. และครอบครัว ในกรณีพ้นจากตำแหน่ง ประสบอุบัติเหตุ เจ็บป่วย ตาย หรือกรณีอื่นอันควรแก่การสงเคราะห์

มาตรา ๓๕ พนักงานและลูกจ้างอาจได้รับโบนัสตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด ๒
นิคมอุตสาหกรรม

ส่วนที่ ๑
การจัดตั้ง

มาตรา ๓๖^๑ นิคมอุตสาหกรรมมีสองประเภท คือ

- (๑) เขตอุตสาหกรรมทั่วไป
- (๒) เขตประกอบกาบเสรี

การจัดตั้ง การเปลี่ยนแปลงเขต และการอุบนิคมอุตสาหกรรม ให้คณะกรรมการประกาศในราชกิจจานุเบกษาและให้มีแผนที่กำหนดเขตไว้ด้วย

มาตรา ๓๖/๑^๒ ในกรณีที่มีประกาศตามมาตรา ๓๖ วรรคสอง จัดตั้งหรือเปลี่ยนแปลงนิคมอุตสาหกรรมและมีสาธารณสมบัติของแผ่นดินอยู่ในเขตดังกล่าว ให้ตราพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนแปลงสภาพสาธารณสมบัติของแผ่นดินได้ โดยระบุแปลงและจำนวนเนื้อที่ดิน

^๑ มาตรา ๓๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

^๒ มาตรา ๓๖/๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

โดยประมาณ ที่ กนอ. ประสงค์จะได้กรรมสิทธิ์ไว้ในพระราชกฤษฎีกานั้น และเมื่อได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวให้สาธารณสมบัติของแผ่นดินที่อยู่ในเขตดังกล่าวตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ กนอ. เมื่อได้ดำเนินการครบถ้วนตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันในกรณีที่ดินสำหรับพลเมืองเล็กใช้ประโยชน์ในที่ดินนั้น หรือได้เปลี่ยนแปลงสภาพจากการเป็นที่ดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันเมื่อกระทรวงมหาดไทยได้ให้ความยินยอมและ กนอ. ได้ชำระราคาที่ดินให้แก่กระทรวงการคลังตามราคาที่ดินที่กำหนดแล้ว หรือในกรณีที่พลเมืองยังใช้ประโยชน์ในที่ดินนั้นอยู่หรือยังไม่เปลี่ยนแปลงสภาพจากการเป็นที่ดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เมื่อกระทรวงมหาดไทยได้ให้ความยินยอมตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดโดยรับฟังความคิดเห็นของประชาชนด้วย และ กนอ. ได้จัดที่ดินแปลงอื่นให้พลเมืองใช้ร่วมกันแทนตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาแล้ว ให้พระราชกฤษฎีกานั้นมีผลเป็นการถอนสภาพการเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับที่ดินดังกล่าวโดยมีผลดำเนินการถอนสภาพหรือโอนตามประมวลกฎหมายที่ดิน

(๒) ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดิน โดยเฉพาะหรือที่ดินที่ได้สงวนหรือหวงห้ามไว้ตามความต้องการของทางราชการ เมื่อกระทรวงการคลังได้ให้ความยินยอมและ กนอ. ได้ชำระราคาที่ดินให้แก่กระทรวงการคลังตามราคาที่ดินที่กำหนดแล้ว ให้พระราชกฤษฎีกานั้นมีผลเป็นการถอนสภาพการเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับที่ดินดังกล่าวโดยมีผลดำเนินการถอนสภาพหรือโอนตามกฎหมายว่าด้วยพัสดุ

(๓) ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่เป็นที่ดินรกร้างว่างเปล่าหรือที่ดินซึ่งมีผู้เวนคืนหรือทอดทิ้ง หรือกลับมาเป็นของแผ่นดินโดยประการอื่นตามประมวลกฎหมายที่ดิน เมื่อกระทรวงมหาดไทยได้ให้ความยินยอมและ กนอ. ได้ชำระราคาที่ดินให้แก่กระทรวงการคลังตามราคาที่ดินที่กำหนดแล้ว

มาตรา ๓๗ นิคมอุตสาหกรรมที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๘ เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์เพื่อใช้ประโยชน์ในการจัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรม ให้ กนอ. มีอำนาจดำเนินการเวนคืนตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์

ในการนี้ จะตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่คิดว่าจะเวนคืนไว้ก่อนก็ได้ และให้นำบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม

อสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาโดยการเวนคืนตามวรรคหนึ่งให้ตกเป็นของ กนอ. และให้ กนอ. มีอำนาจดำเนินการโอนไปยังผู้ประกอบอุตสาหกรรม ผู้ประกอบพาณิชย์กรรม* หรือผู้

ประกอบกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมหรือการประกอบพาณิชย์กรรม* แล้วแต่กรณีได้^๓

มาตรา ๓๘ เขตพื้นที่ใดที่บุคคลใดได้จัดสรรที่ดินเพื่อให้เป็นนิคมอุตสาหกรรม
ภายใต้ดำเนินการถูกต้องตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตาม
มาตรา ๓๗ แล้ว คณะกรรมการด้วยความยินยอมของเจ้าของที่ดินอาจดำเนินการให้พื้นที่นั้นเป็น
นิคมอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัตินี้ได้

มาตรา ๓๘/๑^๓ ผู้ใดจะจัดสรรที่ดินในเขตพื้นที่ที่ประกาศเป็นนิคม
อุตสาหกรรมตามมาตรา ๓๘ ต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการ
มอบหมาย

การขออนุญาตและการอนุญาต รวมทั้งการจัดสรรที่ดินที่ได้รับอนุญาตตามวรรค
หนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๐ ห้ามมิให้บุคคลใดใช้ชื่อที่มีอักษรไทยประกอบหรืออักษร
ต่างประเทศซึ่งแปลหรืออ่านว่า "นิคมอุตสาหกรรม" "เขตอุตสาหกรรมทั่วไป" หรือ "เขต
ประกอบการเสรี"^๔ ในตรา ตรา ป้ายชื่อ จดหมาย ใบแจ้งความ หรือเอกสารอย่างอื่นเกี่ยวกับธุรกิจ
โดยมิได้เป็นนิคมอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัติ

ส่วนที่ ๒

การประกอบกิจการ ประโยชน์ และชื่อห้าม

มาตรา ๔๑ ผู้ใดจะประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรม ต้องได้รับอนุญาตเป็น
หนังสือจากผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมาย

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่
คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๒ บรรดาการปลูกสร้างอาคาร การตั้งโรงงาน และการประกอบกิจการ
โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุม
การก่อสร้างอาคาร และกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง แต่การอนุญาตซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของ
เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมาย

^๓ มาตรา ๓๘ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๓๕

^๔ มาตรา ๓๘/๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๔๓ ในกรณีที่มีการปลูกสร้างอาคารโดยมิได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๒ หรือในกรณีที่มีการปลูกสร้างอาคารผิดแผนจากแผนผังแบบก่อสร้างหรือรายการที่ได้รับอนุญาต หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาต ให้ กนอ. มีอำนาจสั่งระงับการก่อสร้าง แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือรื้อถอนอาคารหรือส่วนแห่งอาคารดังกล่าวในระยะเวลาอันสมควร โดยแจ้ง ระยะเวลาให้ผู้ปลูกสร้าง เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารทราบ

เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่งแล้ว และผู้ปลูกสร้าง เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ กนอ. ให้ กนอ. มีอำนาจจัดการอย่างหนึ่งอย่างใด ตามที่เห็นสมควรเพื่อแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือรื้อถอนอาคารหรือส่วนแห่งอาคารนั้นได้โดยคิด ค่าใช้จ่ายจากผู้ปลูกสร้าง เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารนั้น

มาตรา ๔๔^๑ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมและผู้ประกอบพาณิชย์กรรม* อาจได้รับ อนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมหรือในเขตประกอบการเสรี* แล้วแต่กรณี เพื่อประกอบกิจการได้ตามจำนวนเนื้อที่ที่คณะกรรมการเห็นสมควรแม้ว่าจะเกินกำหนดที่จะพึงมี ได้ตามกฎหมายอื่น

ในกรณีที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบพาณิชย์กรรม* ซึ่งเป็นคนต่าง ชาติเล็กกิจการหรือโอนกิจการให้แก่ผู้อื่น ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบพาณิชย์กรรม* ต้องจำหน่ายที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์และส่วนควบกับที่ดินนั้นให้แก่ กนอ. หรือผู้รับ โอนกิจการ แล้วแต่กรณีภายในเวลาสามปีนับแต่วันที่เลิกหรือโอนกิจการ มิฉะนั้นให้อธิบดีกรม ที่ดินจำหน่ายที่ดินและส่วนควบกับที่ดินนั้นให้แก่ กนอ. หรือบุคคลอื่นตามประมวลกฎหมายที่ดิน

มาตรา ๔๔^๒ ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเพียงเท่าที่ พระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมและผู้ประกอบพาณิชย์กร ม* ได้รับอนุญาตให้นำคนต่างชาตซึ่งเป็น

(๑) ช่างฝีมือ

(๒) ผู้ชำนาญการ

(๓) คู่สมรสและบุคคลซึ่งอยู่ในอุปการะของบุคคลใน (๑) หรือ (๒) เข้ามาใน ราชอาณาจักรได้ตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาให้ใช้ได้ ในราชอาณาจักรตามที่ คณะกรรมการเห็นสมควร แม้ว่าจะเกินกำหนดจำนวนหรือระยะเวลาให้ใช้ได้ ในราชอาณาจักรตาม กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

^๑ มาตรา ๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔

^๒ มาตรา ๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔

มาตรา ๔๖ ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวเพียงเท่าที่ พระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้คนต่างด้าวซึ่งเป็นช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญการซึ่ง ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๔๔ ได้รับอนุญาตทำงานเฉพาะตำแหน่งหน้าที่ การทำงานที่คณะกรรมการให้ความเห็นชอบ ตลอดระยะเวลาเท่าที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ใน ราชอาณาจักร

มาตรา ๔๗^{๖๖} ผู้ประกอบอุตสาหกรรมและผู้ประกอบพาณิชยกรรม^{๖๗}ซึ่งมี ภูมิสำเนาออกราชอาณาจักรจะได้รับอนุญาตให้นำหรือส่งเงินออกไปนอกราชอาณาจักรเป็น เงินตราต่างประเทศได้ เมื่อเงินนั้นเป็น

- (๑) เงินทุนที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและเงินปันผลหรือผลประโยชน์อื่นที่เกิด จากเงินทุนนั้น
- (๒) เงินกู้ต่างประเทศที่นำมาลงทุนในการประกอบอุตสาหกรรมหรือการ ประกอบพาณิชยกรรม^{๖๘}ตามสัญญาที่ กนอ. ให้ความเห็นชอบ รวมทั้งดอกเบี้ยของเงินกู้ ต่างประเทศนั้น
- (๓) เงินที่มีข้อผูกพันกับต่างประเทศตามสัญญาเกี่ยวกับการใช้สิทธิและนวิการ ต่มา ๆ ในการประกอบอุตสาหกรรมหรือการประกอบพาณิชยกรรม^{๖๙}และสัญญานั้นได้รับความ เห็นชอบจาก กนอ.

ในกรณีที่ระยะเวลาใดของการชำระเงินต้องประสบความยุ่งยากจำเป็นต้องขวง เงินตราต่างประเทศให้มีสำรองไว้ตามสมควร ธนาคารแห่งประเทศไทยจะจำกัดการนำหรือส่งเงิน นั้นออกไปนอกราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อผลดังกล่าวนี้ก็ได้ แต่จะไม่จำกัดการส่งเงินทุน ที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรออกนอกราชอาณาจักรต่ำกว่าร้อยละสี่สิบต่อปีของยอดเงินทุน ดังกล่าวที่เหลืออยู่ในวันที่ ๓๑ ธันวาคมของปี ชำการส่งเงินนั้นกระทำภายหลังที่นำเข้ามาแล้วเป็น เวลาสองปี และจะไม่จำกัดการส่งเงินปันผลต่ำกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีของเงินทุนที่นำเข้ามา ใน ราชอาณาจักร และเหลืออยู่ในขณะที่ยอดส่งเงินปันผลออก

มาตรา ๔๘^{๗๐} ให้ของที่นำเข้าไปในเขตประกอบการเสรีได้รับสิทธิประโยชน์ทาง อากรเช่นเดียวกับของที่นำเข้าไปในเขตปลอดอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร และให้รวมถึง สิทธิประโยชน์ในการผลิตต่อไปด้วย

(๑) ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตประกอบการเสรี ให้ ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อากรขาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีสรรพสามิต สำหรับของที่เป็นเครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือ และเครื่องใช้

^{๖๖} มาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๓๔

^{๖๗} มาตรา ๔๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

รวมทั้งส่วนประกอบของสิ่งดังกล่าวที่จำเป็นต้องใช้ในการผลิตสินค้าหรือเพื่อพาณิชย์กรรม แล้วแต่กรณี และของที่ใช้ในการสร้าง ประกอบ หรือติดตั้งเป็นโรงงานหรืออาคารในเขต ประกอบการเสรี ทั้งนี้ เท่าที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตประกอบการเสรีตามที่ คณะกรรมการอนุมัติ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

(๒) ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตประกอบการเสรีเพื่อใช้ในการผลิตสินค้าหรือเพื่อพาณิชย์กรรม ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการ ส่งเสริมการลงทุนอาคารเช่า ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีสรรพสามิต ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ว่าการกำหนด

(๓) ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตประกอบการเสรีตาม (๒) รวมทั้งผลิตภัณฑ์ สิ่งพลอยได้ และสิ่งอื่นที่ได้จากการผลิตในเขตประกอบการเสรี หาก ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรให้ได้รับยกเว้นอากรขาออก ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีสรรพสามิต ของที่นำเข้าไปในเขตประกอบการเสรีตามวรรคหนึ่ง ให้รวมถึงของที่นำออกจาก เขตประกอบการเสรีแห่งหนึ่งไปยังเขตประกอบการเสรีอีกแห่งหนึ่งด้วย

มาตรา ๕๙^{๓๓} โภครณินำของเข้ามาในราชอาณาจักรหรือนำวัตถุดิบภายใน ราชอาณาจักรเข้าไปในเขตประกอบการเสรีเพื่อผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใด กับของนั้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ของนั้นได้รับยกเว้นไม่อยู่ ภายในบังคับของกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุมการนำเข้าในราชอาณาจักร การส่งออก ไปนอกราชอาณาจักร การครอบครองหรือการใช้ประโยชน์ของสิ่งของดังกล่าว หรือเกี่ยวกับการ ควบคุมมาตรฐานหรือคุณภาพ การประทับตราหรือเครื่องหมายใด ๆ แก่ของนั้น แต่ไม่รวมถึง กฎหมายว่าด้วยศุลกากร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

โภครณินำของตามวรรคหนึ่งเป็นของที่ก่อให้เกิดหรืออาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อ ความมั่นคงหรือความปลอดภัยของประเทศ ความสงบเรียบร้อยของประชาชน สุขภาพอนามัย ของประชาชนหรือสิ่งแวดล้อม หรือเป็นของซึ่งประเทศไทยมีพันธกรณีตามสัญญา ตรีความตกลงระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับการนำเข้าในราชอาณาจักร การส่งออก ไปนอกราชอาณาจักร การครอบครองหรือการใช้ประโยชน์ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง กำหนดชนิดหรือประเภทของของดังกล่าวมิให้ได้รับยกเว้นตามวรรคหนึ่งได้ ทั้งนี้ จะกำหนด หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขใด ๆ เกี่ยวกับของนั้นไว้ด้วยก็ได้

มาตรา ๕๐^{๓๔} (ยกเลิก)

^{๓๓} มาตรา ๕๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐
^{๓๔} มาตรา ๕๐ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๕๑^{๓๓} ของโคกที่มีกบฏบัญญัติแห่งกฎหมายให้ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษี
อากรเมื่อได้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร แม้มิได้ส่งออกก็ได้นำเข้าไปในเขตประกอบการเสรี
เพื่อใช้ตามมาตรา ๔๘ (๑) หรือ (๒) ให้ของนั้นได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากรโดยถือเสมือน
ว่าได้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรในวันที่นำเข้าไปในเขตประกอบการเสรี

มาตรา ๕๒^{๓๔} ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตประกอบการ
เสรีตามมาตรา ๔๘ หรือมาตรา ๕๑ และยกส่งตามมาตรา ๕๑ รวมทั้งผลิตภัณฑ์ สิ่งพลอยได้และสิ่ง
อื่น ที่ได้จากการผลิตในเขตประกอบการเสรี หากนำออกจากเขตประกอบการเสรีเพื่อใช้หรือ
จำหน่ายในราชอาณาจักรจะต้องเสียค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน
อากรขาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่มและภาษีสรรพสามิต ตามสภาพ ราคาและอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ใน
วันที่นำออกจากเขตประกอบการเสรี รวมทั้งจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับการ
ควบคุมการนำเข้าในราชอาณาจักร การส่งออกไปนอกราชอาณาจักร การครอบครองหรือการใช้
ประโยชน์ของดังกล่าว หรือเกี่ยวกับการควบคุมมาตรฐานหรือคุณภาพ การประทับตรา หรือ
เครื่องหมายใด ๆ แก่ของนั้น นับแต่วันที่นำออกจากเขตประกอบการเสรี แล้วแต่กรณี โดยถือ
เสมือนว่าได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรในวันที่นำออกจากเขตประกอบการเสรี

มาตรา ๕๒/๑^{๓๕} ในกรณีของ รวมทั้งผลิตภัณฑ์ สิ่งพลอยได้ และสิ่งอื่นที่ได้จาก
การผลิตในเขตประกอบการเสรีที่นำออกจากเขตประกอบการเสรีเป็นของที่ต้องเสียภาษีอากรใน
การคำนวณค่าภาษีอากร หากมีการนำวัตถุดิบภายในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตประกอบการ
เสรีเพื่อผลิต ผสมประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการอื่นใดกับของนั้นโดยที่วัตถุดิบที่นำเข้าไปนั้นไม่มี
สิทธิได้รับการคืนหรือยกเว้นอากร ไม่ต้องนำราคาวัตถุดิบดังกล่าวมาคำนวณค่าภาษีอากร ทั้งนี้
ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกรมศุลกากรกำหนด

มาตรา ๕๓ การนำของเข้ามาในหรือนำออกไปจากเขตประกอบการเสรี การเก็บ
รักษา และการควบคุมการขนย้าย ให้เป็นบัญญัติเกี่ยวกับการนำของเข้า การส่งของออก และ
การเก็บของในคลังสินค้า ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับโดยอนุโลม กับทั้งต้องปฏิบัติ
ตามระเบียบและพิธีการที่อธิบดีกรมศุลกากรกำหนด และให้นำบทลงโทษตามกฎหมายดังกล่าว
มาใช้บังคับด้วย

^{๓๓} มาตรา ๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐
^{๓๔} มาตรา ๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐
^{๓๕} มาตรา ๕๒/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่
๕) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๔๔^๓ ของที่ไม่ใช่หรือใช้ไม่ได้ซึ่งอยู่ในเขตประกอบการเสรี* ในกรณีที่อยู่ ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการพาณิชย์กรรม* ของอนุญาตเป็นหนังสือต่อ กนอ. เพื่อทำลาช หรือในกรณีที่ กนอ. เห็นสมควรสั่งให้ทำลาชของดังกล่าว ให้ กนอ. แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบ อุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการพาณิชย์กรรม* แล้วแต่กรณี หรือตัวแทนของบุคคลดังกล่าว และ อธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรมอบหมายทราบ และให้อธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ ซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรมอบหมายสั่งดำเนินการทำลาชของนั้นตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดี กรมศุลกากรกำหนด

ในกรณีที่ กนอ. ไม่อาจแจ้งให้บุคคลตามวรรคหนึ่งทราบได้ เมื่อ กนอ. ได้เปิด ประกาศไว้ ณ สำนักงานของบุคคลดังกล่าวที่อยู่ในเขตประกอบการเสรี* เป็นเวลาเจ็ดวันให้ถือว่า บุคคลดังกล่าวได้รับแจ้งแล้ว

ของที่ได้ถูกทำลาชตามหลักเกณฑ์และวิธีการดังกล่าวในวรรคหนึ่งให้ได้รับชกเว้น ค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อกรักษาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่ม และ ภาษีสรรพสามิต

มาตรา ๔๕ ห้ามมิให้ผู้ใดพาของในเขตประกอบการเสรี* ออกจากเขต ประกอบการเสรี* เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมาย การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่ คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๖ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปหรืออยู่ในเขตประกอบการเสรี* เว้นแต่จะได้รับ อนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายและต้องปฏิบัติตามระเบียบหรือ ข้อบังคับของ กนอ.

การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่ คณะกรรมการกำหนด

หมวด ๓

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๔๗^๓ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ของผู้ประกอบ อุตสาหกรรม ผู้ประกอบการพาณิชย์กรรม* หรือของผู้ประกอบกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์ หรือ เกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมหรือการประกอบการพาณิชย์กรรม* แล้วแต่กรณี ในนิคม

^๓ มาตรา ๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔

^๓ มาตรา ๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔

อุตสาหกรรมในระหว่างเวลาทำการเพื่อเสนอแนะข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือสิ่งของใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการจากบุคคลซึ่งอยู่ในสถานที่นั้นได้ตามความจำเป็นในกรณีเช่นนี้ ผู้ประกอบกิจการดังกล่าวต้องให้ความสะดวกตามสมควร

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าไปในสถานที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ว่าการ หรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายจัดเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม ผู้ประกอบพาณิชย์กรรม*หรือผู้ประกอบกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมหรือการประกอบพาณิชย์กรรม*แล้วแต่กรณี ทราบล่วงหน้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่สิบสี่ชั่วโมง เว้นแต่กรณีที่ผู้ว่าการ หรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายจะเห็นว่าเป็นการเร่งด่วน

มาตรา ๕๔ พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่ศาลากรมีอำนาจตรวจค้นโรงงาน อาคาร ยานพาหนะ และบุคคล รวมตลอดถึงสิ่งใด ๆ ในเขตประกอบการเสรี*

มาตรา ๕๕ ถ้าพบผู้ใดกำลังกระทำความผิด หรือพยายามกระทำความผิดหรือใช้ หรือช่วย หรือยุยง ให้ผู้อื่นกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ในนิคมอุตสาหกรรม พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจจับผู้ผิดนั้นได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาพร้อมตัวขอของกลางเพื่อดำเนินคดีต่อไป

มาตรา ๖๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ หรือมาตรา ๕๙ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

มาตรา ๖๑ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๕

การควบคุม

มาตรา ๖๒ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กนอ. เพื่อการนี้จะสั่งให้ กนอ. ที่แจ้งข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น ทำรายงาน หรือยื่นข้อเรียกร้องที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติการตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินกิจการของ กนอ. ได้

มาตรา ๖๓ ในกรณี กนอ. จะต้องเสนอเรื่องไปยังคณะรัฐมนตรีให้นำเรื่องเสนอรัฐมนตรีเพื่อเสนอต่อไปยังคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๖๔ ในการดำเนินกิจการของ กนอ. ให้คำนึงถึงประโยชน์ของประชาชน

มาตรา ๖๔ ให้ กนอ. เปิดบัญชีเงินฝากไว้กับธนาคารตามระเบียบของ
กระทรวงการคลัง

มาตรา ๖๖ กนอ. ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนจึงจะดำเนินการ
กิจการดังต่อไปนี้ได้

- (๑) การลงทุนเพื่อจัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรม
- (๒) การเพิ่มทุนโดยตีราคาทรัพย์สินใหม่
- (๓) การลดทุน
- (๔) การกู้ยืมเงินเกินสิบล้านบาท
- (๕) การออกพันธบัตรหรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุน
- (๖) การจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ที่มีราคาเกินหนึ่งล้านบาท เว้นแต่เป็นการ
จำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ในนิคมอุตสาหกรรม
- (๗)^๓ (ยกเลิก)

มาตรา ๖๗ ให้ กนอ. จัดทำงบประมาณประจำปีโดยแยกเป็นงบลงทุนและงบค่า
การ สำหรับงบลงทุนให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาและให้ความเห็นชอบ ส่วนงบค่า
การให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

มาตรา ๖๘ ให้ กนอ. วางและถือไว้ซึ่งระบบการบัญชีอันถูกต้องแยกตาม
ประเภทงานส่วนที่สำคัญ มีการสอบบัญชีภายในเป็นประจำ และมีสมุดบัญชีของราชการ

- (๑) การรับและจ่ายเงิน
 - (๒) สินทรัพย์และหนี้สิน
- ซึ่งแสดงการงานที่เป็นอยู่ตามจริงและตามที่สมควรโดยพิจารณาตามประเภทงาน
พร้อมด้วยข้อความอันเป็นเหตุที่มาของราชการนั้น ๆ

มาตรา ๖๙ ทุกปี ให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชี
รวมทั้งการเงินของ กนอ.

มาตรา ๗๐ ผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชีมีอำนาจสอบสวนสรรพสมุดบัญชีและเอกสาร
หลักฐานต่าง ๆ ของ กนอ. เพื่อการนี้ให้มีอำนาจสอบถามประธานกรรมการ กรรมการ
อนุกรรมการ พนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานและลูกจ้าง

มาตรา ๗๑ ผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชีต้องทำรายงานผลของการสอบบัญชี
เสนอคณะรัฐมนตรี ภายในหนึ่งร้อยสี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีและให้ กนอ. โทษณารายงาน

^๓ มาตรา ๖๖ (๗) ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๘

ประจำปีของปีถัดไปนั้น แสดงบัญชีบุคคล บัญชีทำการ และบัญชีกำไรขาดทุน ซึ่งผู้สอบบัญชีและ
ตรวจบัญชีรับรองว่าถูกต้องแล้ว ภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๗๑/๑^๓ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๔/๑ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินสองปีและปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๗๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาทและ
ปรับอีกวันละสองร้อยบาทตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจะเลิกใช้

มาตรา ๗๓ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
ห้าพันบาท และให้ศาลสั่งให้ผู้นั้นหยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติ
นี้

มาตรา ๗๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหก
เดือนหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ของที่นำออกไปโดยฝ่าฝืนมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง ให้ริบเสียทั้งสิ้น

มาตรา ๗๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่ง
เดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๖ ผู้ใดไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕๗ วรรค
หนึ่ง หรือขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ศุลกากร ตามมาตรา
๕๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๗๗ ให้ผู้อำนวยการ พนักงานและลูกจ้างของการนิคมอุตสาหกรรมแห่ง
ประเทศไทยตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๔ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ซึ่ง
ดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นผู้ทำการ พนักงานและลูกจ้างของการนิคม
อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัตินี้

^๓ มาตรา ๗๑/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่
๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๗๔ ให้คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ เป็นคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ประธานกรรมการและกรรมการดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยขึ้นใหม่

เมื่อได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามวรรคหนึ่งพ้นจากตำแหน่ง

มาตรา ๗๕ บรรดานิคมอุตสาหกรรมทั่วไปที่ได้จัดตั้งขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ให้ถือว่าเป็นเขตอุตสาหกรรมทั่วไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘๐ บรรดากฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับและคำสั่ง ซึ่งออกหรือสั่งโดยอาศัยอำนาจตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และใช้บังคับอยู่ในวันประกาศพระราชบัญญัตินี้ในราชกิจจานุเบกษาให้ใช้บังคับได้ต่อไป เพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ส. โทณะวณิก

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อให้การดำเนินงานของกรม
นิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๓๙ ลง
วันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ เป็นไปด้วยดียิ่งขึ้นและเหมาะสมกับสภาวะการณ์ในปัจจุบัน
สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเสียใหม่ จึงจำเป็นต้องตรา
พระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔^๓

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๐) พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้ยกเลิกภาษีการค้าและภาษีสมูลค่าเพิ่ม
มาใช้แทน สมควรแก้ไขพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒
เพื่อให้ผู้ประกอบการในเขตอุตสาหกรรมส่งออกที่เขตได้รับยกเว้นภาษีการค้า ได้รับยกเว้น
ภาษีสมูลค่าเพิ่มแทน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๔^๔

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติการนิคม
อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว บทบัญญัติบาง
ประการจึงไม่เหมาะสมกับสภาพของกรมนิคมอุตสาหกรรมและการค้าของประเทศที่เป็นอยู่ใน
ปัจจุบัน สมควรเพิ่มบทบาทในด้านการค้าและการบริการเพื่อส่งเสริมค้าออกไปจำหน่ายยัง
ต่างประเทศให้ต่อเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อให้สามารถ
ดำเนินการได้เต็มรูปแบบของวงจรเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ในเขตพื้นที่ของนิคมอุตสาหกรรมที่จะ
จัดตั้งขึ้นยังอาจมีพื้นที่ครอบคลุมที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินด้วย สมควรกำหนด
หลักเกณฑ์และวิธีการสำหรับการถอนสภาพและโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าวเพื่อให้เกิดความ
คล่องตัว และเหมาะสมกับการดำเนินการนิคมอุตสาหกรรม และโดยที่การจัดการและการจัดสรร
ที่ดินในเขตนิคมอุตสาหกรรมมีขั้นตอนตามกฎหมายต่าง ๆ ที่จะต้องปฏิบัติหลายฉบับ อันทำให้
เกิดปัญหาและอุปสรรคต่อการดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งนิคม
อุตสาหกรรมสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติที่มีเกี่ยวข้องเพื่อลดขั้นตอนและเวลาในการดำเนินการ
ให้น้อยลงเพื่อให้การพัฒนาอุตสาหกรรมและการค้าระหว่างประเทศสอดคล้องกับภาวะการ
แข่งขันและการลงทุนระหว่างประเทศ และโดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้ กบอ. มีอำนาจ
จำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญได้ โดยไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน จึง
จำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

^๓ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๘/ตอนที่ ๒๐๑/ฉบับพิเศษ หน้า ๒๒๕/๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

^๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๓/ตอนที่ ๕๕ ก/หน้า ๑๕/๒๒ ตุลาคม ๒๕๓๔

พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐^๓

มาตรา ๑๓ ในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้แก้ไขคำว่า “เขตอุตสาหกรรมส่งออก” เป็น “เขตประกอบการเสรี” คำว่า “การค้าเพื่อส่งออก” เป็น “พาณิชย์กรรม” และคำว่า “ผู้ประกอบการค้าเพื่อส่งออก” เป็น “ผู้ประกอบการพาณิชย์กรรม”

มาตรา ๑๔ บรรดาเขตอุตสาหกรรมส่งออกที่ได้จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้ถือว่าเป็นเขตประกอบการเสรีตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๕ บทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีใดอ้างถึงเขตอุตสาหกรรมส่งออก ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีนั้นอ้างถึงเขตประกอบการเสรี

มาตรา ๑๖ บรรดาพระราชกฤษฎีกาหรือประกาศที่ออกตามมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไป

มาตรา ๑๗ บรรดาใบอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินในเขตพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมที่ออกให้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นหนังสืออนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดินตามมาตรา ๓๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๘ การดำเนินการเกี่ยวกับคำขออนุญาตทำการจัดสรรที่ดินในเขตพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติบางประการของพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้สอดคล้องกับพันธกรณีว่าด้วยความตกลงขององค์การการค้าโลกในเรื่องความตกลงว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้ในส่วนที่เข้าข่ายเป็นการอุดหนุนต้องห้าม กำหนดให้มีการ

^๓ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕/ตอนที่ ๔ ก/หน้า ๑/๘ มกราคม ๒๕๕๑

ประกอบกิจการบริการในเขตอุตสาหกรรมทั่วไปได้ กำหนดให้คณะกรรมการเป็นผู้ประกาศจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม เพื่อให้เกิดความสะดวกและรวดเร็ว และกำหนดให้การจัดสรรที่ดินในเขตพื้นที่ที่เป็นนิคมอุตสาหกรรมต้องได้รับอนุญาตจากผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายและเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมายนอกจากนี้ ได้กำหนดให้การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมประเภทเขตประกอบการเสรี รวมทั้งการนำของหรือวัตถุดิบเข้าไปในเขตประกอบการเสรีเป็นไปโดยสะดวกและรวดเร็วเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ และได้รับสิทธิประโยชน์ทางศุลกากรเช่นเดียวกับของที่นำเข้าไปในเขตปลอดอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สัญญา/ปรับปรุง

๓ เมษายน ๒๕๕๑

LI RT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ภาคผนวก ๒

การประชุมหารือ
การเดินทางไปศึกษาดูงาน
การสัมมนาของคณะอนุกรรมการฯ

Legislative Institutional Repository of Thailand

Legislative Institutional Repository of Thailand

สรุปการประชุมหารือ
เรื่อง ความพร้อมในการลงทุนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ระหว่าง คณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป
และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ร่วมกับภาคเอกชน
และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๑
ณ ห้องประชุมคณะกรรมการหมายเลข ๓๐๘ อาคารรัฐสภา ๒

รายนามผู้เข้าร่วมประชุม คือ

๑. นายนิคม ไวยรัชพานิช	รองประธานวุฒิสภา คนที่ ๑
๒. นายบุญชัย โชควัฒนา	ประธานคณะกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์
และอุตสาหกรรม วุฒิสภา
๓. นายประเสริฐ ประคุณศึกษาพันธ์	ประธานคณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรม
เพื่อการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
๔. นายยุทธนา ยุพฤทธิ	รองประธานคณะกรรมการฯ
๕. พันตำรวจโทจิตรต์ ศรีโยหะ มุกตภณพงษ์	อนุกรรมการฯ
๖. ดร.ปราณี เกียรติสุระยานนท์	อนุกรรมการฯ
๗. นายอำนาจ สังข์ช่วย	อนุกรรมการฯ
๘. นายประสิทธิ์ ชันธิวิทย์	อนุกรรมการฯ
๙. นายดนอม ส่งเสริม	รองประธานคณะกรรมการต่างประเทศ
๑๐. นายวิทยา ดารา	สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดนครพนม
๑๑. นายธานีินทร์ ผะเอม	ที่ปรึกษา สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติ
๑๒. นายสุรศิษฏ์ บุญญาภินันท์	รองอธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
๑๓. นายนาท จาตุธนานันท์	นักวิชาการ ๘ ว. กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
๑๔. นางสาวจันทวรรณ วรรณนะพงษ์	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ๗ สภาพัฒนาฯ
๑๕. นายสุภกิตต์ พลจันทร์	ผู้อำนวยการกองตลาด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
๑๖. นางสาววัชรีย์ ถิ่นธานี	ผู้อำนวยการสำนักบริหารการลงทุน สำนักงาน
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
๑๗. นางสาววิสรดา ถึงทองหล่อ	เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการลงทุน สำนักงานคณะกรรมการ
ส่งเสริมการลงทุน
๑๘. นางสาวทัศนีย์ เกียรติจันทร์ภรณ์	ผู้อำนวยการกองพัฒนาธุรกิจ การนิคมอุตสาหกรรม

๑๙. นายปัญญา ปริศวงศ์	กรรมการสภา สมาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
๒๑. นายสุจินต์ ธนากุล	ผู้แทนสมาคมยางพารา สมาอุตสาหกรรม
แห่งประเทศไทย
๒๒. นายพรศิลป์ พัชรินทร์ตนะกุล	รองเลขาธิการสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย
๒๓. นางสาว วนิดา จุลพาณิชย์กรรม	ผู้แทนสมาคมธนาคารไทย
๒๔. นายนพพร นุชนิยม	ผู้แทนธนาคารกสิกรไทย สมาคมธนาคารไทย
๒๕. นายยุทธศิลป์ โรจนวิไลวุฒิ	ผู้แทนสมาคมธนาคารไทย
๒๖. นางสาวสาวิตรี วิเศษคุปต์	ผู้แทนสมาคมธนาคารไทย
๒๗. นางสาวพรรณณี สมบุญ	รองผู้อำนวยการฝ่ายสินเชื่อธุรกิจขนาดใหญ่
ธนาคารกรุงไทย
๒๘. นายมนจิต อินทรจันทร์	ผู้แทนธนาคารกรุงไทย
๒๙. นายณัฐพล ประคุณศึกษาพันธ์	เลขานุการคณะกรรมการเศรษฐกิจฯ
๓๐. นายบุญมี บำรุงกิจการ	ผู้ปฏิบัติงาน สว.ขอนแก่น
๓๑. นางสาวรัตดาวรรณ ชินปะ	สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย

เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา

นายนิคม ไวยรัชพานิช : การพัฒนาเรื่องการเกษตร และการพัฒนานิคมอุตสาหกรรม เป็นเรื่องที่ประเทศไทยดำเนินการไปในทิศทางที่ถูก เพราะเดิมเลือกเดินแบบประหยัดสำหรับประเทศ ลาตินเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ประเทศไทยพยายามที่จะแข่งขัน พยายามที่จะเดินหน้าด้วยการ พัฒนาอุตสาหกรรม โดยลืมนึกโครงสร้างพื้นฐานของความเป็นประเทศเกษตรกรรมบางที่เรื่องที่ไม่ถึง เราอาจจะมองข้ามไป เพราะเห็นประเทศอุตสาหกรรมกำลังพัฒนา รายได้ประชากรในประเทศนั้น ค่อนข้างสูง แต่ถ้าย้อนหลังไปประมาณ ๓๐ - ๔๐ ปี ประชากรทั้งโลกมีสองพันกว่าล้านคน แต่ปัจจุบันนี้ มีประชากรหกพันกว่าล้านคน และประเทศเหล่านี้ประมาณร้อยละ ๗๐ - ๘๐ คน บริโภคข้าว ถ้าย้อนกลับมาดูประเทศไทยโดยพื้นฐานเป็นประเทศเกษตรกรรม ถึงแม้จะมีเศรษฐกิจพอเพียง ตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ พระองค์ตรัสเรื่องนี้หลายครั้งบางท่านก็นำมา แปรเปลี่ยนตีความผิดกันไปหมด ที่จริงแล้วพระราชดำรัสของพระองค์ท่าน มีความเหมาะสมกับสภาพ ของประเทศไทย

บัดนี้หลังจากเกิดการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ เพราะผลจากการกระทำของมนุษย์ หกพันกว่าล้านคน คือ ทำให้เกิดสภาวะโลกร้อน ซึ่งทำให้ประเทศที่ทำเกษตรกรรมเกิดความเสียหาย ด้านพืชผลทางการเกษตร ปีนี้ประเทศไทยโชคดีกลายเป็นแหล่งผลิตพืชผลด้านเกษตรป้อนให้ประชาชน ทั่วทั้งโลกได้อย่างดี ทำให้ชาวนาของไทยซึ่งตั้งแต่เกิดมาไม่เคยขายข้าวได้เกินยี่สิบ ๑๔,๐๐๐ - ๑๕,๐๐๐ บาท ซึ่งหลายพื้นที่ที่นักธุรกิจขายแก๊งกำไร ประเทศไทยมีพื้นที่รกร้างว่างเปล่ามากมาย แต่ปีนี้กลับไปดูใหม่ ที่เคยรกร้างมาเป็น ๑๐ ปี ทุกคนหันมาปลูกข้าวหมดต้องยอมรับว่าประเทศเราเป็นประเทศเกษตรกรรม เพราะฉะนั้นจะทำอย่างไรให้ประเทศไทยกลายเป็นประเทศที่มีมูลค่าในการทำรายได้ให้กับประเทศ หรือ

ทำรายได้ให้กับเกษตรกร ตรงนี้คิดว่าคณะกรรมการฯ ได้เดินทางมาถูกต้องที่นำเรื่องนี้จับมาพิจารณา โดยจะเห็นว่านิคมอุตสาหกรรม โครงสร้างเยอะมากในภาคตะวันออกหรือในภาคกลางแม้กระทั่ง กรุงเทพฯ แต่ด้านเกษตรกรรมคิดว่าถึงเวลาที่เรากำลังสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับพืชผลทางการเกษตร และเชื่อว่าประธานกรรมการฯ คงจะช่วยให้ โดยเฉพาอย่างยิ่งมีประธานคณะอนุกรรมการฯ เป็นคนตั้งใจมากคนหนึ่ง

นายบุญชัย โชควัฒนา: ที่ผ่านมาอยู่ในภาคธุรกิจตลอดในขณะที่อยู่ในภาคธุรกิจก็ให้เห็นปัญหาของประเทศชาติมากมายแต่ก็ไม่รู้จะช่วยอย่างไร แต่ใจคิดว่าถ้าวันหนึ่งมีโอกาสมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของประเทศ บังเอิญได้มาเป็นประธานกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม ซึ่งคณะกรรมการเศรษฐกิจฯ มี สว.หลายท่านที่มาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือจึงมีความสนใจและมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพราะเป็นภาคที่มีความสำคัญมากต่อประเทศไทย ขนาดของพื้นที่ ขนาดของประชากร ขนาดของเศรษฐกิจใหญ่มาก อย่างไรก็ตามเป็นที่ทราบกันดีว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นภาคที่ยังมีความยากจนอยู่มาก แม้พอจะรู้ว่าคืออะไรแต่ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยภาครัฐบางทีก็ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยคนหนึ่งคนใดด้วยองค์กรหนึ่งองค์กรใด ต้องประกอบด้วยแนวทางที่ได้ผล แนวทางที่แตกต่างก็จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คงต้องเป็นแนวทางที่พิเศษไม่ใช่แนวทางธรรมดาที่ใครเคยทำมาแล้ว คิดว่าหลายคนหลายยุคหลายสมัยด้วยกันก็อาจจะแก้ในแนวทางที่คล้าย ๆ กัน ขอเรียนเสนอว่าคณะอนุกรรมการฯ ชุดนี้มีความสำคัญ แต่ข้อเสนอควรเป็นแนวทางที่แตกต่างจากเดิม คณะอนุกรรมการฯ ชุดนี้ชื่อจะค่อนข้างยาว คือ “อนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” จากที่ตนเคยเข้าไปที่กระทรวงอุตสาหกรรม การที่ไปตั้งนิคมอุตสาหกรรมหลายแห่งปรากฏว่าก็ไม่สำเร็จต้องให้การนิคมฯ ไปตั้งเองจะให้คนมาเปิดโรงงานอุตสาหกรรมก็ไม่สำเร็จบางแห่งก็ต้องปิดไปจริง ๆ ภาครัฐเองก็ไม่มีความสามารถที่จะทำตรงนี้ได้ การนิคมอุตสาหกรรมต้องประกอบด้วยปัจจัยหลาย ๆ อย่าง เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้ไปจัดสัมมนาที่จังหวัดมุกดาหาร เราวิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ แล้วก็เห็นว่าจริง ๆ มุกดาหารมีอะไรที่เป็นปัจจัยบวกและปัจจัยลบ ปัจจัยที่สำคัญของมุกดาหารที่สำคัญคือไม่มีขนส่งระบบราง ถ้ามีระบบรางก็คงจะช่วยอุตสาหกรรมทุกอย่างต้องการเรื่องของการส่งวัตถุดิบ ปัจจัยพวกนี้เราคิดอย่างเดียวไม่ได้ ต้องดูปัจจัยความเป็นไปได้และความเหมาะสม ถึงจะสามารถกำหนดได้ว่าทิศทางเป็นไปอย่างไร แต่ถ้าเป็นจังหวัดอื่นที่ไม่ใช่มุกดาหารก็อาจจะมีความเป็นไปได้มากกว่า นี่เป็นปัจจัยเล็ก ๆ ที่คิดว่าเราจะทำโครงการอะไรก็ตามต้องมองไม่เช่นนั้นจะเกิดความผิดพลาดเหมือนกับการนิคมฯ ที่เคยไปทำที่จังหวัดขอนแก่น ขณะนี้ยกเลิกไปแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเราจะทำอีกที่ควรจะไม่ให้พลาดอีกแล้วต้องสำเร็จให้ได้ ส่วนเกษตรแปรรูปคิดว่าประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรมส่งออกข้าวมากที่สุดในโลก แต่ว่าชาวนาของเราที่ยากจนอยู่ยังไม่เห็นชาวนาไทยที่ทำมาแล้วรวยเลยทำไมเราไม่เฉลี่ยรายรับตรงนี้ไปสู่ชาวนาผู้เป็นคนใช้แรงงาน จนกระทั่งเป็นประเทศชั้นนำในการส่งออกข้าว

คณะกรรมการฯ จึงตั้งคณะอนุกรรมการฯ ขึ้นมาโดยมี สว.สมบูรณ์ งามลักษณ์ เป็นประธานศึกษาและดูแล ตู่ว่าทำไมข้าวราคาแพงแต่ทำไมชาวนาถึงจนเพราะอะไร ตรงนี้ก็จะได้คำตอบ ผมหวังว่าคำตอบของท่านคงเป็นประโยชน์มาก คงจะเป็นคำตอบที่พิเศษที่ไม่เคยมีใครรู้

และไม่เคยมีใครทำมาก่อนว่าชาวนาของเรายากจนเพราะอะไร ผมคิดว่าการประชุมของ คณะอนุกรรมการฯ จัดการประชุมอย่างตั้งใจจริงจังและสม่ำเสมอผมเชื่อว่าระยะเวลาอันใกล้นี้ คงจะมี ข้อเสนออะไรบ้างที่ทำให้เราได้พบทางออกที่ดีให้กับการทำอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถสร้างตัวเกษตรกรแปรรูปที่ดีมีประสิทธิภาพสามารถที่จะแข่งขันส่งออก และสร้างเงินตราของ ต่างประเทศเข้ามาสู่ประเทศไทย.

นายประเสริฐ ประคุณศึกษาพันธ์ การประชุมวันนี้ สืบเนื่องจากในคราวประชุมคณะกรรมการ เศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม วุฒิสภา ครั้งที่ ๔ เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๑ ที่ประชุมมีความเห็นว่าในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ พ.ศ. ๒๕๕๐ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๔ มีเป้าหมายหลักในการพัฒนาประเทศไทยโดยยึดหลักคนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา ซึ่งได้ให้ความสำคัญในเรื่องการส่งเสริมการมีงานทำของประชาชน แต่เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศ ในปัจจุบันมีผลกระทบในเรื่องแรงงาน การขนส่งและวัตถุดิบ รวมทั้งโรงงานอุตสาหกรรมมีการรวมตัวกัน ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลหรือในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นส่วนมาก ทำให้วัตถุดิบที่ผลิตได้ใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและแรงงานอพยพเข้าสู่กรุงเทพฯและปริมณฑล ทำให้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไม่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมด้านการผลิต ทั้งที่มีวัตถุดิบและแรงงานเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะผลิตผล ทางการเกษตร เช่น อ้อย ยางพารา มันสำปะหลัง ข้าว และพืชอื่น ๆ เป็นจำนวนมากในพื้นที่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งสามารถเพิ่มผลผลิตให้แก่การอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการฯ จึงได้มีมติแต่งตั้งคณะอนุกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการเกษตรแปรรูป และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือขึ้น เพื่อพิจารณาและศึกษาให้ได้เหตุผลและ ข้อมูลข้อเท็จจริงของปัญหาการจัดตั้งการเกษตรแปรรูปและการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีผลต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ และรายงานผลการพิจารณาต่อ คณะกรรมการฯ คณะอนุกรรมการฯดังกล่าว ซึ่งมีกระผมเป็นประธานและมีสมาชิกวุฒิสภาอีก ๕ ท่าน เป็นอนุกรรมการฯ

โดยสรุป คณะอนุกรรมการฯ ได้มีการประชุมรวม ๔ ครั้ง โดยเชิญผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงาน ราชการมาให้ข้อมูลและเสนอความคิดเห็นต่อคณะอนุกรรมการฯ และท้ายสุดคณะอนุกรรมการฯ เห็นว่าเพื่อให้ได้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ที่ครบถ้วนและควรจะสัมมนาระดมความคิดจากหน่วยงานราชการ และองค์กรที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป จึงได้นำเสนอคณะกรรมการฯ เพื่อจัดสัมมนา เรื่องแนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อรับทราบ ข้อมูลปัญหาและผลกระทบในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมขึ้น เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ที่โรงแรมพลอยพาลาเซส จังหวัดมุกดาหาร ซึ่งได้ข้อสรุปดังนี้

๑. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีศักยภาพในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมทั้ง ๓ ด้าน ได้แก่ อุตสาหกรรมทางการผลิต ด้านการเกษตรแปรรูป อุตสาหกรรมผลิตเสื้อผ้า อุตสาหกรรม ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์และอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน เนื่องจากมีแรงงานและวัตถุดิบรองรับ ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อยและยางพารา

อุตสาหกรรมการค้าซึ่งพบว่าปัจจุบันมุกดาหารเริ่มมีอัตราการเติบโตเป็นอันดับสองรองจาก หนองคาย ซึ่งอนาคตคาดว่าจะสามารถส่งสินค้าผ่านแดนด้านนี้ไปถึงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อุตสาหกรรม

ทางด้านบริการด้านการท่องเที่ยว เนื่องจากศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของภาคอีสานที่มีอย่างหลากหลาย ทั้งศิลปวัฒนธรรมประวัติศาสตร์และธรรมชาติ รวมถึงการพัฒนาแหล่งที่พักโรงแรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น อย่างมากมาย จากสถิตินักท่องเที่ยวจะเห็นว่ามีย่านนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ๑๐% และยังเป็น อุตสาหกรรมที่ประกอบด้วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันเป็นลูกโซ่โดยมีธุรกิจหลัก ได้แก่ ธุรกิจ การเดินทางระหว่างประเทศ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจรองได้แก่ธุรกิจการจำหน่ายของที่ระลึก ธุรกิจด้านร้านอาหาร ธุรกิจด้านการเดินทางภายในประเทศ เป็นต้น รวมทั้งยังเป็นธุรกิจที่กระตุ้น อุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่น ๆ เช่น อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมการก่อสร้างและการพัฒนาที่ดินและ ยังเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งก่อให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชน ในระดับรากหญ้าได้มาก

๒. การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมน่าจะจัดตั้งได้ในหลาย ๆ จังหวัด เพราะฉะนั้นควร ให้ความสำคัญในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไม่ว่าจะเป็นระบบรางซึ่งหมายถึงรถไฟ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการกระจายสินค้า หรือมอเตอร์เวย์ โดยเฉพาะการสร้างทางรถไฟสายอินโดจีนเส้นตัดขวางประเทศเชื่อมทางรถไฟหลักจาก ขอนแก่นไปกาฬสินธุ์ และถึงจังหวัดมุกดาหารจะเป็นการกระจายสินค้าไปสู่ประเทศเพื่อนบ้านได้อย่างมาก

๓. การเพิ่มผลผลิตต้องมีการพัฒนาระบบน้ำ ระบบชลประทานและเครือข่ายให้ทั่วถึง เนื่องจากน้ำมีความสำคัญต่อการทำการเกษตร รวมถึงการปรับปรุงพัฒนาผลผลิตให้ได้สูงขึ้นเพื่อรองรับ อุตสาหกรรมที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างเพียงพอ

๔. การพัฒนาฝีมือแรงงาน รัฐควรมีนโยบายที่ชัดเจนในการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับ ความต้องการของอุตสาหกรรมภูมิภาค มาตรการที่สมควรพิจารณาได้แก่ มาตรการการยกระดับฝีมือ แรงงานให้สูงขึ้นโดยการจัดและขยายการฝึกยกระดับอาชีพในระยะสั้น เพื่อยกระดับฝีมือในสาขาช่าง อุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาคให้มากขึ้น เพื่อเป็นการเตรียมคนเข้าทำงานเพื่อขยายจำนวนแรงงานในสาขาช่าง อุตสาหกรรมให้เพียงพอแก่ความต้องการ มาตรการพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและ ขนาดย่อม โดยการขยายและปรับปรุงโครงการพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และให้ความสำคัญกับ การพัฒนาความสามารถการบริหารบุคคลควบคู่ไปกับการจัดการด้านการผลิตและการตลาด อย่างไรก็ตาม คณะอนุกรรมการได้มีการประชุมเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๑ เห็นว่าการสัมมนาที่มุกดาหารเป็น การสัมมนาระหว่างหน่วยงานของภาครัฐและผู้ประกอบการบางส่วน เห็นควรที่จะจัดให้มีการหารือกับ นักลงทุนหรือนักพัฒนานิคมอุตสาหกรรม ถึงความเป็นไปได้ในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนืออีกครั้งหนึ่ง จึงเป็นที่มาของการประชุมในวันนี้

นายถนอม ส่งเสริม : รองประธานคณะกรรมการการต่างประเทศ แม้ว่าวันนี้มี เหตุการณ์สำคัญ ๆ เป็นอย่างมากที่มีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นปัญหา เศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกาที่เข้าสู่ภาวะถดถอย ซึ่งจะมีผลกระทบต่อประเทศไทยในอนาคต หรือปัญหาการเมืองภายในประเทศของเราในขณะนี้ ปีหน้าเราคงจะมีการส่งออกที่น้อยลง การท่องเที่ยว จากภายนอกก็คงจะน้อยลง เราคงจะขยายการส่งออกไปในเอเชียตะวันออกเฉียง ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ภายในประเทศก็คงจัดให้มีการท่องเที่ยวเอง แต่สิ่งหนึ่งที่รัฐบาลควรเร่งรัดเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจคือ โครงการเม็กกะโปรเจกต์อย่างน้อยทางอีสานก็ควรจะมีสักหนึ่งโครงการ ถ้าเป็นระบบราง

นายประเสริฐ ประคุณศึกษาพันธ์ : ประธานคณะอนุกรรมการฯ เนื่องจากเศรษฐกิจในช่วงปีหน้าอาจจะไม่ดี โรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ ก็คงส่งออกน้อย แรงงานก็อาจจะถูกเลิกจ้างก็ต้องกลับไปชนบท ถ้ามีการพัฒนาโครงการเม็กกะโปรเจ็คท์ก็จะสามารถใช้แรงงานในพื้นที่ในการกระจายรายได้ทำให้ประชาชนมีงานทำ เป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจอีกทางหนึ่ง และการที่กระผมได้เชิญแขกผู้มีเกียรติทุกท่านมาร่วมประชุมในวันนี้เพื่อรับฟังข้อคิดเห็น เพื่อจะได้นำข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการขับเคลื่อนของภาครัฐในการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศให้เดินหน้าต่อไปในระยะยาว

นายธานินทร์ ณะเอม : ที่ปรึกษา สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติโดยดูเรื่องปรับโครงสร้างพวกวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในส่วนที่เป็นข้อมูลพื้นฐานจะขออนุญาตข้ามไปประเด็นที่อยากจะชี้ให้เห็นตามหลักทางกายภาพของอีสานไม่ได้กลับไปแต่เปิดออกและพื้นที่ที่เปิดเราต้องไปดูที่เวียดนามเวียดนามน่าจะเป็นศักยภาพใหม่โดยเมื่อสิบปีสามสิบปีที่ผ่านมาเราคิดว่าประเทศไทยเหนือกว่าประเทศเกาหลี แต่ตอนนี้เกาหลีเขาเหนือกว่าเรา ต่อมาก็เป็นมาเลเซีย และสิงคโปร์ แต่สิงคโปร์เขาไปไกลกว่า ลักษณะโครงสร้างก็ไม่เหมือนกัน แต่อีสานของเรามีทรัพยากรเยอะ และทรัพยากรของอีสานส่งออกได้มาก ดูจากข้อสรุปที่ท่านประธานพูด ข้อที่ ๕ เรื่องคนน่าจะสำคัญที่สุด และเอกสารที่ได้รับแจกยังไม่เห็นภาพของเรื่ององค์ความรู้ซึ่งน่าจะเป็นส่วนที่สำคัญในการสัมมนา เพราะว่าการที่จะพูดถึงนิคมอุตสาหกรรมต้องคิดว่าศักยภาพมันอยู่ตรงไหนซึ่งได้ชี้ไว้แล้วในบางส่วนเพียงแต่ว่าตรงนี้จะทำให้มี Product ที่จะไปโยงกับโลกโยงกับตลาดได้เร็ว และต้นทุนต่ำ ส่วนเรื่องระยะทางไม่ใช่ประเด็นสำคัญสำคัญที่ว่าเราจะออกไปสู่โลกภายนอกอย่างไรมากกว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็สร้างองค์ความรู้ ผมมีตัวอย่างเช่นที่จังหวัดอุดรธานี ถ้าดูเรื่องเศรษฐกิจต้องยอมรับว่าอัตราความยากจนของบ้านเราสูง แต่เชื่อว่าเราเป็นประเทศที่ไม่มีปัญหาเรื่องคนว่างงาน เพราะเรามีแรงงานประมาณสองล้านหกแสนคน ประมาณ ๔๐% เท่านั้น และเศรษฐกิจของอีสานเองเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่อื่นโดยรวมทั้งภาคดูจะติดอันดับที่ต่ำสุด แต่ในอีสานเองก็มีความเจริญดูเหมือนจะเป็นเรื่องอาหารที่มีเสน่ห์ การเกษตรกรรมอาจจะมี ๙ %

อุตสาหกรรม ๓๙% นอกนั้นก็เป็นการบริการและที่ภาครัฐ ส่วนเรื่องเกษตรกรรม ผมยกตัวอย่างเรื่องอ้อยไม่ได้หยุดอยู่แค่น้ำตาล เราเอาไปทำอาหารสัตว์ได้ และพอสภาพการณ์เปลี่ยนไปเราก็นำมาทำเป็นก๊าซโซฮอล ซึ่งรัฐบาลก็อนุมัติเงินไปพันแปดร้อยล้านให้กับกระทรวงวิทยาศาสตร์โดยสำนักพัฒนานวัตกรรมแห่งชาติได้ดำเนินการและปีนี้ก็เริ่มลงมืออีกส่วนหนึ่งก็ไปทำเรื่องเครื่องมือการแพทย์สร้างที่มาบตาพุด ถ้าเราจะทำอีสานให้เป็นเบส (Base) ก็ต้องไปเสริมความเข้มแข็งเมืองหลักใหญ่ โดยเฉพาะจังหวัดขอนแก่นกับจังหวัดนครราชสีมาและยังมีที่จังหวัดอุดรธานีอีกหนึ่งแห่ง เรารู้แล้วว่าการเกษตรทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือสูงกว่าที่อื่น จะมีอีกแห่งก็คือทางภาคใต้ถ้ารวมเกษตรประมง แต่การขยายฐานกิจกรรมทางด้านเศรษฐกิจทางใต้จะมีข้อจำกัดมากกว่าทางอีสาน เรื่องน้ำทางอีสานก็มีแล้ว เท่าที่ผมดูในพรบ.งบประมาณเรื่องน้ำรัฐบาลจะลงทุน เรื่องอุตสาหกรรมจะมีกระจุกตัวอยู่ไม่กี่แห่ง ถ้ามองว่าอุตสาหกรรมอาหารถ้าดูเรื่องวัตถุดิบถ้ามีพื้นที่เท่ากันปลูกยางพาราดีที่สุด รองลงมาคือปาล์ม น้ำมัน อันดับสามอ้อย อันดับสี่มันสำปะหลัง อันดับห้าก็คือข้าว เราจะเห็นว่ามีความว่า ตะวันออกกลางมาดูพื้นที่ที่สุพรรณบุรีเพราะเขามีเงินซื้อเพื่อจะมาลงทุน

ผมมองว่าเวียดนามน่าจะเป็นคู่แข่งที่สำคัญของเรา แข่งกันในเรื่องการตลาด ที่เวียดนาม นำหน้าเราไปแล้วก็คือ ICT สามปีที่เราเถียงกันอยู่แต่เขาทำไปแล้ว แม้กระทั่งลาวก็ทำแล้ว เนื่องจาก เรื่องทิศทางในการบริหารจัดการตามยุทธศาสตร์ที่เราพูดถึงไม่ค่อยจะเป็นไปตามนั้น ผมว่าวุฒิสภาก็เป็น อีกแรงหนึ่งที่จะทำให้แผนงานและแผนเงินการจัดสรรทรัพยากรเป็นไปในทิศทางที่สนับสนุนยุทธศาสตร์ และ ผลประโยชน์ของประเทศชาติโดยรวมจะเห็นว่าตรงนี้มีเส้นทางหมายเลข ๙ และทางที่ตัดผ่านไปทางพนมเปญ ที่ลากมาทางภาคตะวันออก และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่มันโยงกันอยู่ตรงนี้จะทำให้ภาคอีสาน มีศักยภาพสูง

ประเด็นการท่องเที่ยวนอกเหนือจากเชียงใหม่ อาจจะนำชิมบ่อทราย จะทำให้อีสาน เป็นอย่างเชียงใหม่ หรือภูเก็ตคงไม่ได้ แต่เป็นการท่องเที่ยวในการเรียนรู้มากกว่า และการท่องเที่ยว ในเชิงธรรมชาติ นี่คือการท่องเที่ยวของสังคม ยกประเด็นโครงสร้างประชากรที่น่าเป็นห่วงของ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือมีกำลังแรงงานอยู่ค่อนข้างน้อยเพราะส่งออกหมด จะเห็นว่าโครงสร้างที่ เปลี่ยนไปจะชี้ให้เห็นว่าประชากรในวัยสูงอายุของคนอีสานจะเพิ่มขึ้น แต่ที่มันซ่อนเอาไว้คือคนที่มีองค์ ความรู้มีความสามารถออกไปทำงานที่อื่น ภาคตะวันออกเฉียงเหนืออาจจะต้อนรับนักลงทุนที่มาจากที่อื่น แต่ในระยะยาวเราควรที่จะเชิญผู้ที่มีศักยภาพเอาไว้ในพื้นที่ เพราะฉะนั้นประเด็นที่ยกขึ้นมาทั้งหมด เป็นตัวชี้ขาดของการพัฒนาในระยะยาว แล้วความยั่งยืนก็จะอยู่จุดนี้

ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมต้องยอมรับว่าอีสานจะเสียเปรียบอยู่บ้าง แต่มีโชคที่สถานที่ ยังคงเหลืออยู่ และแม่น้ำโขงที่กำลังถูกคุกคามจากสิ่งแวดล้อมคงต้องระมัดระวังในการใช้ประโยชน์ ให้มากขึ้น เรื่องน้ำอาจจะเป็นจุดอ่อนของอีสาน ได้เรียนไปแล้วว่าพื้นที่ที่ต้องดูหลัก ๆ คือเราจะทำมาหา กินอะไรใช้คนอย่างไร คนที่มีความอยู่เป็นอย่างไร ตัวเทคโนโลยีหรือองค์ความรู้นวัตกรรมเราจะสร้างกัน อย่างไร สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปทั้งภายในภายนอกมีทั้งบวกทั้งลบ และสภาพโลกร้อนก็เป็นผลกระทบ เช่นกัน กรณีของแม่น้ำโขงคนที่ได้รับผลกระทบเป็นอันดับแรกก็คือประชาชนที่อาศัยอยู่ชายฝั่ง รวมทั้งคน อีสานด้วย ในขณะที่เดียวกันความร่วมมือจะเป็นศักยภาพของเรา ไม่ใช่เราจะไปแข่งกับประเทศเพื่อน บ้านแต่เราจะร่วมมือกัน

เพื่อดึงดูดการค้าและการลงทุนเข้ามาในพื้นที่เพราะผู้ประกอบการมาจากทั่วโลกที่เราเปิดกว้าง เรียนไว้ว่า อีสานถ้าดูแล้วในเรื่องการจัดสรรทรัพยากร ไม่ด้อยกว่าที่อื่น แต่ตัวชี้ขาดก็ยังอยู่ในระบบใหญ่ ของประเทศ ปัจจุบันแผนจังหวัดจะเป็นกลไกสำคัญอีกอย่างหนึ่งเพราะมีการทำยุทธศาสตร์ ของแต่ละจังหวัด และสามารถจะดึงทรัพยากรมาจากรัฐบาลกลางได้โดยตรง อยู่ที่ผู้ว่าราชการจังหวัด ที่เป็นหัวหน้าต้องไปทำ sizing ร่วมกับ infrastructure อื่น ๆ จะเป็นสิ่งที่ดีมาก ถ้ากระทรวงท่องเที่ยว มีการประชาสัมพันธ์ให้คนไปเที่ยวอีสานสม่ำเสมอ เรื่องโอกาสผมว่า GMS สำคัญที่สุด

ประเด็นพื้นที่ป่าและแหล่งน้ำ และการฟื้นฟูสภาพดิน อย่างข้าวหอมมะลิที่อื่นผลิตไม่ได้ ส่วนเรื่องแรงงานจะทำอย่างไรให้คนอีสานกลับมา ยกตัวอย่างที่จังหวัดอุดรธานีประทับใจมากเรื่องของการสำนึกรักบ้านเกิด คือเราต้องสร้างสภาพแวดล้อมให้เกิดขึ้น การสร้างอาชีพ การเปิดพื้นที่เชื่อมโยง ต้องไปด้วยกันมีอยู่จุดหนึ่งซึ่งอยากเรียนท่านประธานและท่านอนุกรรมการฯ รัฐบาลได้จัดสรร งบประมาณให้กับอุทยานวิทยาศาสตร์ ซึ่งจังหวัดขอนแก่นเป็นแกน แต่ขอนแก่นจะทำงานร่วมกับ หน่วยงานอื่น ๆ โดยเริ่มจาก incubator คือ สร้างผู้ประกอบการที่มุ่งใช้องค์ความรู้บวกเข้าไป ดูจากการ

ประกวดรางวัลนวัตกรรมแห่งชาติที่ผ่านมา ตัดสินไปเมื่อวันอาทิตย์ที่แล้ว มี SMEs ส่งเข้าประกวดมาก ตรงนี้จะเป็นหัวใจ เพราะจริง ๆ แล้วเราไม่สามารถจะแยกเกษตรกับอุตสาหกรรมและบริการได้อีกต่อไป

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในเรื่องท่องเที่ยว ยกตัวอย่าง เราจะใช้วัฒนธรรมขอมไปแข่งกับนครวัดนครธมคงไม่ได้ คือเราไม่ควรจะไปแข่งกับศักยภาพที่เราแข่งไม่ได้ เพราะเป็นต้นกำเนิดของวัฒนธรรมโบราณ ถ้าคิดว่าจะไปลงทุนทางอีสานท่านมีข้อคิดอย่างไร และท่านคิดว่าน่าจะลงทุนหรือไม่อย่างไร ในฐานะท่านเป็นกรรมการสภาอุตสาหกรรม

ในกลุ่มของอุตสาหกรรมไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ เรามีการลงทุนในส่วนของภาคอุตสาหกรรม ปัญหาที่ประสบอยู่นี้คือปัญหาเรื่องบุคลากรด้านแรงงาน การพัฒนานิคมอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้นทางอุตสาหกรรมไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์มีความสนใจ ในอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องเอกสารต่าง ๆ จะเป็นภาษาอังกฤษ เพราะฉะนั้นการพูดการสั่งการจะเป็นภาษาอังกฤษ ถ้าหากมีความเข้าใจด้านพื้นฐานตรงนี้ไม่มากพอก็จะพัฒนาต่ออยาก การลงทุนนั้นเรามีปัญหาในเรื่องบุคลากรเป็นสำคัญ ได้เคยร้องขอไปที่กรมแรงงานเพื่อการพัฒนาบุคลากรด้านไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ บริษัทใหญ่ ๆ ที่ยังขาดแรงงานอยู่ ก็มีการตั้งศูนย์ฝึกพัฒนาคน พัฒนาฝีมือแรงงานให้ดีขึ้น มีความสามารถเพิ่มขึ้น

ดังนั้นอุตสาหกรรมของเราหลาย ๆ บริษัท นิยมที่จะไปลงทุนที่เวียดนาม และเป็นที่น่าเสียดายเสียโอกาสความจริงเมืองไทยอุตสาหกรรมต่อเนื่องโดยเฉพาะผู้ลงทุนอยากขยายเพิ่ม แต่ขาดบุคลากรทำให้ขยายไม่ได้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแหล่งให้การศึกษาและอบรมนักศึกษา ระดับ ปวช. ปวส. เพื่อจะพัฒนาให้อยู่ในแนวเดียวกับภาคอุตสาหกรรม สามารถตอบสนองได้หลาย ๆ ผู้ประกอบการ ทั้งคนไทย ญี่ปุ่น สิงคโปร์ ยุโรป ก็มีปัญหาเดียวกันคือขาดแคลนด้านบุคลากร มีข้อสังเกตว่าการพัฒนา นิคมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือเคยดำเนินการมาแล้วและไม่ประสบความสำเร็จ ในวันนี้ก็อยากจะบอกว่าสิ่งเหล่านั้นมันมีการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขหรือยัง ปัญหาเก่า ๆ มีการปรับปรุงแก้ไขแล้วหรือไม่ และมีมุมมองอย่างไรบ้าง

พ.ต.ท. จิตต์ ศรีโยหะ มุกดาธนพงศ์ : อนุกรรมาธิการ ฯ ตามที่ได้เข้ารับตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาก็ได้ร่วมเป็นกรรมาธิการ ในคณะกรรมาธิการเศรษฐกิจการพาณิชย์และอุตสาหกรรม และเคยประชุมกันหลายครั้งทั้งกรรมาธิการชุดใหญ่และกรรมาธิการชุดเล็กซึ่งเป็นอนุกรรมาธิการ มีอยู่ ๙ อนุคม เข้าร่วม ๕ อนุกรรมาธิการ เพราะฉะนั้นก็เกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจต่าง ๆ และไปศึกษาดูงานทางภาคเหนือ ภาคกลาง หลายแห่ง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือปรากฏว่าทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยังไม่สามารถที่จะเป็นอุตสาหกรรมได้หลายจังหวัด ซึ่งแตกต่างมากกับจังหวัดสมุทรปราการ สมุทรสาคร ชลบุรี ระยอง ในส่วนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ก็มีวัดฤดูติบหลายตัวที่ป้อนโรงงานในกรุงเทพฯ ป้อนโรงงานในภาคตะวันออก เพราะฉะนั้นสินค้าที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือถือว่ามีจำนวนมากแต่ประชาชนส่วนใหญ่ เขาก็อยากจะผลิตวัตถุดิบให้มาก แต่แหล่งรับซื้อมีน้อย และราคาก็ตกต่ำไม่คุ้มทุน แต่ถ้าหากว่ามีโรงงานอุตสาหกรรมไปตั้งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากขึ้นคิดว่าประชาชนจะผลิตวัตถุดิบอย่างต่อเนื่องได้ ทุกวันนี้ผมพยายามรณรงค์ให้ประชาชนจังหวัดมุกดาหารให้แสดงความคิดเห็นออกมาเกี่ยวกับการปลูกพืชทดแทนพลังงาน

ซึ่งประชาชนก็สนใจ และบอกว่าผลิตขึ้นมาแล้วจะขายที่ไหนใครจะซื้อซึ่งผมก็ตอบไม่ได้ว่าจะมีนักลงทุนกลุ่มใดส่วนใดที่จะไปตั้งเป็นโรงงาน

ถ้าหากว่าทางสภาอุตสาหกรรมมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการศึกษา ผมก็จะไปทำความเข้าใจกับผู้บริหารการศึกษาในท้องที่ ถ้าหากว่าพวกเราอยากได้อุตสาหกรรมมาไว้ในทุกจังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ก็ควรจะมีการผลิตนักศึกษาในส่วนของภาควิชาอุตสาหกรรม มีช่างกลโรงงาน ช่างอิเล็กทรอนิกส์ให้มากขึ้น เนื่องจากทุกวันนี้คนอีสานมักจะเรียนวิชาการบัญชีมาก ตลาดมาก เมื่อจบแล้วก็จะเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ เป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นสาขาช่างจะมีคนเรียนน้อย และหางานยาก เพราะฉะนั้นหากว่ามีแนวคิดที่จะจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ผมก็จะไปณรงค์เรื่องบุคลากรในส่วนวิชาที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะผลิตบุคลากร

นางสาววัชร ถิ่นธานี: ผู้อำนวยการสำนักบริหารการลงทุน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ดิฉันดูแลด้านอุตสาหกรรมเกษตรและเกษตรแปรรูปที่ BOI เพราะฉะนั้นจะค่อนข้างพบกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงก็รู้สึกยินดีที่คณะอนุกรรมการฯ ที่สนใจเรื่องการเกษตรแปรรูป โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคอีสาน ซึ่งมีความพร้อมมีศักยภาพพร้อมทางด้านวัตถุดิบ ข้าวทางภาคอีสานมีคุณภาพดีมาก ถ้าหากว่าท่านใดเคยทานซีเรียล(cereal) ยี่ห้อแครอตเขาผลิตโดยใช้ข้าวของอีสาน ซึ่งเดิมเขาใช้ข้าวของอเมริกา แต่ระยะหลังมาพบว่าข้าวอีสานของไทยใช้ได้ เขาก็ใช้ข้าวของเราเป็นวัตถุดิบในการผลิตและส่งออกต่างประเทศเกือบ ๑๐๐% ที่แจ้งให้ทราบก็เพราะว่าเรามีศักยภาพพอที่จะดึงดูดการลงทุนที่ใช้ข้าวเป็นวัตถุดิบในการผลิต เหมาะมากที่จะไปตั้งที่อีสานหรือใช้วัตถุดิบซึ่งเป็นข้าวของภาคอีสานเอง ขนที่ผลิตในญี่ปุ่นก็ใช้วัตถุดิบข้าวในประเทศไทยทั้งหมด จะเห็นว่าเรามีศักยภาพเพียงพอ และพร้อมที่จะแปรรูปข้าวให้มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น

นางพารา ปัจจุบันภาคอีสานมีความพร้อมในการปลูกยาง พื้นที่ปลูกยางที่ได้ผลและพร้อมกรีตได้ก็มีเพียงพอ อุตสาหกรรมเบื้องต้นก็คือการแปรรูปยางขั้นต้น คือทั้งยางแผ่นยางแท่ง ต่อไปเราก็สามารถที่จะดึงดูดผู้ผลิตยางสำเร็จรูปไม่ว่าจะเป็นยางรถมอเตอร์ไซด์ซึ่งส่งตลาดหลักคือเวียดนาม คิดว่าน่าจะไปได้สำหรับภาคอีสาน ศักยภาพทางด้านอุตสาหกรรมยางพาราของภาคอีสานตอนนี้ดีมาก ๆ

ที่สำคัญในตอนนี้คือ กรดแล็กติก (lactic acid) ซึ่งนำไปผลิตเป็นไบโอพลาสติก ทำกันชนย่อยสลายไปได้ภายในเวลาไม่กี่ปี ซึ่งมีการลงทุนของประเทศเนเธอร์แลนด์เข้ามาแล้ว ประมาณสี่พันกว่าล้านบาท โดยใช้พวกนี้เป็นวัตถุดิบคือน้ำตาลทรายดิบของเรา เพราะฉะนั้นภาคอีสานเองนอกจากจะเป็นแหล่งผลิตอ้อยยังผลิตน้ำตาลเป็นวัตถุดิบ อีกอย่างก็คือมันสำปะหลังนำไปแปรรูปเป็นเอทานอลหรือผลิตภัณฑ์ต่อเนื่องที่ย่อยสลายได้ ปลาน้ำจืดภาคอีสานเลี้ยงได้ดีในลุ่มแม่น้ำโขง ไม่ว่าจะเป็นทางใต้วันญี่ปุ่น ต้องการสั่งซื้ออาหารจากประเทศไทยหรือประเทศอื่นมากขึ้นแทนที่จะสั่งจากประเทศจีนซึ่งปัจจุบันก็มีปัญหา อีกอย่างเขากลัวการขาดอาหาร ซึ่งตรงนี้ประเทศไทยมีลู่วางในการผลิตอาหารเพื่อส่งออก ขณะนี้ปลานิลมีการเลี้ยงแถบลุ่มแม่น้ำโขงและส่งออกถึง ๑๐๐% ทำเป็นสเต็กปลานิลส่งออก เวลาต่างประเทศเข้ามาเมืองไทยเขายังไม่รู้จักที่จะไปลงทุนทางภาคอีสาน เพราะฉะนั้นการลงทุนส่วนใหญ่ก็ยังคงอยู่ในแถบภาคตะวันออก เช่น จังหวัดระยอง ทางภาคอีสานจังหวัดไหนมีวัตถุดิบอะไรที่ทำหนังสือแจ้งมาที่ BOI ได้ และ BOI จะแนะนำเรื่องของการลงทุนให้ เช่นจังหวัดมุกดาหารมีความพร้อมต้องการ

จะให้โรงงานไปติดตั้ง ด้วยเหตุผลอย่างไร มีวัตถุดิบอะไร เราจะร่วมกัน พอมีนักลงทุนมาติดต่อเราจะได้แจ้งให้เขาทราบว่าให้ไปลงทุนในจังหวัดนี้ เพื่อที่จะสามารถทำงานร่วมกันได้ เพราะเวลานี้บริษัทยื่นเรื่องเข้ามา BOI ต้องหาข้อมูลเพิ่มเติมว่าวัตถุดิบคุณมีพอลิโพรพิลีน บางทีจะทำไบโอดีเซล เราก็ต้องหาข้อมูลเพิ่มเติม ถ้าจังหวัดมีข้อมูลทางเราก็มองความยินดีที่จะให้ข้อมูลกับนักลงทุนต่อ อย่างเช่นเรื่องของปลาน้ำจืด เคยคุยกับนักลงทุนได้วัน เขาบอกว่ามีแหล่งที่ดีและเหมาะที่จะเลี้ยงปลานิลได้ เมื่อครั้งที่ประชุมคณะอนุกรรมการโครงการ ใช้ปลานิลประมาณหลายหมื่นตันที่ประชุมก็ได้ซักถามเราว่าวัตถุดิบมาจากไหน ซึ่งถ้าจังหวัดมีข้อมูลพวกนี้ก็จะเป็ผลดีแก่ BOI มาก อุตสาหกรรมการเกษตรเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบในประเทศ ๘๐ - ๙๐ % มูลค่าเพิ่มส่วนใหญ่ตกอยู่กับประเทศไทย

มูลค่าเพิ่มของข้าวคือเวลานี้เราส่งออกข้าวประมาณ ๑๐ ล้านตัน จะมีโรงงานที่เอาข้าวมาผลิตเป็นซีเรียลทำเป็นอาหารเช้าของฝรั่งซึ่งมูลค่าเพิ่มจุดนี้สูงมากถึง ๕๐% เพราะข้าวก็โละไม่ก็บาคานามาทำเป็น comflake มีเยื่อกลายเป็นก็โละหลายร้อยบาท

มีนักลงทุนไทยที่พยายามทำพลาสติกโดยทำจากอ้อย สีอาจจะไม่สวย แต่คุณสมบัติประมาณ ๔ ร้อยปีย่อยสลาย แต่ถ้าเป็นไบโอดีเซลฝังดินภายใน ๓๐ วันจะย่อยสลาย แต่เวลานี้ต้นทุนยังสูงอยู่

คือเวลาบริษัทต่างชาติเขามาลงทุนในประเทศไทย เขาจะใช้ข้าว บางครั้งเขาไม่รู้ว่าข้าวของไทยมีคุณสมบัติอย่างไร ซึ่งเป็นเรื่องของ BOI ที่จะต้องแนะนำ เพราะเราต้องการให้เขาใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นหลักขอเรียนอีกครั้งหนึ่งว่า BOI เราให้การส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมเกษตรและเกษตรแปรรูป โดยให้สิทธิประโยชน์สูงสุดตามกฎหมาย โดยมีเงื่อนไขว่าต้องใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นหลักหรือค่อนข้างมาก

ที่ BOI เราให้การส่งเสริมการลงทุนไม่ใช่ผลิตเหล้า แต่เราให้การส่งเสริมในเรื่องของการปรุงแต่งอาหารซึ่งญี่ปุ่นมาลงทุนในการผลิตโดยนำข้าวมาหมักและนำไปผสมกับอาหาร ซึ่งเป็นสิ่งปรุงแต่งอาหารอย่างนี้เราให้การส่งเสริมการลงทุน ส่วนเหล้าขานั้นไม่ทราบจริง ข้าวโพดก็ทำได้คือสิ่งที่เป็แปงเรานำมาย่อยเป็นน้ำตาลจากนั้นเรานำมาหมักให้เป็นแอลกอฮอล์ได้

นายวิทยา ดารา: สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดนครพนม ต้องยอมรับว่าการเกษตร โดยเฉพาะเรื่องข้าวมันอยู่ในมือของชาวบ้านที่อยู่ในระดับรากเหง้าจริง ๆ เศรษฐกิจทุนนิยมก็ต้องอาศัยแรงงานทั้งหลายจากรากเหง้ามาช่วยกัน เวลานี้เราละเลยในส่วนนี้ เพราะถ้าเราทำเศรษฐกิจทุนนิยมอย่างเดียวมันทำลายประชาชนเป็นส่วนใหญ่ สอนให้ประชาชนพึ่งตนเองไม่ได้ ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วเราจะพิจารณาในเรื่องของเศรษฐกิจฐานรากหรือเศรษฐกิจชุมชนควบคู่กันไปสักหน่อยจะได้ไหม ฝากไว้เป็นข้อคิดเพื่อที่จะได้ขับเคลื่อนต่อไป

ในฐานะที่ตอนนี้อย่างพาราอยู่ในหัวข้อซึ่งกำลังสนทนาเป็นอย่างมากและมีโอกาสเข้าไปในพื้นที่เองค่อนข้างเยอะทั้งในฐานะผู้ช่วยของนายกสมาคมและในฐานะของบริษัท ยางพารา ซึ่งทำธุรกิจด้านนี้โดยตรงและได้รับสิทธิประโยชน์จาก BOI ค่อนข้างจะเห็นปัญหา คือการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปยางไม่ว่าจะเป็นยางคอมปาวด์ (compound rubber) ยางแท่ง หรือยางชนิดต่าง ๆ ไม่ใช่ปัญหาของการตั้งโรงงาน แต่เป็นปัญหาเรื่องวัตถุดิบที่จะนำมาเข้าโรงงาน จากสภาพที่เห็นส่วนใหญ่วัตถุดิบที่มาจากจริง ๆ มันไม่ใช่ของเกษตรกรรายย่อย ส่วนยางส่วนใหญ่เป็นของนายทุน กลายเป็นสภาพบังคับว่าการ

ที่โรงงานจะไปตั้งในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง ต้องสำรวจพื้นที่ปลูกยาง ยางที่กรีดได้หรือกรีดไม่ได้เป็นเรื่องปกติ แต่ไม่มีหลักประกันในเรื่องของผลผลิต ที่เข้ามาบวกกับกำลังของเกษตรกรที่จะลงทุนในการปลูกยาง เพราะกว่ายางจะโตต้องใช้เวลาราว ๗ ปี กว่าจะมีรายได้ ถ้ามาระยะเวลาดอนนั้นเขาดำรงชีวิตได้อย่างไร กลายเป็นปัญหาของเกษตรกรที่อยากจะปลูกยางใช้ชีวิตช่วงต้นไม่ได้ ทำให้นักลงทุนส่วนใหญ่ไม่กล้า ที่จะไปเสี่ยงแบบนั้น เพราะรอเกษตรกรรายย่อยไม่ได้ กลายเป็นว่าต้องหาพื้นที่ของบริษัทเองหรือเจ้าของ โรงงานอุตสาหกรรมเข้าไปซื้อที่ดินแล้วเข้าไปปลูกยางเอง ซึ่งในฐานะที่ตัวเองก็มีโรงงานแปรรูปเองถามว่าสบายใจไหม จริงๆไม่ใช่สิ่งที่เราอยากทำมากนัก เพราะว่าคนที่ทำธุรกิจอุตสาหกรรมก็ควรจะเป็นนักธุรกิจ อุตสาหกรรมอย่างเดียว ไม่ควรจะเป็นเกษตรกรด้วยถ้าเป็นไปได้ผมอยากให้ทั้งภาครัฐภาคเอกชน และ โรงงานอุตสาหกรรมน่าจะมียุทธศาสตร์และหาวิธีในการช่วยเหลือเกษตรกรในเรื่องพื้นที่สักประมาณ ๕ ไร่ ๑๐ ไร่ เขาสามารถเพิ่มผลผลิตและก็ใช้ชีวิตอยู่ได้จริง ๆ ทุกวันนี้บางคนเลือกที่จะเป็นลูกจ้างขาย ที่ให้นายทุนและตัวเองก็รับจ้างทำทุกวันนี้เป็นการทำลายเกษตรกร โดยที่บางครั้งเกษตรกรเองก็ไม่รู้ตัว แต่ว่าเขาได้เงินก่อนมาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว ในขณะที่เดียวกันอนาคตเขาก็มีรายได้จากรับจ้าง จากคนที่มาซื้อที่ของเขาเองนั้น คิดว่าถ้าเราหามาตรการมารองรับได้ก็คิดว่าน่าจะช่วยเหลือเกษตรกร ได้มากยิ่งขึ้น

นายสุรศิษฏ์ บุญญาภินันท์: รองอธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ตลอดสองปีที่เป็น รองอธิบดีผมได้ดูแลภาคอีสานทั้ง ๑๙ จังหวัด ทำให้ได้มองเห็นอะไรหลาย ๆ อย่าง เมื่อครั้งที่เคย ไปเป็นผู้อำนวยการศูนย์ภาคอยู่ที่ชลบุรี รู้จักเจ้าหน้าที่ขายฟิล์มพลาสติกให้กับคนใต้วันที่มาทอดข้าวหอมมะลิขายอยู่ในเมืองไทย ฟิล์มอย่างเดียวเขาขายได้ปีละห้าสิบล้าน

เรื่องวิธีการจัดการให้เป็นระบบ ยกตัวอย่างเช่นเรื่องของการเตรียมความพร้อมทางด้าน ภาคอุตสาหกรรม ซึ่งเรามีกิจกรรมอยู่หลายเรื่อง และในการสร้างผู้ประกอบการทางภาคอีสานตอนนี นโยบายของกรมคือเราจะผลักดันงบประมาณ ๖๐% สำหรับ ๑๙ จังหวัด น่าจะได้ปีหนึ่งประมาณ ๓๐ รุ่น รุ่นละ ๓๐ คน สำหรับปี ๔๐ ศูนย์ละ ๑๐ รุ่น ๆ ละ ๓๐ คน แต่จะครอบคลุมทั้ง ๑๙ จังหวัด เพราะพยายามจะให้ภาคอีสานมี NDC ให้ครบทุกจังหวัดร่วมกับโครงการของเราที่เรียกว่าโครงการ ผู้ประกอบการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งเราต้องแกะออกมาให้เหมาะกับอนาคต เป็นการสร้างให้มีการจัดการที่ดีขึ้น ขณะนี้มีสมาชิกอยู่ประมาณเกือบเจ็ดพัน สมาชิก ก็จะนำไปใช้ประโยชน์ให้กับประเทศไทยในอีกสิบปีข้างหน้า

นางสาว ทศนีย์ เกียรติจันทร์ภรณ์ : ผู้อำนวยการกองพัฒนาธุรกิจ การนิคมอุตสาหกรรม การนิคมอุตสาหกรรมก็ยังเป็นกลไกหนึ่งของรัฐบาลในการพัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการดูแล สิ่งแวดล้อม การนิคมอุตสาหกรรมก็มีนโยบายในการส่งเสริมภาคเอกชน เป็นผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรม ภายใต้การกำกับดูแลของการนิคมอุตสาหกรรม ดังนั้นเพื่อเป็นประโยชน์กับผู้พัฒนาและผู้สนใจในการ จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในการนำไปประกอบการตัดสินใจและในการลงทุน การนิคมอุตสาหกรรม จึงได้จัดทำแผนแม่บทในเรื่องของการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมขึ้นกับทุกภาคของประเทศไทย เพื่อให้ เป็น direction ให้กับผู้ประกอบการหรือผู้พัฒนาที่สนใจในการลงทุนจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม เพื่อจะเอา ไปประกอบการพิจารณา โดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งการนิคมอุตสาหกรรม ก็ได้ทำการศึกษาเสร็จแล้วและแจ้งในที่ประชุมมาโดยตลอดว่ามีความคืบหน้าไปอย่างไร โดยจากผล

การศึกษาใน ๑๙ จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทางการนิคมอุตสาหกรรมได้คัดเลือกมาเป็นจังหวัดนำร่องโดยมี priority เรียบร้อยใน ๘ จังหวัด ซึ่งจะมีปัจจัยในการพิจารณาคัดเลือกพื้นที่มาโดยมีปัจจัยทางด้าน การผลิต ด้านนโยบาย หรือด้านประกอบอุตสาหกรรมมาโดยตลอด ซึ่งผลการศึกษาในที่ประชุมได้แจกให้กับผู้เข้าประชุมทุกท่านแล้วว่ามีจังหวัดไหนบ้างที่เป็น priority ๘ จังหวัด และมีอุตสาหกรรมเป้าหมายอย่างไรของแต่ละจังหวัด อย่างไรก็ตามการนิคมอุตสาหกรรมเล็งเห็นว่าภาคอีสานยังมีศักยภาพในการทำนิคมอุตสาหกรรม อย่างที่การนิคมอุตสาหกรรมได้ประสานงานกับประเทศจีน เราทราบว่าแผนพัฒนาฉบับที่ ๑๑ ของจีน เขามีการพัฒนาาระบบรางซึ่งครั้งแรกเขาจะทำมาในเรื่องของ R3 ต่อมาจากทางรถไฟจากเชียงราย ณ วันนี้ประเทศจีนเขารอไม่ไหว เขาเลยเบนเข็มไปสร้างรางไปทางเวียงจันทน์และมาถึงหนองคาย ลงไปถึงแหลมฉบัง นี่คือเส้นทางขนส่งซึ่ง ณ ตอนนีทางรัฐบาลจีนกำลังอยู่ในระหว่างการก่อสร้าง

นายสุรศิษฏ์ บุญญาภินันท์: ขณะนี้การส่งเสริมการลงทุนเรานำให้เกิดคลัสเตอร์อุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันเพื่อลดต้นทุน สิ่งที่น่าห่วงก็เป็นอุตสาหกรรมรถยนต์และชิ้นส่วนพวกนั้นเป็นคลัสเตอร์ สิทธิประโยชน์ก็จะให้ สมมติว่า บริษัท ก. เข้าไปตั้งโรงงานทำยางในภาคอีสาน เขาสามารถที่จะทำคลัสเตอร์ได้สำเร็จ คือไปซื้อยางชาวบ้านราคาตกซื้อตก ราคาขึ้นซื้อขึ้นพอมีปัญหาเกษตรกรก็เข้าไปหารัฐบาลทุกที อย่างนี้ไม่ใช่คลัสเตอร์ ยกตัวอย่างเรื่องพลังงานทดแทนที่ท่านพูดถึงว่าไปส่งเสริมคนปลูกมันสำปะหลัง แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปขายให้ใคร สุดท้ายคนที่ซื้อพลังงานทดแทนเป็นใคร ในประเทศไทยมีใครที่ซื้อเอทานอลของท่าน ปตท. บางจาก เอสโซ่ ก็มีอยู่แค่นี้ และคนเหล่านี้ทำไมไม่คิดทำพลังงานทดแทนด้วยตัวเอง ทำไมไม่ลงมือปลูกมันสำปะหลัง นี่คือคำถาม และ ปตท. ก็ยังทำเอทานอลมาแข่งกับพวกผมอีก ซึ่งอย่างนี้เราจะหาวิธีเปลี่ยนแปลงอย่างไร ให้จูงทั้งระบบไปได้ต้องไปคุยรอบนอกอีกครั้ง เรื่องพลังงานทดแทนไม่ทราบว่า ปตท. จะเล่นบทบาทไหน ผมคิดว่าช่วยประเทศชาติได้ถ้าทำให้ดี ๆ ในฐานะที่เขาเป็นผู้กำหนดราคา ผมอยากให้มีการผูกโยงการผลิตทั้งระบบโดยที่เจ้าของต่างกันและทุกคนกำไรด้วยกันทั้งหมดไม่มีใครสูญเสียอย่างนี้มันน่าจะให้การส่งเสริมเพราะฉะนั้น BOI มีแผนจะส่งเสริมตรงนี้หรือเปล่า

นางสาววัชรีย์ อินธานี: การลงทุนของ BOI แบ่งเป็น ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งเป็นกิจการการผลิตอีกส่วนหนึ่งคือกิจการบริการ และการจัดการให้เกิดคลัสเตอร์ขึ้นมาเป็นการบริหารจัดการไม่ใช่เป็นผู้ผลิต ดิฉันเองก็จะนำเรื่องนี้ไปหารือกับที่ทำงานว่า ผู้ประกอบการอย่างนี้ BOI จะมีแนวคิดหรือนโยบายที่ส่งเสริมการลงทุนหรือไม่อย่างไร ซึ่ง BOI เองก็ส่งเสริมที่จะให้เกิดคลัสเตอร์ขึ้นมาแต่เป็นคลัสเตอร์ของการผลิต แต่ในนี้เป็นเรื่องของการจัดการการบริหารที่ทำให้เกิดขึ้นก็จะขอรับเรื่องนี้ไปปรึกษากับที่ทำงาน

นายสุรศิษฏ์ บุญญาภินันท์: เราทำคลัสเตอร์ไม่สำเร็จ ผมดูแล้วว่าถ้าไม่มีแรงจูงใจทำไม่สำเร็จนอกจากบริษัทใหญ่ที่ทำเองได้ทั้งระบบแต่นั้นไม่ใช่คลัสเตอร์ คือ integration คือตั้งได้ทั้งระบบตั้งแต่ต้นจนจบแต่ถ้าเราสามารถที่จะทำ concept คลัสเตอร์ให้มันเกิดผมว่าไม่จำเป็นแค่หาวิธีการโปรโมท (promote) อย่างไรก็ตาม แต่ถ้าเราไม่มีอะไรเป็นตัวจูงใจ เท่าที่ศึกษามาแล้วเป็นไปได้เพราะทุกคนต้องการกำไรสูงสุดอยู่แล้ว และเรื่องของ NDC ที่ท่านพูดเมื่อสักครู่นี้เกิดขึ้นอย่างแน่นอนและภายในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ใน ๖ ประเทศ ก่อนมันจะเป็นศูนย์แล้ว ทุกชนิด และอีก ๔ ประเทศที่ติดกับ

เรา เราจะต้องให้ภาษีเขาเข้ามาในประเทศไทยศูนย์ในปี ค.ศ.๒๐๑๒ อีก ๔ ปีวัตถุดิบที่เข้ามาเป็นศูนย์หมด และในปี ค.ศ. ๒๐๑๕ ต่อไปอีก ๑๐ ประเทศเป็นศูนย์หมดเท่ากัน สิ่งนี้จะมาเป็นตัวที่มากำกับในโครงการที่เราจะทำต่อไปข้างหน้า ต้องเห็นว่าอีก ๔ ปีจะเกิดอะไรขึ้น แต่ขอฝากเรื่องคลัสเตอร์ เรื่องนี้ถ้าทำสำเร็จผมว่าเป็นผลชิ้นงานโบแดงเลยทีเดียว ทั้งหมดนี้คือขบวนการผลิตและทุกคนได้พร้อมกันหมด ถ้าทำสำเร็จจะไปด้วยกันทั้งระบบ แต่ถ้าเราทำไม่สำเร็จโอกาสข้างหน้าวัตถุดิบจาก ๔ ประเทศเพื่อนบ้านเข้ามาแน่นอน และคนที่จะไปทำก็คือคนไทย เกษตรกรบ้านเราก็จะเดือดร้อน และวิธีการผลิตในโลกยุคใหม่มันเท่ากัน เพราะคนที่ซื้ออยู่ในยุโรปและอเมริกา เชื่อมติดกันหมดทั้งระบบ

นายพรศิลป์ พชรินทร์ตะนกุล ผู้แทนสภาหอการค้าไทย : สิ่งที่ผมมองตอนนี้คือเอาอุตสาหกรรมยางพาราเป็นกรณีตัวอย่าง ปัจจุบันประเทศไทยเราส่งออกยางแปรรูปขั้นต้นมากเป็นอันดับหนึ่งของโลก เราจึงมีแนวคิดส่งเสริมให้มีการผลิต ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป เราควรส่งเสริมเป็นรูปคลัสเตอร์ เช่น บริษัท ก.ผลิตยางขั้นต้น บริษัท ข. ผลิตยางสำเร็จรูป สิทธิประโยชน์พวกนี้เราอาจจะให้สูงสุดแทนที่เราจะไปลดสิทธิยาง แปรรูปขั้นต้น แต่ถ้าต่อยอดไปเป็นสำเร็จรูปเราก็อาจจะให้สิทธิประโยชน์สูงสุดไปด้วยกัน เพราะฉะนั้นแนวคิดเรื่องการส่งเสริมให้เกิดคลัสเตอร์กระทรวงอุตสาหกรรมนั้นเรามีอยู่แล้ว

นายสุรศิษฐ์ บุญญาภินันท์ : ขอยกตัวอย่างผักปลอดสารพิษของภาคตะวันตกจะเป็นการรวมตัวของผู้ผลิตผักและตลาดอยู่ที่ยุโรป ประเด็นก็คือมีผู้ส่งออก คือคุณสุรศักดิ์ ชื่นประโยชน์ ลูกชายคุณปอ ชื่นประโยชน์ และหน่วยที่เป็นตัวควบคุมมาตรฐาน GAP ก็คือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่กำแพงแสน เข้าใจว่าขณะนี้ขยายไปถึงปากช่อง โคราซ แบรินด์คือท็อปซูเปอร์มาเก็ต ตรงนี้เป็นทั้งขบวนการเรื่องการผลิต บริการ การควบคุมมาตรฐานตัวของบาร์โค้ดจะบอกไว้เลยว่าผักที่อยู่ในกล่องนั้นมาจากแหล่งผลิตที่ไหน อย่างกรณีเซรามิกเมืองลำปาง กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมก็เข้าไปช่วยในเรื่องการขึ้นรูปการเผาให้มีคุณภาพดีขึ้น

ถ้าทำผลไม้กระป๋อง เช่น สับปะรดกระป๋องต่างประเทศเริ่มใช้ลดน้อยลงเหตุผลทางด้านเศรษฐกิจทางด้านยุโรปก็ดี อเมริกาก็ดี คาดการณ์ว่าใน ๑๐ ปีนี้จะลด ยางพารา ทราบว่าขณะนี้เหลือเพียง ๔๖ บาท ก็เป็นเรื่องหนึ่งที่เราต้องมาพูดคุยบอกกล่าวร่วมกัน เพราะคณะอนุกรรมการฯ จะได้นำเรื่องนี้กำหนดเป็นหลักการเพื่อเสนอให้กับวุฒิสภาเพื่อดำเนินการต่อไป คงต้องใช้ในสมัยที่ไม่ใช่นิติบัญญัติ บางอย่างจะจบในวันที่ ๒๘ เดือนหน้า จริง ๆ แล้วเรามองภาคอุตสาหกรรมการจัดตั้งโรงงานในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเราศึกษาแล้วคิดว่ามันยาก แต่เราก็ไม่พยายาม ฟันที่จะไปให้ถึงคำว่าอุตสาหกรรมคงไม่หมายถึงการตั้งโรงงานเพียงอย่างเดียว ภาคอีสานมีอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เช่น ภูกระดึง ทำอย่างไรที่จะดึงคนจากภูมิภาค ต่าง ๆ มาท่องเที่ยว รบกวนผู้แทนจากการท่องเที่ยวให้ข้อมูลต่อ

นายสุภกิตต์ พลจันทร์: ผู้อำนวยการกองตลาด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำหรับอีสานเรื่องของการท่องเที่ยวผมต้องขอบคุณทางสภาพัฒน์เป็นอย่างมากที่มองโอกาสของอีสานกับการท่องเที่ยวเสมือนกับที่การท่องเที่ยวมองอยู่ สมัยก่อน ททท. ทำเรื่องการท่องเที่ยวครบทุกมิติ คือ พัฒนา ชาย และในเรื่องของการประชาสัมพันธ์ แต่พอเราขึ้นเป็นกระทรวงแล้วในเรื่องของการพัฒนาคน พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ กระทรวงก็รับไป เราเพียงแต่ประสานงานกับทางกระทรวง

เรื่องของเนื้องานด้านการบริการ จุดแข็งของอีสานคือเรื่องของการคมนาคมทางบกโอกาสในแต่ละปีมีการพัฒนาคมนาคมทางบกค่อนข้างดีและมากกว่าภูมิภาคอื่นและถนนหลายสาย เพราะฉะนั้นอีสานค่อนข้างเดินทางท่องเที่ยวได้ง่ายและสามารถเที่ยวได้บ่อยครั้ง หลัก ๆ เราให้ชื่อว่าอีสานคือแหล่งการเรียนรู้สู่อารยธรรม เมื่อวันเสาร์ที่ผ่านมามีรัฐมนตรีได้เปิดปีท่องเที่ยวอีสานก็คือปีท่องเที่ยวอีสาน ๕๑ - ๕๓ ซึ่งเป็นโครงการของ ททท. แต่เราก็จะบุกแต่ในเรื่องของตลาดอย่างเดียว แต่ในขณะเดียวกันการบริการหรือการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวขอให้ไปด้วยกันอย่างใกล้ชิด ทางเรามีโปรแกรมที่จะเสนอให้กับประชาชนทั่วไป แต่ต้องดูว่าจะประสบความสำเร็จมากแค่ไหน เช่น ช่วงปิดเทอม หรือวันหยุดต่าง ๆ เราสามารถจัดกิจกรรม ดึงเด็ก ๆ และครอบครัว จัดท่องเที่ยวเส้นทางไดโนเสาร์ คือเอาสินค้าที่สามารถจับต้องได้เพื่อทำเป็นการท่องเที่ยวในกลุ่มครอบครัว

เมื่อวันเสาร์ที่แล้วเราจัดไทยแลนด์เทรดแฟร์ ซึ่งนำบริษัทมาเที่ยว และสื่อมวลชนมาประมาณ ๑,๐๘๐ คน และเรามีข้อบังคับว่าสื่อมวลชนเที่ยวจะต้องท่องเที่ยวภายในพื้นที่ภาคอีสานเท่านั้น เราก็ให้ผู้ประกอบการกับภาคอีสานมาคุยกันหลังจากไปเที่ยวมาแล้วว่าชอบไหม มีความคิดเห็นอย่างไร การจัดกิจกรรมยากไปหรือเปล่า ซึ่งส่วนมากจะเป็นพวกช้อปปิ้ง สิงคโปร์ และถ้าเราจะจัดกิจกรรมให้กับเด็ก ๆ บางจะจัดกันแบบไหน แต่ตลาดที่เราดูจะเป็นนักท่องเที่ยวคนไทยด้วยกันมากกว่า โดยในภาพรวมเรามั่นใจว่าถ้าเราอธิบายภาพลักษณ์ของอีสานได้ และการนำเที่ยวที่เราเสนอเป็นกิจกรรมออกมาในเชิงขาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีที่แล้ว ททท. เราจัดเทศกาลการท่องเที่ยวเมืองไทย คือภายในเดือนมิถุนายน ในปีที่แล้วเป็นปีแรก อีกสองเดือนต่อมาถ้าเราจัดในรูปแบบเทศกาลเที่ยวเมืองไทย ลดขนาดน้อยลงมา โดยเฉพาะภาคอีสานจะมีคนเที่ยวใหม่ ซึ่งทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปและประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี ปีนี้เราก็จะจัดอีกครั้งหนึ่ง

นายประเสริฐ ประคุณศึกษาพันธ์ : อีสานโดยเฉพาะจังหวัดขอนแก่น มีความคิดว่าทำไมจังหวัดเชียงใหม่เขาสามารถทำ Zoo Aquarium สามารถจะดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ กำลังคิดอยู่ว่าทางอีสาน โดยเฉพาะจังหวัดขอนแก่นถ้าจะทำลักษณะอย่างนั้นบ้าง ซึ่งที่มหาวิทยาลัยขอนแก่นอนุมัติพื้นที่ให้หนึ่งในห้าประมาณหกพันไร่ให้ทำเชิงธุรกิจได้ ถ้าการทำ Zoo Aquarium ที่ขอนแก่นบริเวณมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งอยู่ตรงถนนชุมแพ เส้นทางที่จะไปจังหวัดกาฬสินธุ์ ออกมุกดาหารได้ ทาง BOI จะส่งเสริมหรือไม่ อย่างไร เพราะว่าเท่าที่ทราบที่เชียงใหม่เขาร่วมทุนระหว่างเอกชนกับสวนสัตว์ดุสิต ฝ่ายละสามร้อยล้าน

ผมมั่นใจว่าการระดมสมองวันนี้ ในลักษณะแบบนี้เราคงมีการคุยกันบ่อยครั้ง ก็จำเป็นต้องมีการ update ระดมสมองกันบ่อย ๆ เพื่อให้ทันต่อสถานการณ์และเหตุการณ์ โดยเฉพาะปัจจุบันทั้งสถานะเศรษฐกิจ สภาพการเมืองทั้งภายในภายนอกมีความผันผวน ในภาวะที่มีความขัดแย้งในเรื่องความคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของเขาพระวิหาร ผมมีความเห็นว่าเราน่าจะใช้วิกฤตให้เป็นโอกาสที่บุรีรัมย์ เรามีปราสาทเขาพนมรุ้ง นครราชสีมา มีปราสาทหินพิมาย ที่สวยและสมบูรณ์กว่าเขาพระวิหารอีก เราน่าจะถือโอกาสประชาสัมพันธ์ นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมาเป็นจุดขาย สภาพการของสังคมโลกมีความผันผวนไปอย่างรวดเร็วเราต้องพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสร่วมทั้งเราต้องมีมุมมองและแง่คิดต่าง ๆ อยากจะขอฝากทางที่ปรึกษาของสภาพัฒน์ว่า ในส่วนของทรานสปอร์ตเดชั่น

หรือโลจิสติกส์ ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือเราล้าหลังและไม่มีการดำเนินการมานานแล้ว โดยเฉพาะ การคมนาคมขนส่ง สินค้าและมวลขนทางรถไฟ ซึ่งที่มีอยู่แล้วมันหลายสิบปีแล้ว เป็นที่ประจักษ์กันอยู่แล้ว ว่าการคมนาคมขนส่งมวลขนเราน่าจะศึกษาและออกแบบ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ได้เปรียบทาง ภูมิศาสตร์ ครอบคลุมพื้นที่ปรีกษาสภาพพัฒนาฯ ช่วยอีกทางในการศึกษาความเป็นไปได้และสำรวจออกแบบ ในเรื่องของทางรถไฟผมเคยสำรวจดูแล้วเพียงแค่ว่าทำเสร็จ ๆ ไป เขาก็ทำเป็นเส้นตรงจากบัวใหญ่ ไปมุกดาหารและเลยไปนครพนมแค่นั้นเอง สภาพพัฒนาฯ เป็นหน่วยงานหนึ่งที่จะช่วยได้

นางสาว วณิดา จุลพานิชยกรรม : ผู้แทนธนาคารกรุงเทพ: จุดหนึ่งที่ยากจะฝากในภาคของ เอกชนเรามองว่าตัวแปรต้นทุนต่าง ๆ มันเปลี่ยนไปแล้วในช่วงนี้ แม้แต่อัตราดอกเบี้ยของแบงค์ ก็เปลี่ยนไปด้วย เพราะฉะนั้นตัวแปรต่าง ๆ ของต้นทุนที่สูงขึ้นส่วนหนึ่งมาจากราคาของน้ำมัน ภาครัฐเอง คงต้องเข้าไปดูช่วยดูว่าธุรกิจไหนเขาจะอยู่รอดได้หรือไม่ได้ จุดที่เรามองเวลาเรามองโครงการเราก็ อยากจะเห็นโครงการนั้นสำเร็จทุกคนในสายการผลิตได้กำไรอยู่ได้ อุตสาหกรรมบางอุตสาหกรรม เอทานอลจากแป้งเจ้าตัวกันระนาว ส่วนหนึ่งที่ยากจะฝากภาครัฐคือนโยบายพลังงานทดแทน ต้องออกมายืนให้โดดเด่นมากขึ้นปัจจุบันวัตถุดิบแป้งถ้าต้นทุนราคา ๒ บาท ต่อกิโลกรัม คงจะอยู่ไม่ได้ ส่วนนโยบายภาครัฐที่เห็นได้ชัดมีการเปลี่ยนแปลงก็คือการคิดราคาของเอทานอลที่เปลี่ยน ไปจากอิมพอร์ตแควทริบีว เป็นเอ็กซ์สปอร์ต คิดว่าพวกเราคงต้องมาระดมสมองว่าแต่ละอุตสาหกรรม ไหนจะไปได้ดีหรือไม่ได้ดี ธนาคารทุกธนาคารเราอยากสนับสนุนทั้งนั้นถ้าโครงการไปได้ สิ่งที่น่าเป็นห่วง คือเครดิตครันซ์ ในตลาดต่างประเทศตอนนี้ค่อนข้างจะรุนแรง ผลกระทบคือธนาคารต่างประเทศ ดึงเงินออก จำนวนเงินที่จะเหลือให้ผู้ประกอบการมันจะลดน้อยลงธนาคารกรุงเทพฯ ที่ท่านประธานเน้น แล้วเน้นอีกคือ เรื่องเทคโนโลยีฯ คือเราต้องเอานวัตกรรมมาช่วย เพื่อให้เราอยู่รอด และฝึกคน ของเราให้พร้อม

นางสาวพรรณิ สมบุญ ผู้แทนธนาคารกรุงไทย: เรื่องสินเชื่อเรายินดีสนับสนุนอยู่แล้ว แต่จากสถานการณ์เครดิตครันซ์ สภาพคล่องก็หายไปมาก สำหรับการหาหรือว่าโปรเจกต์ที่เสนอเป็นไปได้อหรือไม่ที่ธนาคารจะสนับสนุน สิ่งหนึ่งที่จะช่วยได้ในตอนนี้คือน่าจะเป็นการกระตุ้นของทางรัฐบาลอาจจะ ต้องเข้าไปทางด้านเมกกะโปรเจกต์ และนโยบายของรัฐบาลควรจะต้องชัดเจนในด้านต่าง ๆ ว่าจะส่งเสริมอะไรทางภาคอีสานมีสินค้าเกษตรที่เป็นจุดเด่นเราควรจะต้องหยิบสินค้าชนิดไหนขึ้นมาเป็นหลักก่อน

นายณพพร นุชนิยม ผู้แทนธนาคารกสิกรไทย : ในมุมมองของกสิกรไทย คงคล้ายกับทุกธนาคาร ที่จะสนับสนุนลูกค้าจะขอเข้ามา แต่ประเด็นหนึ่งที่ยากจะบอกว่าสถานการณ์เศรษฐกิจมันเปลี่ยนไป ค่อนข้างเยอะ เพราะฉะนั้นความต้องการเงินของลูกค้าค่อนข้างมาก ธนาคารกสิกรไทยพอดที่เป็นหลักคือ เกษตรแปรรูปซึ่งเป็นพอดใหญ่ของเรา เกษตรอย่างที่เราทราบมันจะมีรอบการผลิตจะไม่เหมือน อุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ มีรอบของการเก็บเกี่ยว และเรื่องราคาที่ขึ้นลงและมีการสูญเสียของสินค้า ค่อนข้างเยอะ ท้ายสุดก็มีในเรื่องของการเก็บสต็อกคัมสต็อก และการประท้วง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ธนาคาร เผชิญมาโดยตลอดเวลา จนเราต้องจัดทีมพิเศษที่มีความเชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมแต่ละกลุ่มไปเลย เช่น ข้าว ยางพารา น้ำตาล เรามีทีมที่จะเข้าไปดู พอมาช่วงระยะหลังในการให้สินเชื่อของธนาคารเริ่มมี อุตสาหกรรมในภาคของ supporting industry เข้ามาค่อนข้างมาก โดยเฉพาะทางภาคอีสานเป็นพวก ขึ้นส่วนพลาสติกรวมเชื่อมโยงไปถึงพวกบรรจุภัณฑ์ ท้ายสุดเป็นชิ้นส่วนยานยนต์ ซึ่งทางมุกดาหารก็จะ

ส่งไปทางเวียดนามซึ่งจุดนี้เป็นจุดสำคัญที่เรามอง และเราก็มีการศึกษาเรื่องการค้าชายแดนตามจุดสำคัญตามยุทธศาสตร์ต่าง ๆ เช่น เชียงของ หนองคาย มุกดาหาร บทบาทของธนาคารในภาคของการเงินตรงจุดนี้มีค่อนข้างน้อย เพราะว่าเขาจะใช้เป็นพวกลักลอบ สิ่งที่ยากฝากบอกภาครัฐคือนโยบายของภาครัฐต้องชัดเจน ท้ายที่สุดเราก็พยายามช่วยลูกค้าของเราไม่ใช่เพียงแค่ปล่อยกู้อย่างเดียว บทบาทของธนาคารขณะนี้เป็นที่ปรึกษาด้านการเงินมากกว่า

ดร.ปราณี เกียรติสุระยานนท์ : เห็นด้วยที่ว่า SMEs มีปัญหาไม่เฉพาะเรื่องของเงิน SMEs ยังมีปัญหาในเรื่องความปลอดภัยของอาหารในขณะที่เงินมีวิกฤตมาหนึ่งปี ซึ่งเราน่าจะผลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสได้ แต่ปัญหาของบ้านเราคือไม่มีเทคโนโลยี อย่างไรก็ตามจะรับข้อเสนอมาตรการที่ ๗ ของท่านผู้แทนหอการค้าไทยไปเสนอ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.) อย่างไรก็ตามต้องเรียนว่างบประมาณที่ สสว.ได้รับในปีนี้ ค่อนข้างจำกัด อาจต้องขอสนับสนุนจากหน่วยงานอื่นในกระทรวงอุตสาหกรรมด้วย โดยเฉพาะกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

นายประเสริฐ ประคุณศึกษาพันธ์ : กระทรวงอุตสาหกรรมทั้งกระทรวงได้งบประมาณเพียง ๐.๒๓% ของงบประมาณ ๑.๘๓ พันล้าน ทั้งกระทรวงประมาณห้าร้อยกว่าล้าน อย่างน้อยเราคงจะได้มาสำหรับ สสว.เพื่อช่วยวิกฤต บางที่เราได้ไม่ถึง ๐.๕ % งบประมาณสองร้อยล้าน คิดว่าคงจะทำประโยชน์ได้พอสมควร

รายงานการเดินทางศึกษาดูงาน
ของ
คณะกรรมการการเศรษฐกิจ การพาณิชย์ และการอุตสาหกรรม วุฒิสภา
ณ อำเภอแม่สาย อำเภอแม่จัน อำเภอแม่ฟ้าหลวง และอำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย
วันศุกร์ที่ ๘ ถึง วันจันทร์ที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๑

๑. วันเสาร์ที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๑ ภาคเช้า

ศึกษาดูงานโรงงานที่ ๒ โครงการหลวงดอยคำ อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย มีสาระสังเขปดังนี้

๑.๑ โรงงานของโครงการหลวงดอยคำมี ๔ โรงงาน คือ โรงงานที่ ๑ อยู่ที่อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงใหม่ โรงงานที่ ๒ อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย โรงงานที่ ๓ อยู่ที่จังหวัดสกลนคร โรงงานที่ ๔ อยู่ที่จังหวัดบุรีรัมย์ ส่วนสำนักงานใหญ่หรือบริษัทแม่ คือ บริษัทดอยคำผลิตภัณฑ์อาหาร ตั้งอยู่ที่ ๑๗๓ ถนนราชสีมา แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๑.๒ โครงการหลวงดอยคำมีจุดเริ่มต้นจากมูลนิธิโครงการหลวง ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ เป็นองค์กรสาธารณประโยชน์เพื่อยุติการตัดไม้ทำลายป่า- ทำไร่เลื่อนลอย-การปลูกฝิ่น และเพื่อให้ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวไทยภูเขาและประชาชนมีคุณภาพ

๑.๓ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๗ มีพระบรมราชโองการให้สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์รับช่วงดำเนินการโรงงานหลวงอาหารสำเร็จรูป ทั้ง ๔ แห่งที่ตั้งอยู่ ณ แหล่งเพาะปลูก จัดตั้งเป็นนิติบุคคลภายใต้ชื่อบริษัทดอยคำผลิตภัณฑ์อาหารจำกัด เน้นผลิตสินค้าจากผลิตผลของเกษตรกรในพื้นที่ พัฒนาสินค้าปลอดจากสารเคมีแต่งทางเคมี จนได้รับการรับรองมาตรฐานสากล คือ ISO ๙๐๐๑:๒๐๐๐ , HACCP, Halal , มาตรฐานแรงงานไทย

๑.๔ ผลิตภัณฑ์ของโครงการหลวงดอยคำ มี อาทิเช่น น้ำมะเขือเทศ น้ำเสาวรส น้ำลิ้นจี่ น้ำฝรั่ง น้ำสตอเบอร์รี่ น้ำชาเขียว น้ำบัว น้ำเห็ดหลินจือ น้ำกระเจียบ น้ำผึ้ง

๑.๕ มูลค่าผลิตภัณฑ์จากโรงงานที่ ๒ นี้ในรอบปี ๒๕๕๐ เป็นจำนวน ๒๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สองร้อยยี่สิบล้านบาท)

๑.๖ ภาพรวมยังไม่มีปัญหา จะมีเจ้าหน้าที่จาก ส.ม.อ.มาติดตามตรวจสอบเป็นระยะ ๆ

๒. วันเสาร์ที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๑ ภาคบ่าย

เยี่ยมชมโครงการพัฒนาดอยตุง อำเภอแม่ฟ้าหลวง

๒.๑ เยี่ยมชมพระตำหนักดอยตุง ที่ประทับสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี โดยมีเจ้าหน้าที่ประจำพระตำหนักดอยตุงนำชมและบรรยายประกอบ มีสาระสังเขปดังนี้

สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงเรียกพระตำหนักดอยตุงนี้ว่า “บ้านที่ดอยตุง” เป็นที่ประทับทรงงาน ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๐-๒๕๓๘ สร้างโดยใช้พระราชทรัพย์ส่วนพระองค์สมเด็จย่าและ

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา (พระอิสริยยศกตฺ์ในขณะนั้น) เริ่มก่อสร้างเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๐

ลักษณะพระตำหนักเป็นอาคารแบบผสมผสานระหว่างสถาปัตยกรรมล้านนา ชาเล่ทส์วิสและบ้านปีกไม้ อาคารมี ๒ ชั้น สร้างบนเนินต่างระดับในปริมณฑลของพระตำหนักดอยตุง มีองค์ประกอบอื่นๆ อีกเช่น หอพระราชประวัติ สวนแม่ฟ้าหลวง สวนรุกขชาติดอยช้างมูบ หมู่บ้านชาวเขา ศูนย์ผลิตและจำหน่ายงานฝีมือ ดอยตุงลอดจ์

๒.๑ อาจารย์ฤกษ์ สยามานนท์ บรรยายสรุปประวัติและพัฒนาการของโครงการพัฒนาดอยตุง มีสาระสังเขปดังนี้

๒.๑.๑ สภาพทั่วไปของดอยตุง ก่อนที่สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนาจะเสด็จมาดอยตุงคงคินสภาพเดิม คือภูเขาเป็นเขาหัวแดงหรือเขาหัวโล้น มีประชากร ๙,๐๐๐ คน มีชุมชน ๑๙ กลุ่ม ชาวไทยภูเขาเผ่ามูเซอร์ปลูกข้าว ปลูกต้นฝิ่น พูดภาษาไทยภาคกลางเกือบไม่ได้เลย จึงทรงวินิจฉัยเหมือนแพทย์วินิจฉัยโรคแล้วทรงพบว่า ดอยตุงและดอยอื่นๆอยู่ในภาวะเดียวกันทั้งหมดคือ

- ก. ป่าไม้ถูกทำลาย (deforestation)
- ข. ปลูกฝิ่น (opium popy Cultivation)
- ค. ทำไร่เลื่อนลอย (shifting Cultivation)
- ง. ระบบนิเวศน์ถูกทำลาย (deteriorated ecosystem)
- จ. ปลูกพืชยาเสพติด (narcotic addition)
- ฉ. โสเภณี (prostitution)

๒.๑.๒ พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ทำสัญญาขอเช่าที่ดินจากหน่วยงานที่มีอำนาจครอบครองที่ดิน เป็นเวลา ๓๐ ปี ตั้งแต่ ปีพ.ศ. ๒๕๓๑-๒๕๖๐ เนื้อที่ ๑,๕๐๐,๐๐๐ ไร่

๒.๑.๓ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนาทรงงานกว้างครอบคลุมด้านสังคม อาชีพ การศึกษา โดยทรงพระราชทานทุนก่อตั้งมูลนิธิแม่ฟ้าหลวง มีกิจกรรมหลักด้านศิลปวัฒนธรรม ไร่แม่ฟ้าหลวง ศูนย์วัฒนธรรมและพัฒนาดอยตุง ทรงงานตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๓ องค์การสหประชาชาติ โดยหน่วยงานควบคุมอาชญากรรม ยกย่องพระองค์ทรงงานมานานถึง ๓๐ ปี จึงขอให้โครงการพัฒนาดอยตุงเป็นแม่แบบพัฒนาการขจัดยาเสพติด ปัจจุบันโครงการพัฒนาดอยตุงจึงมี ๔ แห่ง

- ก. โครงการพัฒนาดอยตุง ๑ ตั้งอยู่ที่ อำเภอแม่ฟ้าหลวง ประเทศไทย
- ข. โครงการพัฒนาดอยตุง ๒ ตั้งอยู่ที่ประเทศพม่า พัฒนาโรงพยาบาล พัฒนาโรงเรียน และพัฒนาอาชีพ
- ค. โครงการพัฒนาดอยตุง ๓ ตั้งอยู่ที่อาฟกานิสถานอยู่ที่เมือง Balkh พัฒนาเรื่อง การเลี้ยงสัตว์และทำไร่อ้งุ่น
- ง. โครงการพัฒนาดอยตุง ๔ ตั้งอยู่ที่อาเจ๊ะ อินโดนีเซีย รมรงค์การไม่ปลูก ไร่กัญชา

๒.๑.๔ โครงการแม่แบบได้กำหนดงานหลักในการพัฒนาไว้ ๓ ระยะ คือ

- ก. ระยะที่ ๑ ปรับปรุงสภาพอนามัย (improve health)
- ข. ระยะที่ ๒ ปรับปรุงมาตรฐานการเป็นอยู่ รายได้
- ค. ระยะที่ ๓ พัฒนาการศึกษทั้งการศึกษาในระบบและการศึกษานอกระบบ

(formal and non formal education)

หลักการพัฒนาทั้งหมดนี้จะช่วยขจัดสิ่งต่อไปนี้ คือ

- (๑) ความเจ็บไข้ได้ป่วย (ill health)
- (๒) ความยากจน (poverty)
- (๓) ความไม่รู้หนังสือ (ignorance)

ผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมที่เกิดจากการพัฒนาโดยตุง มีให้เห็นดังนี้

๒.๑.๕ ปลุกป่าเศรษฐกิจได้สำเร็จ(เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม) แมกคาเดเมีย โรงเพาะชำไม้ดอก ไม้ประดับ และกล้าไม้อื่นๆ เป็นเนื้อที่ ๑ ไร่/๑๐๐ ต้น จำนวน ๙๙ แปลงๆละ ๑๐๐ ไร่ โดยธนาคารไทยพาณิชย์และองค์กรกุศลอื่น ๆ ถวายทุนทรัพย์ไร่ละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท กาแฟที่โดยตุงสามารถส่งเข้าสู่ Fair Trade Coffee ได้สำเร็จ

๒.๑.๖ สร้างโรงงานทอผ้า โรงงานกระเบื้องเคลือบหรือ ceramics โรงงานผลิตกระดาษสาแบบญี่ปุ่น

๒.๑.๗ การฟัง-การพูดภาษาไทย (สำรวจเมื่อ พ.ศ.๒๕๐๓) ฟังและพูดได้ ๙๕% อ่านออกเขียนได้ ๖๐ %

๒.๑.๘ การฟันฟูป่า สามารถปลุกป่าได้ ๘๖ % เป็นไร่ทำกินได้ ๗,๐๐๐ ไร่

๒.๑.๙ เพิ่มพูนรายได้ให้ประชาชนในพื้นที่ จาก ๓,๗๔๒ บาท/ครอบครัว/ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีรายได้ถึง ๓๘,๐๐๐ บาท/ครอบครัว/ปี เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ๑๐ เท่า

๒.๑.๑๐ สภาพปัจจุบันและปัญหา ชำราชการครูสังกัดกระทรวงศึกษาธิการไม่มารับการบรรจุหรือย้ายมาอยู่ที่นี่ มีแต่ครู กศน. รอสอบบรรจุ นอกนี้มีแต่ครู ตชด.

มูลนิธิแม่ฟ้าหลวงไม่สนับสนุนการเงินโครงการพัฒนาโดยตุงเป็นเวลา ๒ ปีแล้ว ให้โครงการฯเลี้ยงตัวเอง โครงการพัฒนาโดยตุงจึงต้องพัฒนาฝีมือแรงงาน หรือ In service Training ๓ ระดับคือ

- คนงานพื้น ๆ ชาวบ้านทั่วไป
- คนงานระดับกลาง จบชั้นมัธยมศึกษา
- คนงานระดับสูง คือชั้นผู้ใหญ่แล้ว

และพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ต่างๆของโครงการฯ ให้ตรงตามรสนิยม หรือแฟชั่นของตลาดต่างๆทั่วโลก

LIIRT

๓. วันอาทิตย์ที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ ภาคเช้า

ศึกษาดูงานที่ด่านศุลกากร อำเภอแม่สาย มีนายชูชัย อุดมโกชน์ นายด่านศุลกากรแม่สาย และนางวิภาดา ตรีสัตย์ ผู้อำนวยการสำนักงานพาณิชย์ จังหวัดเชียงราย กล่าวต้อนรับและบรรยายสรุปตามลำดับ

นายชูชัย อุดมโกชน์ กล่าวต้อนรับและบรรยายสรุปมีสาระสังเขปดังนี้

๓.๑ ด่านศุลกากรแม่สายตั้งอยู่ที่กิโลเมตรที่ ๘๙๕.๗๐๐ ถนนพหลโยธิน หมู่ที่ ๘ ตำบลแม่สายอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

๓.๒ พื้นที่ควบคุมศุลกากร ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มีเนื้อที่รับผิดชอบทั้งสิ้น ๑๔,๕๗๐.๗๐ ตารางกิโลเมตร อยู่ในเขตปกครองจังหวัดเชียงราย และจังหวัดพะเยา

๓.๓ ส่วนราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันในเขตรับผิดชอบของด่านศุลกากรแม่สาย มีอาทิเช่น ตำรวจ ทหารบก ปปส. อำเภอเชียงแสน ตม. และ อย.

๓.๔ การจัดเก็บรายได้ การนำเข้าและการส่งออก

๓.๔.๑ รายได้ศุลกากร คืออากรขาเข้าและค่าธรรมเนียม เมื่อปีงบประมาณ ๒๕๕๐ มีจำนวน ๒๒.๖๐ ล้านบาท

๓.๔.๒ จัดเก็บรายได้แทนหน่วยงานอื่น ปีงบประมาณ ๒๕๕๐จำนวน ๓๓.๖๕ ล้านบาท

๓.๔.๓ ปีงบประมาณ ๒๕๕๐ มีมูลค่านำเข้าสินค้า ๗๑๗.๐๑ ล้านบาท มีมูลค่าการส่งออกสินค้า ๒,๕๘๙.๓๘ ล้านบาท

๓.๕ เส้นทางติดต่อการค้ากับประเทศจีนที่ใช้เส้นทาง R3 จังหวัดเชียงรายสู่ยูนนานมี ๓ ทางคือ แม่สาย เชียงแสน เชียงของ

เส้นทาง R3a จากอำเภอเชียงของ ถึง เมืองเชียงรุ่ง สิบสองปันนา ใช้เวลา ๑๒ ชั่วโมง

เส้นทาง R3b อำเภอแม่สาย เมืองเชียงตุง ถึง เมืองลาชายแดนพม่าต่อประเทศจีน

สินค้าผ่านหินที่เข้าทางด้านศุลกากรแม่สาย มีคุณภาพดีกว่าถ่านหินที่นำเข้าทางด้านสิงขร จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

โครงการสร้างสะพานที่ ๒ แล้วเสร็จประมาณ ๙๒ % เป็นด่านศุลกากรแม่สาย แห่งที่ ๒ หนึ่งด่านมี ๗ ช่องทางจราจร สร้างเพื่อให้รถบรรทุกสินค้าเข้า-ออก เป็นศูนย์ควบคุมยานพาหนะและศูนย์บริการเบ็ดเสร็จ (OSS= One Stop Service)

๓.๖ ผลปฏิบัติราชการ

๓.๖.๑ จับกุมยาเสพติดโลหะเม็ดลึขสิทธิ์ สินค้าไม่พึงประสงค์ และสินค้าทั่วไป ปีงบประมาณ ๒๕๕๐ มีจำนวน ๒๖๓ คดี มูลค่า ๒๙,๕๕๖,๖๐๒.๐๐ บาท

๓.๖.๒ การค้าที่ผ่านด่านศุลกากรแม่สาย ยังไม่เป็นการค้าสากล คือ เปิด L.C.ไม่ได้ ต้องใช้การค้าแบบ Barter Trade

๓.๖.๓ จับกุมวัคซีนป้องกันไข้หวัดนกได้ จำนวน ๓ คดี

๓.๖.๔ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๑ ไทยได้เปรียบดุลการค้าแล้ว ๖,๙๓๒ ล้านบาท

๓.๖.๕ ประเทศมาเลเซียและประเทศญี่ปุ่น ให้ความสนใจเส้นทาง R3

การพาณิชย์จังหวัดเชียงราย

นางวิภาดา ตรีสัตย์ ผู้อำนวยการสำนักงานพาณิชย์ จังหวัดเชียงราย บรรยายสรุปงานใน
ความรับผิดชอบดังนี้

๓.๗ เส้นทางการค้าจังหวัดเชียงรายกับประเทศเพื่อนบ้าน พม่า ลาว จีน ซึ่งเป็นการค้าระดับ
สากลตามเมืองต่างๆ คือคุณหมิง ประเทศจีน-เมือง มณฑลเลย ประเทศพม่า เมืองหลวงน้ำทา
ประเทศลาว โดยใช้เส้นทางต่อไปนี้

R3a อำเภอเชียงของ ประเทศไทย-เมืองหลวงน้ำทา ประเทศลาว

R3b อำเภอแม่สาย ประเทศไทย -เมืองเชียงตุง ประเทศพม่า-เมืองต้าลี่ และจังหวัดยูนนาน ประเทศจีน

R3e เมืองห้วยทราย ประเทศลาว-เมืองจิงหง ประเทศจีน

ขนส่งทางแม่น้ำโขงที่อำเภอเชียงแสน ประเทศไทย-เมืองจิงหง ประเทศจีน ระยะทาง
๓๗๐ กิโลเมตร ล่องจากเมืองจิงหง - อำเภอเชียงแสน ๘ ชั่วโมง (ในฤดูน้ำหลาก) ขาขึ้นจากอำเภอ
เชียงแสน-เมืองจิงหง ๑๕-๑๖ ชั่วโมง

๓.๘ การค้าชายแดนไทย-พม่า-ลาว-จีน มีมูลค่าประมาณ ๑๑,๐๐๐ ล้านบาท ประเทศไทย
ส่งไปประเทศจีนผ่านพม่า ได้เปรียบดุลการค้า ๖๐๐ ล้านบาท ในปี ๒๕๕๑ สินค้าส่วนใหญ่เป็น
เครื่องอุปโภค บริโภค และน้ำมัน

การค้าประเทศไทย (ที่จังหวัดเชียงราย) ส่งออกไปประเทศลาว มีปริมาณน้อยลง ส่วนสินค้า
นำเข้ามีมากกว่า ได้แก่สินค้าประเภทพลังงาน คือถ่านหิน ลิกไนท์ น้ำมันเชื้อเพลิง

๓.๙ การลงทุนอุตสาหกรรมที่อำเภอเชียงของ ในพื้นที่ ๑๖,๐๐๐ ไร่ การนิคมอุตสาหกรรม
กำลังทำการศึกษาความเป็นไปได้ (feasibility study) อยู่ เส้นทางจากนิคมอุตสาหกรรมเชียงของ
ถึงสะพานข้ามแม่น้ำโขง มีระยะทาง ๑๐ กิโลเมตร ตรงข้ามนิคมอุตสาหกรรมเป็นชุมชน พื้นที่เกษตร
และสนามกอล์ฟ

หากสะพานข้ามแม่น้ำโขงที่อำเภอเชียงของแล้วเสร็จ ประเทศจีนจะส่งสินค้าเข้าสู่ประเทศลาว
มาลงที่บ้านห้วยทรายชายแดนลาว ฝั่งตรงข้ามอำเภอเชียงของ

การลงทุนที่นิคมอุตสาหกรรมเชียงของนี้ เป็นการลงทุนด้านแปรรูปเกษตร เสื้อผ้า และสินค้า IT
มีรัฐและเอกชนลงทุนร่วมกัน

๓.๑๐ Asian Development Bank หรือ ADB สนับสนุนสร้างทางเชื่อมประเทศไทย-พม่า
ภายใต้โครงการ EGNET หรือโครงการร่วมมือแห่งอิรวดี-เจ้าพระยาดำเนินการเสร็จแล้ว สะพานกว้าง
๕๕๐ เมตร (เท่ากับความกว้างของแม่น้ำ) เส้นทางนี้เป็นเส้นทางสู่เมืองบ่อเต็ม ประเทศลาว ซึ่งอยู่
ห่างพรมแดนจีนเพียง ๕ กิโลเมตร

๓.๑๑ สรุปผลการค้าประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน ผ่านทางจังหวัดเชียงราย ดังนี้

ปี ๒๕๕๐ (๑๒ เดือน)	ปี ๒๕๕๑(มกราคม-มิถุนายน)
ไทย-จีน ๑,๐๐๒.๒๓ ล้านบาท	๕๓๔.๐๓ ล้านบาท
ไทย-พม่า ๗๑๕.๖๕ ล้านบาท	๕๐.๘๕ ล้านบาท
ไทย-ลาว ๗๘๙.๖๕ ล้านบาท	๕๔๕.๗๐ ล้านบาท

๔. วันอาทิตย์ที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ ภาคบ่าย

ศึกษาดูงานด้านศุลกากรเชียงใหม่-เชียงใหม่-ท่าเรือเชียงใหม่ และท่าเรือเชียงใหม่
นายด่านศุลกากรเชียงใหม่ นายด่านศุลกากรเชียงใหม่ ผู้จัดการท่าเรือเชียงใหม่ และเชียงใหม่ต้อนรับ
คณะกรรมการที่ห้องประชุมด้านศุลกากรเชียงใหม่ และได้บรรยายสรุปงานในหน้าที่มีสาระสำคัญ
สรุปได้ดังนี้

๔.๑ ด้านศุลกากรเชียงใหม่ ตั้งอยู่เลขที่ ๑๘๕ ตำบลเวียง อำเภอเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่
ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๗ ตามกฎกระทรวงฉบับที่ ๑๒ ออกตามความในพระราชบัญญัติศุลกากร
ฉบับที่ ๗ พ.ศ. ๒๕๔๐

ด้านศุลกากรเชียงใหม่ เป็นด้านศุลกากรทางน้ำและทางบก ปฏิบัติพิธีการศุลกากรในการนำเข้า
และส่งออก รับผิดชอบพื้นที่ อำเภอเชียงใหม่-ดอยหลวง-เวียงเชียงใหม่-พญาเม็งราย-เวียงชัย

ผลการปฏิบัติงานของด้านศุลกากรเชียงใหม่ มีดังนี้

ปีงบประมาณ	นำเข้า	ส่งออก	ดุลการค้า
๒๕๔๙	๑,๑๖๒.๖๔	๖,๐๓๑.๐๒	๔,๘๖๘.๓๘
๒๕๕๐	๑,๐๐๗.๔๙	๕,๖๕๘.๑๒	๔,๖๕๐.๖๓
๒๕๕๑ (ต.ค.๕๐-ก.ค. ๕๑)	๙๓๘.๖๒	๕,๓๔๒.๘๓	๔,๔๐๔.๒๑

ระบบพิธีการศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์ (e-custom) เป็นการให้บริการพิธีการศุลกากร
ทางอิเล็กทรอนิกส์ ไม่ต้องแสดงเอกสารเช่น ใบขนสินค้า บัญชีราคาสินค้า (Invoice) เป็นต้น เพื่อความ
สะดวก รวดเร็ว ลดขั้นตอนนำเข้า (e-Import) การส่งออก (e-Export) ปัจจุบันด้านศุลกากรเชียงใหม่
ดำเนินการพิธีการศุลกากรอิเล็กทรอนิกส์แบบไร้เอกสาร (e-Paperless)

ศูนย์บริการเบ็ดเสร็จ OSS มีส่วนราชการ ๗ หน่วยงาน ร่วมปฏิบัติการ ณ ศูนย์นี้ คือด้านศุลกากร
เชียงใหม่ ด้านตม. ด้านตรวจโรคพืช ด้าน อย. การค้าต่างประเทศเขต ๖ เชียงใหม่ ด้านตรวจสัตว์น้ำ
ด้านกักกันสัตว์

๔.๒ ท่าเรือเชียงใหม่ และ เชียงใหม่ การท่าเรือแห่งประเทศไทย ผู้จัดการท่าเรือเชียงใหม่
บรรยายสรุปดังนี้

๔.๒.๑ ระยะทางเดินทางในแม่น้ำโขง ๔ ประเทศ มีจีน พม่า ลาว ไทย ผ่านเมืองต่าง ๆ
ดังนี้

- ประเทศจีน ซื่อเหม่า เชียงรุ่ง กวนเหล่ย์
- ประเทศพม่า สบหลาย เมืองพง
- ประเทศลาว หัวโขง เมืองมอม ปากแบ่ง หลวงพระบาง เวียงจันทน์
- ประเทศไทย เชียงใหม่ เชียงใหม่

๔.๒.๒ ลักษณะและศักยภาพของท่าเรือ

ท่าเทียบเรือเป็นลักษณะเป็นท่าลอยน้ำ ๒ ท่า มีสะพานเชื่อมระหว่างท่ากับเขื่อน
รอบรรทุกน้ำหนักไม่เกิน ๑๘ ตัน สามารถลงไปรับสินค้าได้ที่ข้างเรือ

ศักยภาพ สามารถรับเรือขนาดบรรทุก ๒๐๐-๓๐๐ ตันกรอส ความยาวของเรือไม่เกิน ๕๐ เมตร กินน้ำลึก ๒ เมตร มีเครื่องมือยกขนสินค้า ๓ ชนิด คือ ปั่นจั่นเคลื่อนที่ขนาด ๑๐,๕๐ เมตริกตัน อย่างละ ๑ คัน รถยกสินค้าขนาด ๕ เมตริกตัน ๑ คัน ๑๐ เมตริกตัน ๑ คัน และสายพานลำเลียงสินค้า ๑ ชุด

๔.๒.๓ ปัญหาและอุปสรรค

- ก. พื้นที่เล็ก หลังท่าเรือไม่มีที่จอดรถ
- ข. ไม่มีคลังสินค้าหรือโรงพักสินค้า
- ค. เมื่อน้ำในแม่น้ำโขงลดลงมาก รถบรรทุกไม่สามารถลงไปรับสินค้าที่ข้างเรือได้
- ง. วันทำการปกติวันจันทร์-วันเสาร์ เวลา ๐๘.๓๐ น. – ๑๘.๐๐ น. หากมีความจำเป็นจะร้องขอให้ทางการเปิดทำการในวันอาทิตย์ได้

รัฐบาลกำลังออกแบบก่อสร้างท่าเรือเชียงแสนใหม่ อยู่ได้ท่าเรือเชียงแสนเดิม ประมาณ ๑๐ กิโลเมตร

๔.๒.๔ สถิติเรือเทียบท่า สินค้าผ่านท่า ผู้โดยสารผ่านท่า ดังนี้

ปีงบประมาณ	เรือเทียบท่า (เที่ยว)	สินค้าผ่านท่า (เมตริกตัน)	ผู้โดยสารผ่านท่า (คน)
๒๕๕๐	๒,๔๙๓	๑๗๕,๙๖๒	๕๙
๒๕๕๑	๗๗๗	นำเข้า ๑๐,๖๑๔	๓๐๐
		ส่งออก ๗,๕๙๓	

การศึกษาดูงานการเศรษฐกิจการพาณิชย์และการอุตสาหกรรมระหว่างวันที่๘-๑๑สิงหาคม ๒๕๕๑

วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๑ (ภาคเช้า) ดูงานโครงการหลวงดอยคำ

ประธานคณะอนุกรรมการฯ มอบของที่ระลึก

วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๑ (ภาคบ่าย) ดูงานพระตำหนักดอยตุง

คณะอนุกรรมการฯ รับฟังสรุปบรรยาย

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ (ภาคเช้า) ศึกษาดูงานด้านศุลกากร อำเภอแม่สาย

คณะอนุกรรมการฯ รับฟังสรุปบรรยาย
จากนายด่านศุลกากรแม่สาย

ประธานคณะอนุกรรมการฯ มอบของที่ระลึก

ผู้อำนวยการสำนักงานพาณิชย์จังหวัดเชียงราย
เป็นวิทยากรบรรยาย

ประธานคณะอนุกรรมการฯ มอบของที่ระลึก

๕. วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๑ (ภาคบ่าย) ศึกษาดูงานด้านศุลกากร เชียงแสน

LIIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

สรุปผลการสัมมนา เรื่อง
“แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”

วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ณ จังหวัดมุกดาหาร

คณะอนุกรรมาธิการฯ ได้ดำเนินการจัดสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นเรื่อง “แนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ” ในวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๑ ณ จังหวัดมุกดาหาร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องรับทราบข้อมูล ปัญหาและผลกระทบในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เพื่อหาข้อสรุปและนำข้อเสนอแนะ แนวทางที่ได้ เพื่อใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่อรัฐบาลต่อไป โดยมีผู้เข้าร่วมสัมมนา ทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน ทั้งสิ้น ๓๐๘ คน (รายละเอียดการศึกษาดูงาน ปรากฏ ดังภาคผนวก ๓) ทั้งนี้ การสัมมนาดังกล่าวมีสาระสำคัญสรุปได้ ๔ ประการ คือ

(๑) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ทั้ง ๓ ด้าน ได้แก่

❖ อุตสาหกรรมด้านการผลิต ด้านการเกษตรแปรรูป อุตสาหกรรมผลิตเสื้อผ้า อุตสาหกรรมชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน เนื่องจากมีแรงงานและวัตถุดิบรองรับ วัตถุดิบหลักๆ ได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย และยางพารา

❖ อุตสาหกรรมการค้า ด้านการค้า ซึ่งพบว่าปัจจุบันมุกดาหารเริ่มมีอัตราการเติบโตที่สูงมาก เป็นอันดับ ๒ รองจากหนองคาย ซึ่งอนาคตคาดว่าจะสามารถส่งสินค้าผ่านด่านนี้ไปถึงเอเชียตะวันออกเฉียงไกล

❖ อุตสาหกรรมบริการ ด้านการท่องเที่ยว เนื่องด้วยศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของภาคอีสานที่มีความหลากหลาย ทั้งศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ รวมถึงการพัฒนาแหล่งที่พักโรงแรมต่างๆก็เกิดขึ้นมากมาย จากสถิตินักท่องเที่ยว จะเห็นว่ามีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นถึง ๑๐% และยังเป็นอุตสาหกรรมที่ประกอบด้วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันเป็นลูกโซ่โดยมีธุรกิจหลัก ได้แก่ ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจการเดินทางระหว่างประเทศ ธุรกิจโรงแรม และธุรกิจรองได้แก่ ธุรกิจการจำหน่ายของที่ระลึก ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจการเดินทางในประเทศ เป็นต้น รวมทั้งยังเป็นธุรกิจที่กระตุ้นอุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่นๆ เช่น อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมก่อสร้างและพัฒนาที่ดิน และยังส่งเสริมการพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งก่อให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ประชาชนในระดับรากหญ้าได้มาก

(๒) การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม น่าจะจัดตั้งได้ในหลาย ๆ จังหวัด เพราะฉะนั้นควรให้ความสำคัญในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไม่ว่าจะเป็นระบบราง ซึ่งหมายถึงรถไฟ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการกระจายสินค้าหรือมอเตอร์เวย์ โดยเฉพาะการ

สร้างทางรถไฟสายอินโดจีน เส้นตัดขวางประเทศเชื่อมทางรถไฟหลักจากขอนแก่นไปกาฬสินธุ์ และถึงจังหวัดมุกดาหารจะเป็นการกระจายสินค้าไปสู่ประเทศเพื่อนบ้านได้อย่างมาก

(๓) *การเพิ่มผลิตภาพ* ต้องมีการพัฒนาระบบน้ำ ระบบชลประทาน และเครือข่ายให้ทั่วถึง เนื่องจากน้ำมีความสำคัญต่อการทำการเกษตร รวมทั้งมีการปรับปรุงพัฒนาผลผลิตให้สูงขึ้นเพื่อรองรับอุตสาหกรรมที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้เพียงพอ

(๔) *การพัฒนาฝีมือแรงงาน* รัฐควรมีนโยบายที่ชัดเจนในการพัฒนากำลังคนให้สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมภูมิภาค มาตรการที่สมควรพิจารณาได้แก่ มาตรการยกระดับฝีมือแรงงานให้สูงขึ้น โดยการจัดและขยายการฝึกอาชีพระยะสั้น เพื่อยกระดับฝีมือในสาขาช่างอุตสาหกรรม ไปสู่ภูมิภาคให้มากขึ้น มาตรการเตรียมคนเข้าทำงาน เพื่อขยายจำนวนกำลังแรงงานมีฝีมือในสาขาช่างอุตสาหกรรมให้เพียงพอกับความต้องการมาตรการพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลาง โดยการขยายและปรับปรุงโครงการพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และให้ความสำคัญกับการพัฒนาความสามารถการบริหารบุคคลควบคู่ไปกับการจัดการด้านการผลิตและการตลาด

ภาพบรรยากาศการสัมมนา

Legislative Institutional Repository of Thailand

ภาคผนวก ๓

กรณีศึกษา

นิตมอตุสาหกรรณขนาดย่อม จ้งหวัดขอนแก่น

นิตมอตุสาหกรรณภาคเหนือ

Legislative Institutional Repository of Thailand

Legislative Institutional Repository of Thailand

ก. นิคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม จังหวัดขอนแก่น (Khonkaen Small Industrial Estate)

ขนาดพื้นที่ทั้งหมดประมาณ ๒๐ ไร่

Phase ๑ ๔ - ๓ - ๘๙.๐๓ ไร่

Phase ๒ ๓ - ๐ - ๐๘.๒๒ ไร่

Phase ๓ ๑๒ - ๐ - ๐๒.๗๕ ไร่

ราคาขาย/เช่า

โรงงานมาตรฐาน ๕๐ บาท/ตร.ม./เดือน (๑ เมษายน ๒๕๕๐ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑)

อัตราค่าบริการ

ค่าบำรุงรักษาโรงงานมาตรฐาน ๕๐ บาท/ตร.ม./เดือน (๑ เมษายน ๒๕๕๐ - ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑)

ระยะทางจากนิคมฯ

กรุงเทพฯ ๔๔๙ ก.ม.

สนามบินสุวรรณภูมิ ๔๗๐ ก.ม.

สนามบิน จ.ขอนแก่น ๒๑ ก.ม.

ท่าเรือแหลมฉบัง ๕๐๐ ก.ม.

มหาวิทยาลัยขอนแก่น ๑๕ ก.ม.

อ.เมืองจังหวัดขอนแก่น ๑๔ ก.ม.

ระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก

ถนน

แอสฟัลต์ติกคอนกรีต ผิวจราจรกว้าง ๘-๑๒ เมตร

ไฟฟ้า

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จ.ขอนแก่น หม้อแปลงไฟขนาด ๕๐๐ KVA.

ระบบประปา

น้ำบาดาล

โทรศัพท์

บริษัท TOT จำกัดมหาชน

ระบบป้องกันน้ำท่วม

ท่อระบายน้ำ ค.ส.ล.

ระบบบำบัดน้ำเสีย

ใช้ถัง Bio-Sept และมีบ่อบำบัดน้ำเสียส่วนกลาง

สิทธิประโยชน์ในเขตนิคมอุตสาหกรรม ตาม พ.ร.บ.การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

๑. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และผู้ประกอบการค้าเพื่อส่งออก อาจได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินในนิคมอุตสาหกรรมหรือในเขตอุตสาหกรรมส่งออกแล้ว แต่กรณีเพื่อประกอบกิจการได้ตามจำนวนเนื้อที่ ที่คณะกรรมการ กนอ. เห็นสมควรแม้ว่าจะเกินกำหนดที่จะพึงมีพึงได้ตามกฎหมายอื่น (มาตรา ๔๔)

๒. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และผู้ประกอบการค้าเพื่อส่งออก จะได้รับอนุญาตให้นำคนต่างด้าว ซึ่งเป็นช่างฝีมือ ผู้ชำนาญการ คู่สมรส และบุคคลซึ่งอยู่ในอุปการะและเข้ามา อยู่ในราชอาณาจักรตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลา ที่คณะกรรมการ กนอ. เห็นสมควร (มาตรา ๔๕)

๓. คนต่างด้าวซึ่งเป็นช่างฝีมือ และผู้ชำนาญการได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๔๕ จะได้รับอนุญาตให้ทำงานเฉพาะตำแหน่งที่คณะกรรมการ กนอ. ให้ความเห็นชอบตลอดระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร (มาตรา ๔๖)

๔. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการค้าเพื่อส่งออก ซึ่งมีภูมิลำเนาออกราชอาณาจักรจะได้รับอนุญาตให้นำหรือส่งเงินออกไปนอกราชอาณาจักรเป็นเงินตราต่างประเทศได้เมื่อเงินนั้นเป็นเงินทุนที่นำเข้ามาและเงินปันผลหรือผลประโยชน์ ที่เกิดจากกองทุนนั้น เงินกู้ต่างประเทศรวมทั้งดอกเบี้ยของเงินกู้ต่างประเทศ และเงินที่มีข้อผูกพันกับต่างประเทศ (มาตรา ๔๗)

๕. การจัดตั้งเขตประกอบการอุตสาหกรรมจังหวัดขอนแก่น

กระทรวงอุตสาหกรรมมีนโยบายในการที่จะสนับสนุนอุตสาหกรรมเป้าหมาย

รวม 5 กลุ่มคือ

1. การผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และชิ้นส่วนที่ใช้ในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์
2. การผลิต/ประกอบยานยนต์
3. การผลิตอัญมณี เครื่องประดับ
4. อุตสาหกรรมที่ต้องใช้ความชำนาญเฉพาะด้านและที่มีคุณภาพสูง
5. อุตสาหกรรมแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรทั้งที่เป็นอาหารและไม่เป็นอาหาร

โดยส่งเสริมให้พื้นที่ที่จะจัดตั้งโรงงานเป็นเขตประกอบการอุตสาหกรรม ตามมาตรา 30 แห่ง พ.ร.บ.โรงงาน พ.ศ. 2535 จึงได้ออกประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง มาตรการสนับสนุนสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย ลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2541 และประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการขอรับการสนับสนุนเป็นเขตประกอบการอุตสาหกรรม ตามมาตรการการสนับสนุนสำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2541

จังหวัดขอนแก่นมีผู้ยื่นขอรับการสนับสนุนโครงการเขตประกอบการอุตสาหกรรม จำนวน 1 ราย คือ บริษัท ชัยโกมลธุรกิจ จำกัด สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่เลขที่ 53/39/1 หมู่ที่ 13 ถนน พหลโยธิน ต.คลองหนึ่ง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ทุนจดทะเบียน 599 ล้านบาท (ห้าร้อยเก้าสิบเก้าล้านบาท) ยื่นขอรับการสนับสนุนเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2551 พื้นที่ ต. บ้านหว้า อ.เมือง จ.ขอนแก่น เนื้อที่ประมาณ 500 ไร่ ปัจจุบันอยู่ระหว่างจัดส่งเอกสารเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณา โดยพื้นที่นี้ ปัจจุบันมีโรงงาน บริษัท นิซชินเบรก (ประเทศไทย) จำกัด ประกอบกิจการผลิตชิ้นส่วนของ

คอมเพรสเซอร์ ชิ้นส่วนของรถจักรยานยนต์ และชิ้นส่วนของรถยนต์จากเหล็กท่อ ทะเบียนโรงงาน เลขที่ 3-71-14/50 ชก ตั้งอยู่แล้ว 1 โรงงาน มีเงินลงทุน 432.688 ล้านบาท คนงาน 250 คน

ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการขอจัดตั้งเขตประกอบการอุตสาหกรรม จังหวัดขอนแก่น

พื้นที่ขออนุญาตดังกล่าวอยู่ตามร่างกฎหมายผังเมืองรวมจังหวัดขอนแก่น เป็นพื้นที่อยู่ในการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม

จุดอ่อน-จุดแข็ง ของนิคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม จังหวัดขอนแก่น

จุดแข็งของนิคมฯ

1. เป็นรัฐวิสาหกิจสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม
2. สถานที่ตั้งของนิคมฯ ขนาดย่อม จังหวัดขอนแก่น อยู่ติดถนนมิตรภาพไม่ไกลจากสนามบินจังหวัดขอนแก่นและสถานีรถไฟ การคมนาคมและขนส่งสะดวก ห่างจากตัวจังหวัดขอนแก่นไม่มาก
3. มีระบบสาธารณูปโภค เช่น ไฟฟ้า โทรศัพท์ ระบบประปา (น้ำบาดาล) ระบบป้องกันน้ำท่วม ระบบระบายน้ำฝน
4. ระบบรักษาความปลอดภัยมีรั้ว ค.ส.ล. ล้อมรอบบริเวณนิคมฯ มีป้อมยามทั่วจุดน้ำดับเพลิง รอบอาคารโรงงานฯ และพนักงานรักษาความปลอดภัยดูแลตลอด 24 ชั่วโมง

จุดอ่อนของนิคมฯ

1. นิคมฯ ขนาดย่อม จังหวัดขอนแก่น ตั้งอยู่ห่างจากท่าเรือ ขนส่งทางเครื่องบินและทางรถยนต์ เสียค่าใช้จ่ายสูง
2. นิคมฯ ไม่มีน้ำประปาใช้เส้นท่อน้ำประปาอยู่ห่างจากที่ตั้งของนิคมฯ ปัจจุบันใช้น้ำบาดาล
3. ไม่มีระบบบำบัดน้ำเสียส่วนกลางของนิคมฯ
4. สิ่งอำนวยความสะดวกในนิคมฯ ยังไม่มีให้บริการ เช่น สถานพยาบาล ที่ทำการไปรษณีย์ ธนาคาร ตู้ A.T.M
5. ไม่มีสำนักงาน และเจ้าหน้าที่ของนิคมฯ อยู่ในพื้นที่
6. เป็นพื้นที่เช่า ผู้ประกอบการไม่มีกรรมสิทธิ์ ในอาคารโรงงานฯ

โอกาส

1. สถานที่ตั้งของนิคมฯ ขนาดย่อม จังหวัดขอนแก่น ตั้งอยู่ในศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 5 ซึ่งเป็นศูนย์บ่มเพาะส่งเสริมอุตสาหกรรม และบริเวณใกล้เคียง มีหน่วยงานราชการอื่นๆ หลายแห่ง
2. จังหวัดขอนแก่นเป็นศูนย์กลางของจังหวัดในภาคอีสาน มีแรงงานจำนวนมาก และมีค่าแรงราคาถูก

อุปสรรค

1. นำสัญญาเช่าอาคารโรงงานไปเป็นหนังสือค้ำประกันเงินกู้กับธนาคารได้น้อย
2. รัฐบาลและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องไม่มีมาตรการผลักดันหรือสร้างแรงจูงใจ

ให้มีผู้ประกอบการเข้ามาเช่าประกอบกิจการในนิคมฯ

3. ขาดการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐในการบริหารจัดการ สนช.
4. พื้นที่ตั้งอยู่ภายในศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 5 ซึ่งเป็นหน่วยงานราชการทำให้การขนส่งวัสดุอุปกรณ์ และสินค้าเข้า-ออก ต้องทำด้วยความระมัดระวังไม่สะดวกรวดเร็ว
5. พื้นที่อาคารโรงงานมีขนาดเล็ก เมื่อจะขยายกิจการเพิ่มเติมพื้นที่ของนิคมฯ ไม่สามารถรองรับได้

สรุปรายงานผลการดำเนินการการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในพื้นที่จังหวัดขอนแก่นในส่วนการดำเนินงานของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.)

๑. การดำเนินการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมที่สาธารณะโคกหินขาว อำเภอน้ำพอง

การนิคมอุตสาหกรรม ได้ทำการศึกษาความเหมาะสมในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมแล้ว อนุมัติให้ดำเนินการได้ เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ในพื้นที่ประมาณ ๒,๖๐๐ ไร่ แต่ไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องจากมีราษฎรประมาณ ๑๐๐ ราย บุกรุกพื้นที่และการนิคมอุตสาหกรรม พร้อมจะจ่ายเงินชดเชยให้ย้ายออกจากพื้นที่ แต่ราษฎรไม่ยินยอม จึงไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ จึงชะลอโครงการ

๒. กระทรวงอุตสาหกรรมได้ว่าจ้างมหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อปี ๒๕๕๓ ศึกษาพื้นที่ที่เหมาะสมในการจัดตั้งนิคมเขตอุตสาหกรรมในจังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษามีพื้นที่ที่เหมาะสม จำนวน ๑๑ แห่ง ดังนี้

๑. พื้นที่สาธารณประโยชน์โคกบักไสย อำเภอเมือง เนื้อที่ ๒๑๒ ไร่ ๒ งาน ๔๕ ตารางวา
๒. พื้นที่สาธารณประโยชน์โคกโสภหินปูน อำเภอบ้านฝาง เนื้อที่ ๔๓๒ ไร่ ๑ งาน ๔๘๔/๑ ตารางวา
๓. พื้นที่สาธารณประโยชน์โคกภูกลิ้งข้าว อำเภอชนบท เนื้อที่ ๓,๐๖๕ ไร่ ๓ งาน ๑๑ ตารางวา
๔. พื้นที่สาธารณประโยชน์โคกหินขาว อำเภอเมือง เนื้อที่ ๒,๖๐๐ ไร่
๕. พื้นที่สาธารณประโยชน์โคกโนนตุ่น อำเภอเมืองจตุรพักตรพิมาน เนื้อที่ ๑,๖๔๗ ไร่ ๑ งาน ๘ ตารางวา
๖. พื้นที่สาธารณประโยชน์โคกหินลาด อำเภอเมืองจตุรพักตรพิมาน เนื้อที่ ๒,๐๕๐ ไร่ ๒ งาน ๗๔ ตารางวา
๗. พื้นที่เอกชนบ้านหนองโน อำเภอกระนวน เนื้อที่ ๒๐๐ ไร่
๘. พื้นที่เอกชนบ้านวังชัย อำเภอเมือง เนื้อที่ ๒๐๐ ไร่
๙. พื้นที่เอกชนบ้านหนองคำ อำเภอเมือง เนื้อที่ ๒๐๐ ไร่
๑๐. พื้นที่เอกชนบ้านหนองไช่ อำเภอเมือง เนื้อที่ ๒๐๐ ไร่

๑๑. พื้นที่เอกชนโคกดินแดง อำเภอบ้านฝาง เนื้อที่ ๒๐๐ ไร่
ประเด็นปัญหา พื้นที่ดังกล่าวปัจจุบันอาจมีการบุกรุกพื้นที่ก็ได้

๓. จังหวัดขอนแก่น มีคำสั่งที่ ๓๕๗๖/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำโครงการจัดตั้งนิคม/เขตอุตสาหกรรมจังหวัดขอนแก่นขึ้น (รายละเอียดตามเอกสารแนบ) เพื่อกำหนดแนวทางการจัดทำโครงการ คณะกรรมการได้จัดประชุมหารือแล้ว เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๔๙ สรุปว่าเห็นควรให้มีการจัดหาพื้นที่ที่เหมาะสมจัดตั้งนิคม/เขตอุตสาหกรรมที่จังหวัดขอนแก่นต่อไป โดยควรให้มีการไปศึกษาดูงาน ต้นแบบการจัดตั้งที่จังหวัดนครราชสีมา ก่อน แล้วนำเสนอจังหวัดเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

ประเด็นปัญหาของคณะกรรมการไม่มียกงบประมาณไปศึกษาดูงาน

๔. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม (สนข.) ขึ้นแล้ว เลขที่ ๘๖ ถนนมิตรภาพ ตำบลสำราญ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พื้นที่ประมาณ ๒๐ ไร่ ตั้งอยู่ที่ราชพัสดุภายในบริเวณศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ ๕ จังหวัดขอนแก่น ขณะนี้มีพื้นที่ว่างในอาคารโรงงานมาตรฐาน จำนวน ๔ หลัง ๆ ละ ๕ ห้อง ๆ ละ ๙๖ ตร.ม. รวม ๒๐ ห้อง (๑,๙๒๐ ตร.ม.) สภาพปัจจุบัน ผู้ประกอบการเดิมได้มีย้ายออกไปแล้วยังไม่มีผู้ประกอบการเข้าไปใช้พื้นที่

๕. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้ว่าจ้างบริษัทที่ปรึกษาดำเนินการโครงการจัดทำแผนแม่บทการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อรองรับฝั่งประเทศเสรีเรียบร้อยแล้ว เมื่อประมาณเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐ พอสรุปได้ว่า พื้นที่ในเขตอำเภอเมืองขอนแก่น เป็นพื้นที่ที่เหมาะสม โดยมีประเภทอุตสาหกรรมที่เหมาะสมคือ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์, High Technology, อุตสาหกรรมต่อเนื่องจาก Logistics อนึ่ง ขอทราบรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากที่การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

๖. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ร่วมกับ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ศึกษาแนวคิดการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ICT ในพื้นที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยการผลักดันของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม (นายสุวิทย์ คุณกิตติ) ปัจจุบันอยู่ระหว่างขั้นตอนการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่จะพิจารณาอนุญาตให้ใช้พื้นที่ก่อสร้างและประสานงานดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเคยของบประมาณปี ๒๕๕๒ เพื่อสนับสนุนการดำเนินการโครงการดังกล่าว แต่ไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณ

ข. กรณีศึกษาการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในภาคเหนือ

ปัจจุบันมีนิคมฯ อยู่ ๒ แห่ง คือ นิคมฯ ลำพูน และนิคมฯ พิจิตร

๑. นิคมฯ ลำพูน เป็นนิคมฯ ที่ กนอ.ดำเนินการเอง โดย กนอ.ซื้อพื้นที่มาพัฒนา แล้วขายให้กับผู้ประกอบการ

ปัญหาอุปสรรค

๑. พัฒนาแล้วเสร็จ ไม่มีผู้ประกอบการเข้าใช้พื้นที่ ส่งผลให้เป็นภาระต้นทุนให้กับ กนอ. กว่าพื้นที่จะขายหมดใช้เวลานาน

๒. เหตุผลที่ตั้งนิคมฯ ที่ จ.ลำพูนเพราะนโยบายของรัฐบาลในการกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค โดยให้จัดตั้งที่จังหวัดศูนย์กลางแต่ละภาค ซึ่งภาคเหนือคือ จังหวัดเชียงใหม่ แต่จังหวัดเชียงใหม่มีนโยบายอนุรักษ์ จึงไปจัดตั้งที่จังหวัดลำพูน ซึ่งเป็นเมืองแฝด

๓. ปัจจุบัน พื้นที่นิคมฯ มีผู้ประกอบการใช้พื้นที่เต็มแล้ว

๔. ต้องการพัฒนานิคมฯ ส่วนขยาย แต่ไม่มีภาคเอกชนสนใจที่จะพัฒนา ทั้ง ๆ ที่มีผู้ประกอบการในนิคมฯ ต้องการขยายการลงทุน

๒. นิคมฯ พิจิตร เป็นนิคมฯ ที่ กนอ.ดำเนินการเอง โดย กนอ.เช่าพื้นที่ราชพัสดุ มาพัฒนาแล้วให้ผู้ประกอบการเช่า

ปัญหาอุปสรรค

๑. การให้เช่าพื้นที่ไม่จูงใจให้ผู้ประกอบการสนใจมาลงทุนในนิคมฯ เพราะไม่ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน ปัจจุบันมี ผู้ประกอบการซึ่งเป็นชาวต่างประเทศใช้พื้นที่เพื่อประกอบอุตสาหกรรมเพียง ๒ ราย

๒. ต้นทุนในการเช่าที่ดินจากกรมธนารักษ์ สูง ทำให้เป็นภาระต้นทุนให้กับ กนอ.จำนวนมาก

๓. เหตุผลที่ตั้งนิคมฯ ที่พิจิตร เพราะ นโยบายกระจายอุตสาหกรรมสู่ภูมิภาคเหมือนลำพูน โดยจังหวัดพิจิตรเป็นเมืองแฝดของจังหวัดพิษณุโลก รวมทั้งการเมืองผลักดันให้มีการจัดตั้งนิคมฯ ดังกล่าวด้วย

สำหรับแนวคิดในการทำนิคมฯ จังหวัดอื่นในภาคเหนือ ก็ไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากปัญหาการเมือง ทำให้ภาคเอกชนไม่สามารถดำเนินการได้ เช่นที่นิคมอุตสาหกรรมที่จังหวัดเชียงราย นโยบายรัฐบาลให้จัดตั้งนิคมฯ ชายแดน จังหวัดเชียงราย ที่ อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย ภาคเอกชนไทยร่วมกับภาคเอกชนจีน ร่วมกันที่จะพัฒนานิคมอุตสาหกรรมดังกล่าว ต่อมา นโยบายรัฐบาลให้ยกเลิกการจัดตั้งนิคมฯ ที่อำเภอเชียงแสน โดยให้เหตุผลว่าเป็นพื้นที่มรดกโลกและขอให้เปลี่ยนไปจัดตั้งที่อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงรายแทน ปัจจุบันยังไม่มียกลงทุนรายใดสนใจที่จะจัดตั้งนิคมฯ ที่เชียงของ ทั้ง ๆ ที่พื้นที่อยู่ใกล้กับสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ ๔ (กนอ.ศึกษาความเป็นไปได้แล้วเสร็จ)

LIART

บรรณานุกรม

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ : แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๔) ด้านเศรษฐกิจ พาณิชยกรรมและอุตสาหกรรม

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

คำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภาเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม (รัฐบาลชุดนายกรัฐมนตรีอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ)

นางวรรณภา ยงเจริญ สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร : ข้อมูลพื้นฐานเศรษฐกิจที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

กรมทรัพยากรพื้นฐานและการเหมืองแร่ : ปริมาณการผลิตแร่แยกตามชนิดแร่

นายมนตรี บุญพาณิชย์ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ : การสัมมนาแนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นางวรรณภา ยงเจริญ สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร : การสัมมนาแนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นายอภิวัฒน์ อสมภรณ์ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม : การสัมมนาแนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นายชูชาติ ชื่นมงคลสกุล กรมทางหลวง : การสัมมนาแนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นายภิญโญ จันทน์มหา การรถไฟแห่งประเทศไทย : การสัมมนาแนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นายประสพศิลป์ โชติมงคล การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย : การสัมมนาแนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นายอัฐพล จิรวัดน์จรรยา การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย : การสัมมนาแนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

นางสาวทัศนีย์ เกียรติภัทราภรณ์ การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย : การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ

นายไพโรจน์ สุขเจริญพงศ์ กรมโยธาธิการและผังเมือง : การสัมมนาแนวทางและความพร้อมในการพัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ : นโยบายการพัฒนาแหล่งน้ำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Legislative Institutional Repository of Thailand

กลุ่มงานคณะกรรมการเศรษฐกิจ การพาณิชย์และอุตสาหกรรม
สำนักกรรมการ ๑
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
โทร ๐ ๒๘๓๑ ๙๑๖๐-๑ โทรสาร ๐ ๒๘๓๑ ๙๑๙๕-๖

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand